

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · quart període · sèrie P · número 56

Ple del Parlament

Sessió 31, primera reunió, dimecres 8 de març de 2017

Presidència de la M. H. Sra. Carme Forcadell i Lluís

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Pregunta al Govern sobre la transparència del Govern 310-00189/11	4
Pregunta al Govern sobre els preus dels ensenyaments universitaris 310-00182/11	6
Pregunta al Govern sobre els motius pels quals no s'ha avaluat el Programa d'inter- venció integral contra la violència masclista 310-00185/11	8
Pregunta al Govern sobre els acords de programació escolar entre el Departament d'Ensenyament i les associacions d'ens locals 310-00186/11	9
Pregunta al Govern sobre les polítiques en l'àmbit de la dona 310-00187/11	11
Pregunta al Govern sobre la darrera edició del Mobile World Congress 310-00188/11	12
Pregunta al Govern sobre les llistes d'espera en l'àmbit sanitari 310-00190/11	14
Pregunta al Govern sobre la crisi de preus que afecta els productors d'aliments 310-00183/11	15
Pregunta al Govern sobre la competitivitat de l'economia catalana 310-00184/11	17
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'agenda política del Govern amb relació a la lluita contra la corrupció 317-00123/11	18
Pregunta al president de la Generalitat sobre la no assistència del Govern a una con- ferència de comunitats autònomes per a la signatura d'un manifest contra la violència de gènere 317-00124/11	20
Pregunta al president de la Generalitat sobre el pla del Govern davant de la situació creada pel dictamen del Consell de Garanties Estatutàries sobre el Projecte de Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2017 317-00126/11	21
Pregunta al president de la Generalitat sobre la supressió de la disposició addicional trenta-unena del Projecte de Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2017 317-00125/11	23

Pregunta al president de la Generalitat sobre el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries sobre el Projecte de Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2017 317-00122/11	25
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'ús dels mecanismes legals i democràtics per a fer possible que el poble de Catalunya parli 317-00127/11	26
Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 49.2 del Reglament)	28
Situació de compatibilitat de diputats 234-00083/11 i 234-00151/11	28
Decret Llei 1/2017, del 14 de febrer, pel qual es crea i es regula el Registre de grups d'interès de Catalunya 203-00008/11	29
Declaració de la presidència del Parlament de Catalunya de suport a l'aturada amb motiu de la commemoració del Dia Internacional de les Dones 401-00020/11	32
Decret Llei 1/2017, del 14 de febrer, pel qual es crea i es regula el Registre de grups d'interès de Catalunya (continuació) 203-00008/11	33
Projecte de Llei de comerç, serveis i fires (debat de totalitat) 200-00022/11	37
Proposició de Llei de mesures urgents per a millorar la qualitat en la prestació de serveis relatius a l'autonomia personal i a l'atenció a les persones en situació de dependència (debat de totalitat) 202-00036/11	55
Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de la Llei de l'Estat 52/2007, del 26 de desembre, per la qual es reconeixen i s'amplien drets i s'estableixen mesures a favor dels qui van patir persecució o violència durant la Guerra Civil i la Dictadura 270-00002/11	67
Proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre l'operació Catalunya 252-00004/11	78
Interpel·lació al Govern sobre justícia democràtica i estat autoritari de dret 300-00135/11	89

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès a Multitext, SL

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 31.1

La sessió s'obre a les deu del matí. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, el lletrat major i el lletrat Francesc Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, de Governació, Administracions Públiques i Habitatge, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, de Justícia, de Treball, Afers Socials i Famílies, d'Empresa i Coneixement i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 49.2 del Reglament).
3. Situació de compatibilitat de diputats (trams. 234-00083/11 i 234-00151/11). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 321, 12).
4. Decret llei 1/2017, del 14 de febrer, pel qual es crea i es regula el Registre de grups d'interès de Catalunya (tram. 203-00008/11). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 339, 28).
5. Projecte de llei de comerç, serveis i fires (tram. 200-00022/11). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat (text presentat: BOPC 300, 5).
6. Proposició de llei de mesures urgents per a millorar la qualitat en la prestació de serveis relatius a l'autonomia personal i a l'atenció a les persones en situació de dependència (tram. 202-00036/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 158, 9).
7. Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei de l'Estat 52/2007, del 26 de desembre, per la qual es reconeixen i s'amplien drets i s'estableixen mesures a favor dels qui van patir persecució o violència durant la Guerra Civil i la Dictadura (tram. 270-00002/11). Comissió d'Acció Exterior i Cooperació, Relacions Institucionals i Transparència. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 349).
8. Proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre l'operació Catalunya (tram. 252-00004/11). Més d'una cinquena part dels diputats, del Grup Parlamentari de Junts pel Sí (reg. 51807). Debat i votació.
9. Interpel·lació al Govern sobre justícia democràtica i estat autoritari de dret (tram. 300-00135/11). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre el plurilingüisme i les llengües oficials (tram. 300-00136/11). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre la seva resposta al problema de l'ocupació d'habitatges (tram. 300-00137/11). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre la regeneració democràtica (tram. 300-00138/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre les seves actuacions a la província de Girona (tram. 300-00139/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
14. Interpel·lació al Govern sobre la futura llei de salut i social (tram. 300-00140/11). Grup Parlamentari de Junts pel Sí. Substanciació.
15. Interpel·lació al Govern sobre el balanç del primer any des de l'aprovació de la Resolució 17/XI, sobre la situació d'emergència social, la reactivació econòmica, la gestió pública i la necessitat d'una resposta institucional (tram. 300-00141/11). Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Substanciació.
16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de seguretat (tram. 302-00117/11). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.
17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el desplegament de la Llei 11/2014, per a garantir els drets de lesbianes, gais, bisexuals, transgènere i intersexuals i per a erradicar l'homofòbia, la bifòbia i la transfòbia (tram. 302-00118/11). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.
18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'acollida a Catalunya (tram. 302-00121/11). Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre el balanç d'un any de govern (tram. 302-00119/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre les seves actuacions a la província de Lleida (tram. 302-00120/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre una república catalana d'acollida (tram. 302-00122/11). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat i votació.

La presidenta

Comença la sessió.

Molt bon dia a totes i a tots. Avui, 8 de març, és un dia per lluitar i reivindicar la igualtat efectiva entre dones i homes. Com saben, som molt lluny, encara, de ser-hi, però com a Parlament crec que tots estem convençuts que no pararem fins aconseguir-la.

Com saben, la Mesa va acceptar la petició del Grup Parlamentari Socialista de suspendre a les dotze del migdia la sessió plenària per adherir-se a l'aturada internacional que han convocat moviments de dones amb motiu de la commemoració del Dia Internacional de les Dones, amb la lectura d'una declaració davant la façana del Parlament. Per tant, al voltant de les dotze farem aquesta aturada.

També tinc el goig de donar la benvinguda a la diputada Assumpta Escarp, que avui s'ha incorporat. (*Aplaudiments.*) Celebrem que ja estiguis entre nosaltres.

També, d'acord amb l'article 93 del Reglament, la diputada Assumpció Laïlla ha fet la delegació del vot en el president del seu grup parlamentari, Jordi Turull, i la senyora Marta Ribas ha fet la delegació del vot en el portaveu del seu grup parlamentari, senyor Joan Coscubiela.

La llista de les preguntes a respondre està inclosa en el dossier i, d'acord amb l'article 161 del Reglament, se substanciaran com a primer punt de l'ordre del dia.

Pregunta al Govern sobre la transparència del Govern

310-00189/11

La primera pregunta al Govern és sobre la transparència del Govern, formulada pel senyor Fernando de Páramo, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Fernando de Páramo Gómez

Bé, bon dia a tothom. Gracias, señora presidenta. Señor Romeva, está usted empujado en pasar a la historia como el conseller de transparencia menos transparente de la historia. Y no es una opinión de este diputado, son hechos, y se los voy a explicar.

Cuando la diputada Susana Beltrán le pidió información, documentación, en la comisión, haciendo su trabajo como oposición, pidiéndole unos memorándums, usted se negó a dárselos; se negó, dijo que esa información no se la iba a dar a la diputada. Tan grave fue lo que usted hizo, en materia de transparencia, siendo usted, además, el conseller de Transparencia, que la Mesa del Parlament, donde ustedes tienen mayoría, amparó a nuestra diputada, que la Mesa del Parlament, donde ustedes deciden, dijo que Ciutadans y que nuestra diputada tenía razón, y le obligaron a presentar de nuevo esa documentación y esos memorándums. ¿Y qué hizo usted? Lo propio de su Gobierno: contestar con otra cosa que no tenía nada que ver con lo que nosotros le pedíamos. Volvió, en otro ataque de opacidad, a esconder esos documentos. Y otra vez, la Mesa, de nuevo, tuvo que volver a darnos la razón a este grupo parlamentario. En este caso tuvo que ser, además, un órgano independiente creado para decidir sobre estas cuestiones. Y ese órgano independiente nos volvió a dar la razón y le obligó, por segunda vez a usted, a tener que darnos toda esa información y esos memorándums. De hecho, le ha dado de plazo veinticuatro horas, hasta mañana, hasta mañana jueves a las doce de la mañana a usted ya no le queda otra que dar esa documentación, que por segunda vez le está obligando el Parlament a que la dé.

¿Qué esconde, señor Romeva, en esos documentos? Deje de jugar al escondite con la oposición. Denos esa información. ¿De qué hablan esos memorándums? ¿Qué es eso tan

importante que tiene usted que esconder a todos los catalanes y al Grupo Parlamentario de Ciutadans? Mañana, cuando nos dé esa información, descubriremos por fin qué es lo que usted esconde en todos esos documentos.

La presidenta

Gràcies, senyor De Páramo. Respon el senyor Raül Romeva, conseller d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència.

El conseller d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència

(Raül Romeva i Rueda)

Gràcies. No tinc clara quina era la pregunta. En qualsevol cas, l'hi reitero: aquest Govern ha respost sempre tots els requeriments, d'acord amb la Llei de transparència, i ho seguirà fent.

La presidenta

Gràcies, conseller. Té la paraula el senyor De Páramo.

Fernando de Páramo Gómez

Señor Romeva, respuesta opaca, como todo lo que usted hace: opacidad, opacidad y opacidad.

Mire, usted envía cartas por el mundo diciendo que es el ministro de Asuntos Exteriores, señor Romeva. Usted, ni es ministro, ni es de Asuntos Exteriores, porque solo le recibe el ministro de Camboya, con todos mis respetos a Camboya. Y cuando va a Finlandia, le recibe la extrema derecha de Finlandia. Y cuando va a los Estados Unidos, le recibe el Tea Party, que sabe usted que es uno de los partidos del señor Donald Trump. Esa es su acción exterior. Por tanto, no vaya poniendo por el mundo que usted es ministro, porque no lo es; preséntese a unas elecciones generales y a lo mejor, algún día es ministro, pero por ahora, usted no lo es. Y no hable tampoco de acción exterior, porque acción exterior no hacen.

¿Qué esconden esos documentos? La pregunta es muy clara, señor Romeva. Es usted el conseller de Transparència, ya que se inventa el cargo, quite la última palabra de su cargo, que es la de transparencia.

Gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula el conseller Raül Romeva.

El conseller d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència

Li torno a dir que aquest Govern ha donat tota la informació d'acord amb la Llei de transparència i ho seguirà fent, perquè aquest Govern sí que es creu això de la transparència. (*Veus de fons.*) No com d'altres, als quals vostès els donen suport, a l'Estat. Perquè nosaltres, quan anem a Suècia i participem a la xarxa europea de ciutats i regions, expliquem i compartim amb *altres* estats, precisament, les polítiques de contractació pública, sostenible i socialment responsable.

Quan anem a París, a la iniciativa Open Government Partnership, nosaltres expliquem i compartim, amb altres estats, amb altres realitats, les iniciatives de polítiques participatives. A Barcelona, la iniciativa de l'*open data* ens permet explicar a altres estats, a altres actors, precisament, el model exemplar de dades obertes que estem duent a terme. I això no ho diem nosaltres –això no ho diem nosaltres–, això ho diu Transparència Internacional, que ens acaba de donar la màxima puntuació, tant en termes qualitatius com en termes quantitius.

Però és que a vostès no els preocupa la transparència; és més, els fa por, la transparència. I es neguen a dur a terme l'exercici més *transparent* de tots, que és preguntar i escoltar.

Vostès insisteixen, aquí, a demanar una cosa que, a Madrid, fan exactament el contrari. I és que, no, senyor De Páramo, no totes les transparències són iguals, igual com no totes les democràcies són iguals i com no totes les justícies són iguals.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre els preus dels ensenyaments universitaris

310-00182/11

Segona pregunta, sobre el preu dels ensenyaments universitaris. Formula la pregunta el senyor Albert Botran, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Albert Botran i Pahissa

Gràcies, bon dia. Conseller, en els pressupostos que ha elaborat el Govern hi trobem a faltar moltes coses, una de les quals seria una política molt més decidida per revertir les retallades que, en matèria de preus universitaris, van començar a donar-se a partir del 2011 i que nominalment han situat les matrícules a les universitats catalanes com les més altes de l'Estat.

És cert que amb la política de minoració de la matrícula, les conegudes com a «beques Equitat» hi ha descomptes per als estudiants procedents de famílies de rendes més baixes, però hem de tenir en compte que, tot i aplicar-se la minoració, no deixen de ser preus alts, perquè, a més, a això van acompanyats que les despeses, el cost d'estudiar, per una persona, no és només la matrícula, sinó que és l'habitatge, és el deixar de fer una feina remunerada, etcètera.

Si ens situéssim, per exemple, en estudis que en ciències socials i jurídiques serien de 1.500 euros, amb una minorització quedaria a la meitat; en cas que s'hi accedeixi, experimentals són matrícules de 2.146 euros, o, en ciències de la salut i enginyeria, matrícules de 2.372 euros. Com vostè coneix, el cost s'incrementa en el cas de segones matrícules, i el cost s'incrementa molt més en el cas de màster, on fins i tot no s'aplica la minorització de les beques Equitat.

És cert que vostè en comissió va dir que la prioritat seria aplicar aquestes beques Equitat en el màster, però desconeixem la quantitat concreta i l'impacte que tindria en nombre de beneficiaris d'aquestes polítiques de beques Equitat. Tot i així, d'ençà d'aquest anunci en comissió, dos esdeveniments entenem que obliguen al Govern a anar més enllà, a actualitzar la seva posició. Un és l'exitosa vaga de la setmana passada, acompanyada d'una nombrosa manifestació d'estudiants pels carrers de Barcelona, i l'altra és la reunió que vam mantenir tots els grups parlamentaris amb els principals rectors de les universitats públiques catalanes.

Donats aquests esdeveniments, la pregunta seria concreta: té voluntat política el Govern d'arribar, en el curt termini, a algun acord amb el conjunt de grups parlamentaris per donar sortida a les reivindicacions de la comunitat universitària?

La presidenta

Gràcies, senyor Botran. Respon el senyor Jordi Baiget, conseller d'Empresa i Coneixement.

El conseller d'Empresa i Coneixement (Jordi Baiget i Cantons)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, sí, el Govern ho ha manifestat nombroses vegades, sempre que n'ha tingut l'oportunitat i, a més a més, crec que ho ha practicat. El Govern té la voluntat de fer un diàleg franc, transparent i serà amb tota la comunitat universitària, per tant, amb els rectors, amb els professors, amb el personal d'Administració i serveis, i també amb els representants legítims dels estudiants, a través del Ceucat, per arribar a acords que permetin que el finançament de la universitat sigui garantit a llarg termini.

I volem fer-ho. De fet, ho hem practicat, eh?, ens hem reunit amb tothom, i ho volem fer amb aquest pressupost, amb aquells compromisos que, durant el debat pressupostari vam dir que en voldríem parlar, i en voldrem parlar, perquè en el proper decret de preus ja hi hagi alguna d'aquestes modificacions. Per exemple, podem parlar de si s'accentuen els ajuts als trams més baixos de les beques Equitat. O podem parlar de si introduïm, també, les beques Equitat per tendir a una equiparació progressiva dels preus de màsters al preu de graus.

La presidenta

Gràcies, conseller. Té la paraula el diputat.

Albert Botran i Pahissa

Bé. En tot cas, nosaltres creiem que caldria anar més enllà. Aquest Parlament va votar, precisament, l'equiparació de preus de graus i màster. Vostè, que cita el Ceucat, és

una de les reivindicacions de mínims que fan, en el curt termini, i esperem que el Govern la pugui atendre, en aquest curt termini.

A nosaltres, l'únic que ens preocupa és que, certament, com diversos estudis demostren, continuen havent-hi barreres de classe en l'accés a l'educació superior i cal una acció decidida per combatre-ho.

La presidenta

Gràcies, diputat. Té la paraula el conseller.

El conseller d'Empresa i Coneixement

Miri, amb l'acció decidida per combatre-ho hi estem tots d'acord, i la primera cosa que podem fer, potser la cosa més efectiva, és reclamar, una vegada més, el traspàs de les beques que, malgrat sentències favorables del Tribunal Constitucional, l'Estat es nega, s'hi nega de manera reiterada i repetida, a traspassar. Si ho traspasés, si ho fes possible, ja s'establiria, podríem establir una política, per exemple, de beques salari i podríem establir una política de preus molt més justa i molt més raonable.

I vostè ha fet referència a la vaga i a les manifestacions. Som absolutament respectuosos amb tots els manifestants i amb totes les persones que van exercir el seu dret a la vaga el dia 2 de març. Així, és veritat que..., l'hi recordo, que hi ha 237.000 estudiants universitaris a Catalunya, que aquell dia, la gran majoria d'aquests estudiants, van anar normalment a les seves classes.

La presidenta

Moltes gràcies, conseller.

Tercera pregunta al Govern, sobre els motius pels quals no s'ha avaluat el programa d'intervenció integral contra la violència masclista... Senyora María José García, perquè em demana la paraula?

María José García Cuevas

Por contradicciones, presidenta.

(Remor de veus. Pausa.)

La presidenta

Quines contradiccions, diputada?

María José García Cuevas

En las manifestaciones del conseller, señora presidenta, quería hacerle notar que si... *(Remor de veus.)* ¿Tengo la palabra?

(Remor de veus. Pausa. Veus de fons.)

La presidenta

Quina és la contradicció? Perquè entenc que això és pregunta i, en tot cas, és entre un grup parlamentari i un conseller.

María José García Cuevas

Sí... Sí, pero de la respuesta del *conseller* podría deducirse que el Gobierno de España no está dispuesto a transferir las becas universitarias *(remor de veus)* y está incumpliendo la legalidad.

La presidenta

Això és una deducció...

María José García Cuevas

Y no es así...

La presidenta

...que fa vostè.

María José García Cuevas

...presidenta; eso es...

La presidenta

Em sap greu. Això és una deducció... *(Veus de fons.)*

María José García Cuevas

Es faltar a la...

La presidenta

És una deducció que fa vostè. Senyora María José García, no té la paraula. No té la paraula. (*Remor de veus.*)

Pregunta al Govern sobre els motius pels quals no s'ha avaluat el Programa d'intervenció integral contra la violència masclista

310-00185/11

Formula la pregunta, la tercera pregunta al Govern la formula la senyora Gemma Lienas, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Gemma Lienas Massot

Gràcies, presidenta. Bon dia. Bon... (*Veus de fons.*) Sí. Em donen deu minuts? Oh, que bé. (*Rialles.*) Bon dia. Vicepresidenta, malgrat les eines de què ens hem dotat per fer front a la violència masclista, per prevenir-la, alguna cosa està fallant quan, en dos mesos, ja podem comptabilitzar dues dones assassinades a Catalunya. No podem quedar-nos en la denúncia retòrica, cada cop que ens assassinem una dona, ens cal avaluar què està fallant, per poder adoptar mesures correctores.

La pregunta que li fem és què pensen fer. Per exemple, pensa avaluar el pla integral d'intervenció en violències masclistes?

La presidenta

Gràcies, diputada. Respon la senyora Neus Munté, consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència (Neus Munté i Fernández)

Molt bon dia. Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, vostè em fa referència al Programa d'intervenció integral, que, com sap, va sorgir precisament per donar resposta al mandat de la Llei 5/2008. Des de l'Institut Català de les Dones hem avaluat aquest programa d'intervenció, concretament en el marc de la darrera Comissió Nacional per a una Intervenció Coordinada contra la Violència Masclista. Sap que fem dues reunions plenàries d'aquestes característiques l'any; doncs, bé, a la darrera, concretament el 14 de desembre de 2016, vam fer aquesta avaluació, que està penjada, per cert, a la web de l'Institut Català de les Dones. Estem treballant en les seves conclusions, per tal de poder millorar el que serà el proper programa d'intervenció integral.

Hi hem detectat, evidentment, punts forts i febles; per aixòvaluem les polítiques públiques, per tal de millorar tot allò que considerem que no ha funcionat prou, i més en una matèria tan sensible i que representa un compromís no només del Govern, sinó del conjunt del país: l'erradicació de la violència masclista. Li avanço que hem trobat un alt percentatge d'accions que han estat executades però que necessiten major continuïtat per ser més eficaces. Però també hem detectat febleses que li comentaré a continuació, senyora diputada. Però també li avanço que n'hem extret deu punts, deu punts que considerem que és absolutament rellevant incorporar en el proper programa, que tenen a veure, per exemple, amb els programes de coeducació a les escoles, amb la major implicació dels mitjans de comunicació o amb la potenciació del treball dels homes agressors, només per citar-li alguns dels deu exemples.

La presidenta

Moltes gràcies, consellera. Té la paraula la diputada.

Gemma Lienas Massot

Gràcies, presidenta. No són aquestes les notícies que ens han arribat. Accepti, vicepresidenta, que alguna cosa no està funcionant. Li cal implicar, en l'avaluació, la coordinadora del grup d'avaluació de violència masclista i les entitats de dones, i no pas amagar-los informació, com estan fent amb aquesta avaluació i amb els dos informes sobre violència sexual que, ens consta, ja fa temps que són a les seves mans però que vostè es nega a fer públics. El fet que no facin públiques les avaluacions o els resultats dels estudis que des del seu mateix departament encarreguen resulta francament estrany

i resulta completament contrari a les lleis de transparència, i encara pitjor: no permet establir mesures correctives en la planificació, coordinació i recursos contra la violència masclista.

Mentrestant, vostès són tolerants amb moltes i diverses manifestacions de micro-masclismes, de violències quotidianes, com en el cas de la sala de festes que paga cent euros a les dones que hi vagin sense calces; i l'ICD demana la retirada del cartell en comptes de portar l'empresa a la fiscalia. Mentrestant, dones que pateixen una agressió sexual se senten mal ateses quan van a denunciar-la i són doblement victimitzades, és clar. Mentrestant, dones que han estat agredides per les parelles no goosen denunciar, perquè no reben prou ajuda psicològica. Mentrestant, dones que han d'abandonar la seva llar per fugir del botxí es troben sense plaça a les cases d'acollida. Mentrestant, els agressors viuen una sensació d'impunitat no només penal, sinó també social.

I tots aquests drames passen mentre el seu Govern no fa servir *tots* els recursos per erradicar la violència masclista.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputada. Té la paraula la consellera.

La consellera de la Presidència

Moltes gràcies, presidenta. Senyora diputada, és evident que mentre hi hagi una sola manifestació de violència masclista en el nostre país, mentre una sola dona pateixi qualsevol tipus de violència masclista, podem dir que alguna cosa no funciona i que hem de treballar molt i molt intensament, des de la màxima unitat, des de totes les administracions i institucions.

El que no li puc acceptar és que amaguem informació. Això no és així. L'avaluació per la qual vostè em preguntava, hi insisteixo, està penjada a la web de l'Institut Català de les Dones. Estem treballant en les seves conclusions, fem avaluacions d'aquest i d'altres programes, precisament, per detectar febleses, per identificar que cal generalitzar, per exemple, la prevenció en altres espais educatius, no només a les escoles, que cal treballar molt més intensament amb els mitjans de comunicació, que hem de treballar més i millor amb els indicadors, precisament per avaluar l'impacte de les mesures públiques. Fem un esforç interdepartamental des del conjunt del Govern per tal de treballar en l'erradicació d'aquesta xacra, per millorar la xarxa de recursos i per desenvolupar la nostra Llei contra la violència masclista. Però no amaguem cap informació. Vostè sap que els informes als que feia referència, no només el que vostè em preguntava, sinó també el que té a veure amb la xarxa de recursos i amb la identificació de les violències sexuals, estan a la seva disposició, com ja li vaig dir la setmana passada.

La presidenta

Gràcies, consellera.

**Pregunta al Govern sobre els acords de programació escolar
entre el Departament d'Ensenyament i les associacions d'ens locals**

310-00186/11

Quarta pregunta al Govern, sobre els acords de programació escolar entre el Departament d'Ensenyament i les associacions d'ens locals. Formula la pregunta el senyor Antoni Balasch, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Antoni Balasch i Parisi

Gràcies, presidenta. Honorable consellera, la Llei d'educació de Catalunya –per cert, validada com una llei de molt alta qualitat, i amb el valor afegit del consens, pel reconegut professor, pedagog i filòsof José Antonio Marina en una entrevista al 3/24 aquest mateix dilluns–, en l'apartat 4 de l'article 159, fa referència a les competències dels ens locals i estableix que «a petició dels ens locals es poden delegar competències per a crear, organitzar i gestionar centres públics que imparteixin el primer cicle d'educació infantil» –s'entén llars d'infants–, «ensenyaments artístics o educació d'adults.» És obvi que aquesta delegació i el seu consegüent exercici de competències demanen, aconse-

llen i exigeixen una sinergia i una coordinació ben estructurada entre el departament i els ajuntaments que han volgut assumir-les.

És per això que la LEC, en el seu article 62, també, estableix les modalitats de corresponsabilització entre l'Administració educativa de la Generalitat i les administracions locals. En l'apartat primer d'aquest article 62 s'estableix que els ens locals i l'Administració de la Generalitat col·laboren en l'àmbit educatiu per mitjà de la comissió mixta constituïda per cinc representants de l'Associació Catalana de Municipis, per cinc representants de la Federació de Municipis de Catalunya i presidida pel secretari general del departament. Aquesta comissió és un espai sistèmic de consulta i de diàleg i de debat constructiu en el que se sotmeten a consideració, i a reflexió també, amb caràcter previ a la publicació o a la implementació de les actuacions, tant aspectes normatius que puguin modificar l'actual norma, com aspectes de programació, com aspectes i estructures de funcionament, és a dir, amb un rol propedèutic, amb un rol d'assessoria, amb un rol de filtratge, amb un rol de col·laboració constructiva, i, per tant, partint des de la realitat i el coneixement, defugint el tacticisme polític.

En aquest context, el Departament d'Ensenyament, l'Associació Catalana de Municipis i la Federació de Municipis de Catalunya, en el marc de la comissió mixta a què feia referència, van acordar fixar els criteris generals per a la programació escolar de cara al curs 2017-2018.

La nostra pregunta, honorable consellera, és: en què es concreten i com valora aquests acords?

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Balasch. Respon la senyora Meritxell Ruiz, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Meritxell Ruiz i Isern)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, doncs, el valorem molt positivament. Com vostè sap, hi ha hagut un canvi important en l'evolució demogràfica al nostre país; són tretze mil els alumnes que ens han disminuït, per exemple, a P3, i això vol dir que en els últims anys s'ha hagut de fer una programació molt acurada de, justament, les places que s'oferien, adaptada a aquesta realitat. Es van establir en el seu moment unes prioritats, que era prendre decisions per no incrementar la segregació d'alguns centres i afavorir els centres de màxima complexitat. I aquesta programació es negociava, com vostè deia, a la taula mixta, però també a aquelles taules mixtes de planificació del territori. I cal dir que ja, fins ara, havíem arribat, en alguns casos, al 80 per cent dels acords que es feien.

Ara hem fet un pas més, aquest acord que hem fet amb l'Associació Catalana de Municipis, amb la Federació Catalana de Municipis, sobre els criteris generals que han de regular la programació educativa per donar resposta a aquestes dues coses, allò que li deia: en cinc cursos els alumnes de P3 ens han baixat en tretze mil alumnes, i a l'ESO ens pugen, en dos anys, set mil, però en els darrers tres ens baixen nou mil alumnes. Per tant, hem hagut de donar resposta a això i, sobretot, treballar per aquell objectiu que tenim compartit, que és la millora de l'èxit educatiu.

I aquest acord al que hem arribat amb els municipis és fruit, com ha dit vostè, de l'experiència, del treball conjunt, i lluny de tacticismes; és important això que vostè assenyala. I, a més, és un acord que vincula les dues administracions: l'Administració local i l'Administració de la Generalitat.

Només, alguns dels punts d'aquest acord que val la pena assenyalar. En línies generals continuem amb la mesura de ficar vint-i-dos alumnes en funció de la complexitat del centre. No només això, sinó que aquells centres que van gaudir d'aquesta mesura l'any passat la continuaran a P4; per tant, aquesta línia ja pujarà amb aquests alumnes. I la novetat important d'enguany és que, en funció de la complexitat, això ho farem a primer d'ESO; aquests centres tindran vint-i-set alumnes en lloc de trenta.

I després altres criteris generals. A P3 és vetllar per la continuïtat inicial de tots els projectes educatius, i allà on s'hagin de reduir –perquè no hi ha prou alumnes– línies, aquí estableix algunes de les mesures. Vetllar també per l'equitat en l'equilibri, en la distribució de les necessitats educatives. I finalment, també, la creació de noves escoles allà on sí que hi hagi un creixement que es vagi mantenint.

Pel que fa a l'ESO, com els dic, com que hi ha un creixement en els propers dos anys, però una davallada important, el que buscarem és solucions en cada cas i a aquells centres nous quan aquest increment sigui sostingut.

A part d'això, també els criteris d'institut escola, que seran una resposta pedagògica a les necessitats del centre.

Gràcies, senyora...

La presidenta

Gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre les polítiques en l'àmbit de la dona

310-00187/11

Cinquena pregunta al Govern, sobre les polítiques en l'àmbit de la dona. Formula la pregunta la senyora Anna Caula, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Anna Caula i Paretas

Gràcies, president. Sí, he dit «gràcies, president», perquè és així com ho he de fer si segueixo i compleixo el Reglament d'aquesta cambra. Ho poden comprovar, perquè, just aquests dies que se'n parla tant, el tenen al seu abast al web del Parlament, en una versió actualitzada del 2016. Som al segle XXI i al 2017, i tenim un reglament que només fa referència a presidents, vicepresidents, etcètera, i diputats. Potser sí que toca una sacsejada. Diuen que allò que no és anomenat no existeix, i això ho sabem molt bé les dones, la meitat de la població, perquè..., encara tractades com una minoria, discriminades i víctimes de violències simbòliques, estructurals i físiques.

Avui és 8 de març, Dia Internacional de les Dones treballadores, i per això, tot i que pel nostre grup cada dia és i ha de ser el Dia Internacional de les Dones, honorable consellera Munté, trobem del tot pertinent preguntar pel compromís del Govern i les seves polítiques que duu a terme per, tal com diu l'etiqueta de l'eslògan d'aquest any, corregir les desigualtats. Són moltes, i el llistat seria interminable, les desigualtats per sexe i gènere, des de la bretxa salarial i l'anomenat «sostre de vidre» fins al feminicidi.

Per sort, però, també són moltes i constants les lluites perquè aquesta situació canviï, com la campanya On Són les Dones, sobre la presència i tracte de les dones als mitjans de comunicació. En aquest sentit val a dir que, segons els darrer informe que ha presentat aquest col·lectiu, els mitjans de comunicació públics catalans són gairebé paritaris. Parlaríem, però, de paritat tècnica, que ratlla el 40 per cent. Cap s'apropa a un 50 per cent de presència de dones. Recordem que som el 51 per cent de la població. I aquesta realitat empitjora molt si parlem de mitjans de titularitat privada. I això que som moltes, múltiples, diferents i amb gran expertesa en molts àmbits, com d'homes, o sigui que hi ha on triar. Iguals és iguals, però no idèntics.

Consellera Munté, volem preguntar sobre quina és la feina que desenvolupa el Govern en les polítiques d'igualtat, com s'està desenvolupant i implementant la Llei d'igualtat, i quines activitats i iniciatives s'estan realitzant per corregir les desigualtats.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Caula. Respon la senyora Neus Munté, consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, una bona pregunta que ens permet refermar el compromís, com deia abans, no només del Govern, que també, sinó del conjunt de la societat, del conjunt del país. Avui és un dia idoni, però ho són tots, efectivament, per refermar aquest compromís i per fer un reconeixement també a la tasca de les dones.

Aquest compromís lliga perfectament amb els objectius de desenvolupament sostenible de l'Agenda 2030 de Nacions Unides, que ens parla d'aconseguir la igualtat de gènere en tots els camps, 50 per cent homes, 50 per cent dones, igual a una societat del cent per cent, i que ens adverteix dels costos, no només econòmics, també socials, polí-

tics, en termes de progrés, de cohesió social..., dels costos que representaria prescindir o menystenir la meitat de la població, que, com a mínim, és el que som nosaltres, les dones.

La commemoració d'enguany –vostè ho destacava, també–..., Nacions Unides en destaca l'apoderament econòmic de les dones. Aquest va ser també el fil conductor de l'acte institucional que ahir vam fer al Palau de la Generalitat sobre aquesta qüestió.

Què pretenem des del Govern? Donar respostes. Donar respostes a les necessitats creixents i canviants de les dones. Amb aquesta campanya que vostè també mencionava, corregim la desigualtat també per fer notar que aquest és un repte i una responsabilitat absolutament de tothom, d'homes i de dones, del conjunt de les administracions, de la societat sencera, dels mitjans de comunicació. Mitjans de comunicació que, efectivament, han de treballar més intensament. I l'entitat on són les dones ens fa veure clarament que en el recompte no surten ben parats, la presència de les dones és encara minoritària a molts mitjans de comunicació, exceptuant els mitjans públics catalans, efectivament, i un diari digital, segons el darrer recompte.

Resposta. Resposta del Govern de la Generalitat davant la vergonyant resposta que a vegades rebem: «És que no trobem dones, és que no hi són.» Clar que hi són. Un cercador d'expertes perquè es puguin localitzar de manera molt i molt ràpida el conjunt de dones expertes en tants i tants àmbits; o l'Observatori de la Igualtat de Gènere; o el nou pla estratègic de polítiques d'igualtat; o, en matèria d'esclletxa salarial, la feina que s'està fent des del Servei d'Ocupació de Catalunya i la Direcció General d'Igualtat d'Oportunitats, per tal de poder reduir aquesta bretxa salarial i ajudar les dones amb major vulnerabilitat; o l'Stemcat, un programa amb què des del Departament d'Ensenyament i el Departament de la Presidència volem incentivar les vocacions de dones en l'àmbit científic, matemàtic, tècnic, per tal de poder aprofitar els grans avantatges que representa la societat de la informació, un espai on, des d'un punt de vista de generació d'ocupació de qualitat, les dones hem d'estar molt ben posicionades.

I, sap què, senyora diputada? Que no en tenim prou, amb aquesta feina, en volem fer més, volem poder desenvolupar la nostra Llei d'igualtat efectiva homes i dones aprovada per aquest Parlament, i volem continuar fent-ho...

La presidenta

Consellera Munté, ha exhaurit el temps.

La consellera de la Presidència

...de la mà de les entitats i dels... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Gràcies, consellera.

(Aplaudiments.)

Pregunta al Govern sobre la darrera edició del Mobile World Congress

310-00188/11

Sisena pregunta al Govern, sobre la darrera edició del Mobile World Congress, formulada pel senyor Albert Batet, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Albert Batet i Canadell

Gràcies, presidenta. Honorable conseller Baiget, és una evidència, és un fet contrastable que els catalans, tots els catalans, som tractats per l'Estat espanyol com ciutadans de segona. Més impostos que ningú *(remor de veus i rialles)*; un dèficit fiscal insuficient i insostenible; uns incompliments en infraestructures alarmants, que fins i tot ens hem adonat que el Corredor del Mediterrani passa per Madrid, i uns costos energètics que fan perdre la competitivitat a les empreses, amb el beneplàcit de tots els partits que donen sostenibilitat al Govern del PP, Ciutadans i Socialistes.

Però malgrat aquest menysteniment i aquest tractament com a ciutadans de segona per part de l'Estat espanyol, i mentre aquí treballem per un referèndum que sigui l'ascensor que ens passi de segona a primera, els catalans mantenim ferm el tarannà

emprenedor i la voluntat de creure en l'economia i de creure que Catalunya pot plantar al món grans fites. Perquè Catalunya ofereix un espai d'oportunitats en un entorn favorable. I en l'àmbit de les tecnologies, de les TIC, el Mobile, i en l'àmbit econòmic, hi han fets palpables. Fets com les exportacions, com mai: l'any 2016, 65.000 milions d'exportacions en l'àmbit de la tecnologia, que han crescut un 8,9 per cent. Inversions en TIC importants: Amazon al Prat, o l'e-commerce IKEA a Valls. Iniciatives com el Pier 01, en el qual hi han mil emprenedors en seu digital. El sector TIC és un sector dinàmic de l'economia catalana: 84.600 treballadors, 12.800 empreses, 14.000 milions d'euros de facturació. Catalunya és la segona regió del sud d'Europa en aquest àmbit.

Ja fa uns anys del Mobile. Enguany n'hem tingut la dotzena edició, la setmana passada. Ara que ja tothom el veu bé –fins i tot l'alcalde de Barcelona sembla que hagi caigut com sant Pau, que hagi caigut del cavall i hagi donat suport al Mobile–, ens agrada saber quina valoració en fa el Govern, sobre aquesta fita que, sens dubte, situa Catalunya en aquest estat de primera que volem tots els catalans i les catalanes.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputat. Respon el senyor Jordi Baiget, conseller d'Empresa i Coneixement.

El conseller d'Empresa i Coneixement

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, no puc més que coincidir amb totes les valoracions que ha fet vostè sobre *(remor de veus i alguns aplaudiments)* la favorable evolució de l'economia catalana, perquè és així, i és cert. I en aquesta favorable evolució de l'economia catalana, malgrat... *(Remor de veus.)*

La presidenta

Silenci, si us plau.

El conseller d'Empresa i Coneixement

...tots els malgrats, doncs, el Mobile hi juga un paper important, perquè és la fira mundial de referència i és la que ens posa al centre del món en un dels àmbits que són els protagonistes d'aquesta quarta revolució industrial que s'està fent a tot el món, que són els àmbits de la telecomunicació, però també són els àmbits de la connectivitat, de la mobilitat, de l'internet de les coses, del *big data*, de tot –de tot. I aquí hi tenim una gran responsabilitat i un gran protagonisme.

Miri, li podria parlar dels balanços que s'han fet: 108.000 visitants professionals, més de 2.000 expositors, més de 430 milions d'euros que s'han deixat de manera directa amb l'organització d'aquest congrés a Catalunya, però el més important és estendre els efectes de la setmana del Mobile al llarg de tot l'any a totes les empreses d'aquest país.

I això, com ho fem? Doncs, en primer lloc, fent que hi hagi cent cinc empreses catalanes que participin al Mobile. Quan passejaves i anaves parlant amb els empresaris en el Mobile, deien: «Quatre dies de Mobile són sis, set mesos de feina, perquè els contactes que et donen, les descobertes que fas de les noves tecnologies, de com són els teus competidors, de què és allò amb què a tu et poden ajudar és important.» Per tant, aquesta és la feina –aquesta és la feina. Aquest any hem vist com es tancaven contractes de contactes que van fer empreses catalanes, petites i mitjanes empreses catalanes, l'any passat, amb empreses importants del món. Per això hi som.

I, a més a més, això ens configura, perquè no només hi ha el Mobile, perquè hi ha la fira de referència de l'emprenedoria tecnològica al sud de la Mediterrània, que és el 4 Years From Now. Aquí ens situa com a referent. Un informe de la fundació..., una prestigiosa fundació britànica, Nesta, sobre innovació, situa Barcelona com un dels cinc pols mundials d'atracció dels projectes dels emprenedors.

I això és el que nosaltres volem fer i ho volem continuar en el futur. I per això hem creat el Yomo; el Yomo és el congrés Youth Mobile, en què tretze mil estudiants catalans han pogut participar i han pogut veure els efectes beneficiosos de les noves tecnologies en aquest congrés.

La presidenta

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre les llistes d'espera en l'àmbit sanitari

310-00190/11

Setena pregunta al Govern, sobre les llistes d'espera en l'àmbit sanitari. Formula la pregunta el senyor Santi Rodríguez, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, presidenta. Conseller de Salut, parlant de ciutadans de segona, la setmana passada el Govern va presentar les llistes d'espera..., les dades de les llistes d'espera de l'any 2016. Quina valoració en fa, el conseller de Salut?

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Rodríguez. Respon el senyor Antoni Comín, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Antoni Comín Oliveres)

La valoració és molt senzilla: tot i no haver disposat de pressupost, i, per tant, tot i no haver pogut implementar el Pla de xoc de reducció de les llistes d'espera, les llistes d'espera a Catalunya durant aquest any, gràcies a l'esforç i a les eficiències que s'han fet des dels centres hospitalaris catalans, han millorat. I això és un petit miracle que hem d'agrair als professionals dels nostres centres hospitalaris.

Miri les dades.

La presidenta

Moltes gràcies, conseller Comín. Té la paraula el senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, conseller. Lamento discrepar del seu diagnòstic i, si el conseller té un diagnòstic errat, difícilment hi trobarà solucions. Però, miri, més enllà de que les estadístiques són necessàries perquè ens donin una imatge global, pensi que pels 830.000 catalans, pacients, que en aquests moments estan en llistes d'espera, les estadístiques per ells són del cent per cent en les llistes d'espera. I per aquests catalans, per aquests 832.000 catalans, els conceptes i els principis d'universalitat i equitat de la salut no els funcionen. Ells estan en llistes d'espera, ells sí que són ciutadans de segona, igual que els catalans ho som per pagar més impostos que la resta d'espanyols –per cert, fruit de decisions del Govern de la Generalitat i d'aquest Parlament de majoria independentista.

Però, miri, algunes dades: les intervencions amb terminis de referència, hi ha un 10 per cent..., més d'un 10 per cent que triguen més d'un any; les intervencions garantides no es compleixen en el 8,4 per cent de les persones que estan en llistes d'espera; en proves diagnòstiques, conseller, el temps mitjà ha passat de seixanta-sis dies a vuitanta-cinc; el 30 per cent dels pacients que esperen proves diagnòstiques estan més de tres mesos esperant. És inacceptable que per fer una mamografia o una ecocardiografia el temps d'espera sigui superior a tres mesos. Un 37,6 per cent dels pacients que esperen visita a l'especialista triguen també més de tres mesos.

Conseller, recorda els seus compromisos? Reduir el temps de les llistes d'espera de proves diagnòstiques i especialistes en un 50 per cent? Doncs, un any després dels seus compromisos, no només no s'han reduït un 50 per cent, sinó que s'ha incrementat un 29 per cent. Conseller, el seu mandat s'esgota. Si la salut és una estructura d'estat, sincerament l'estan tractant molt malament. Què pensa fer, tenint en compte que en aquest pressupost tindrà menys recursos que els que vostè preveia en el pressupost del 2016 i, a més a més, aquest Govern s'està esgotant?

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Rodríguez. Té la paraula el senyor Antoni Comín, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Senyor diputat, amb tota l'estima que sap que li tinc, les pel·lícules, a Hollywood. *(Rialles.)*

Miri, tot i no tenir pla de xoc, les persones que estan avui en llista d'espera de les consultes externes han disminuït un 20 per cent –tot i no tenir pla de xoc. Tot i no tenir

pla de xoc, les persones que estan en llista d'espera de proves diagnòstiques s'han reduït un 7 per cent –les persones, amb relació al 2015. I és per això, com sap tothom, que quan es redueix la llista diagnòstica, i quan es redueix la llista de consultes externes, la gent salta a la llista quirúrgica.

I és per aquesta raó, per aquesta reducció del 20 per cent de consultes externes i per aquesta reducció del 7 per cent de proves diagnòstiques que la llista quirúrgica ha augmentat un 2 per cent –només un 2 per cent. Però és més: la llista quirúrgica de temps garantits també ha disminuït, perquè dins dels temps garantits hem disminuït un 6 i mig per cent les persones. L'única llista que ha augmentat és la llista quirúrgica de temps de referència, perquè hem disminuït la fase diagnòstica, que és el que vam dir –la fase diagnòstica.

Els compromisos del pla de xoc sap vostè perfectament que estan vinculats al pressupost, ho hem explicat per activa i per passiva, i, per tant, farem el balanç de si estem complint el pla de xoc quan hàgim tingut un any de pressupost, com hem dit sempre.

Però és que és més: és que hem focalitzat la nostra acció, per aquestes deficiències durant aquest any, en la gent que estava fora dels temps i en aquests camps tot s'ha reduït. Cada vegada hi ha un percentatge més baix, en percentatge, en termes relatius, cada vegada hi ha menys gent fora dels temps garantits i fora dels temps de referència.

Senyor diputat, miri, mentre alguns es dediquen a intentar destrossar el sistema de salut, i ho diuen i ho reconeixen, d'altres fa un any que treballem cada dia per preservar-lo i per millorar-lo.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre la crisi de preus que afecta els productors d'aliments

310-00183/11

Vuitena pregunta al Govern sobre la crisi de preus que afecta els productors d'aliments, formulada pel senyor Òscar Ordeig, del Grup Parlamentari Socialista.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, presidenta. Consellera, com molt bé sap, tot i que el sector agroalimentari del nostre país representa el 3,6 per cent del PIB català, que, tot i la crisi econòmica, no para d'innovar, ha crescut en exportacions i factura més any rere any..., tots sabem que amaga una realitat intolerable i preocupant, que cal abordar per la difícil situació d'agricultors i ramaders.

Com a país no ens podem permetre que la meitat dels agricultors professionals de Catalunya hagin plegat els darrers anys, abandonant terres, abandonant el territori, ni que la renda agrària hagi baixat prop d'un 40 per cent des del 2001. En canvi, veiem que els costos de producció no paren d'augmentar: energia, mà d'obra, etcètera, i, per contra, el preu que reben aquests agricultors i ramaders no para de caure en picat. Veiem com alguns productes de fruita, d'hortalisses, de carn, estan al preu de fa vint o trenta anys enrere. Intolerable i, evidentment, insostenible. I els pressupostos públics, evidentment, no paren de caure pel que afecta el sector.

Consellera, quin és el capteniment del Govern sobre aquesta situació? I, sobretot, quines són les actuacions que té previstes per a evitar la crisi de preus que pateixen els productors d'aliments del país?

La presidenta

Gràcies, senyor Ordeig. Respon la senyora Meritxell Serret, consellera d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

La consellera d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació
(Meritxell Serret i Aleu)

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputat. Com bé heu dit, portem una trajectòria en la qual el sector ha patit. I des que vam entrar a la conselleria ens vam trobar amb tota una sèrie de sectors amb greus crisis de preus, i el que hem fet des de que hem entrat és intentar revertir el màxim aquestes situacions tenint en compte totes les competències que

tenim i, a partir d'aquí, el propòsit de la conselleria és continuar millorant tot el que és la incorporació de joves, un gran fonament per al futur del sector. Però, evidentment, això no ho farem si no tenim unes polítiques sectorials ben estructurades i ben dimensionades. I en això continuarem treballant i, a mesura que tinguem més competències, ho farem segurament molt millor.

La presidenta

Gràcies, consellera. Té la paraula el senyor Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Consellera, el que cal és fer complir les normes. El productor cada cop rep menys i, en canvi, el consumidor paga molt més. Algú guanya molt amb aquesta situació. Un desequilibri que augmentarà, tot i el creixement econòmic, i s'agreuja per la concentració de la riquesa i perquè als grans grups empresarials la distribució té una posició de domini. El Govern no hi posa atenció als recursos i no controla per fer que es compleixin les normes.

Està d'acord amb que cal evitar l'abús de poder i la morositat de la gran distribució? Controlar i sancionar la venda sota preu de cost, perquè està prohibida? Està d'acord amb que cal millorar la transparència dels preus a través de l'Idescat? –cosa que ja havíem d'haver fet. Està d'acord amb que cal complir la llei de la cadena alimentària? En definitiva, garantir que les relacions comercials siguin justes i, evidentment garantir la lliure competència.

Nosaltres, consellera, des del Grup Socialista reclamem un pacte de país per garantir uns preus dignes als nostres productors d'aliments, que pateixen arreu del país, i frenar la greu crisi que viu el sector agrícola i ramader. Si diem que amb el menjar no s'hi juga, amb l'economia, menys i, evidentment, amb el desenvolupament del territori, tampoc, per evitar la despoblació i l'empobriment. I, evidentment, ens cal un govern que doni solucions, que tingui una estratègia clara, que doni més respostes i, evidentment, que toqui de peus a terra i que es deixi d'excuses i es deixi de lamentacions.

Gràcies, consellera.

La presidenta

Gràcies, diputat. Té la paraula la consellera Meritxell Serret.

La consellera d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació

Gràcies, presidenta. Diputat, estem d'acord, hem d'anar per feina i, com li he dit des del primer moment, des d'aquesta conselleria hi hem anat. Ens demana polítiques pròpies. Ho estem fent; estem impulsant, com li he dit, al màxim les nostres competències. En transparència i formació de preus, estem impulsant els observatoris de preus; hem declarat ja d'interès estadístics els preus agraris, cosa que no s'havia fet mai, i estem ja treballant amb el sector per concretar l'observatori de preus en fruita, en conill i en fruita seca.

De cara, a més, a millorar la cadena de valor estem actuant. I, de fet, aquesta setmana aprovem ja, per reglament, nosaltres una resolució pròpia, la creació de la circumscripció econòmica de la fruita; tres circumscripcions econòmiques: préssec i nectarina, poma i pera. Actuem, i actuem ràpid; en menys d'un any, ho hem fet.

Estem impulsant també la producció local, productes de proximitat i foment de consum, impulsant, i cada cop més, la promoció de fruita i llet a les escoles. Aquesta setmana tiràvem endavant el projecte de cara a llet a les escoles; el programa de fruita a les escoles arriba ja a més de 200.000 alumnes arreu del país. Estem impulsant també el pla de recuperació d'oví-cabrum. Hem tirat endavant l'escorxadors de baixa capacitat a l'explotació per donar més sortida al producte de proximitat del sector oví-cabrum. Estem impulsant el pla de comercialització de la carn de conill junt amb el sector. Estem impulsant els camins del sector lleter, que en les properes setmanes presentarem arreu del país; i estem també impulsant la taula de bones pràctiques comercials amb tot el sector. I, de fet, els convido el proper 14 de març a la jornada que farem sobre com millorem la cadena de valor en el sector de la fruita fresca. Els convido a participar junt amb el sector i els experts i el departament

Estem sent pioners en moltes mesures. Les circumscripcions econòmiques som els primers a tirar-les endavant. I estem sent pioners també amb les taules de bones pràctiques comercials. Com a pacte nacional, sí, els hi convidem a ser. El tirarem endavant,

l'estem treballant amb el sector i els convidem a participar-hi; perquè això, sí o sí, ho hem de fer tots, i com, hi insisteixo, més competències, més i millor serem capaços de fer.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre la competitivitat de l'economia catalana

310-00184/11

Novena pregunta al Govern, sobre la competitivitat de l'economia catalana. Formula la pregunta la senyora Alícia Romero, del Grup Parlamentari Socialista.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bon dia a tots i totes. Conseller Baiget, m'alegro de tornar-lo a veure. El passat 27 de febrer sap vostè que la Unió Europea presentava el seu tercer informe sobre competitivitat regional, que publica des de l'any 2010. És un informe que el que fa és oferir informació que permeti a les regions conèixer i millorar la seva competitivitat per generar entorns més atractius i més sostenibles per a empreses i treballadors.

En aquest darrer informe, Catalunya perd posicions; perd posicions d'una manera molt clara; passem de la 142 a la 153 d'un total de 263 regions, malgrat que Catalunya se situa per sobre de la mitjana europea en renda *per capita*. Per tant, és una xifra que encara ens ha de preocupar més. A més a més, aquest informe ens situa amb un grup de regions on es troba Rhône-Alpes o la Toscana o Lisboa, però ens situa, dins d'aquest grup, a la cua; per tant, també una situació preocupant. Ens diu aquest informe que empitjorem resultats a nivell general, i en els tres àmbits que s'analitzen hi han dades preocupants.

En un dels grups, per exemple, ens dona un suspens pel que fa a la qualitat de les nostres institucions, un 41,1 sobre 100. En l'àmbit de la innovació, un aprovat justet, un 50,2 sobre 100; i en el grup de l'eficiència –on hi han elements tan claus i importants com són l'educació superior, la formació, l'eficiència, el mercat laboral–, un 54 sobre 100. En aquest àmbit, perdem vint-i-set posicions.

Conseller, dades preocupants. Ens agradaria saber quina valoració fa el Govern, i el seu departament en concret, i quines mesures pensen prendre al respecte.

La presidenta

Gràcies, senyora Romero. Respon el senyor Jordi Baiget, conseller d'Empresa i Coneixement.

El conseller d'Empresa i Coneixement

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, el que fa el Govern és, com a tots aquests estudis, mirar-los, veure què és allò que n'hem d'extreure de més positiu, i treballar, si no ho hem fet ja –perquè aquests informes tenen com a dades de referència any 2012 i 2013, moltes d'aquestes dades en plena crisi–, prendre'n nota i fer polítiques que puguin arribar a fer millorar la situació en aquests rànquings a Catalunya.

Però, de la mateixa manera que li dic que nosaltres ens ho prenem de manera positiva, també li dic que Catalunya, en matèria de competitivitat, no només no n'està perdent sinó que n'està guanyant, com ho prova l'evolució de les exportacions. Si no fóssim competitius no vendríem a l'exterior, i hem crescut un 2 per cent, quan –molt més que la mitjana de la Unió Europea– hi han molts països que són tradicionalment exportadors que han caigut i nosaltres estem augmentant de manera continuada quota de mercat a l'exterior.

La presidenta

Gràcies, conseller. Té la paraula la senyora Romero.

Alícia Romero Llano

Està clar, conseller, que vostès sempre ho fien tot a les exportacions, que té més a veure amb la competitivitat de les nostres empreses que amb la competitivitat regional, que és del que parla aquest informe. I crec, conseller, que vostè hauria d'haver donat una altra resposta, una mica més honesta. Estem perdent posicions en un informe que fa la Unió Europea de totes les regions –263 regions europees– i en elements molt importants com l'educació superior, la qualitat de les institucions, el nostre mercat laboral.

Escolti'm, la resposta que esperaria el Grup Socialista –no és una pregunta que fem per evidenciar allò obvi–, el que voldríem esperar és que vostè ens digui: «Miri, sí, he assegut el meu departament. Anem a veure quines són aquestes eficiències i a treballar-les.» Perquè probablement el que posa de relleu aquest informe és que fa temps que no tenim model de desenvolupament econòmic. No podem fiar-ho tot al Mobile World Congress o al Tech City a Barcelona; no ho podem fiar a tot això. Entre altres coses, perquè el gran impuls i la gran iniciativa d'aquests projectes no són de la Generalitat. Cal que nosaltres tinguem un model de desenvolupament econòmic clar, que fomenti i posi el coneixement al centre de l'economia. Probablement, això no és el que estem fent, i per això perdem posicions.

Conseller, siguin honestos i treballin amb aquest model; amb un model clar que ens porti a ser una comunitat més competitiva a nivell regional. Com a regió, no des del punt de vista de les empreses, que és al que vostès sempre acaben fent referència.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Romero. Té la paraula el conseller Baiget.

El conseller d'Empresa i Coneixement

Miri, senyora Romero, hem fet aquesta anàlisi. I li diré: en innovació, hi ha dos àmbits; hi ha diversos elements d'anàlisi en matèria d'innovació. Primer, al que és pròpiament innovació, sap quantes perd, Catalunya, posicions en innovació? Cap, perquè en guanya quaranta (*alguns aplaudiments*), en guanya quaranta en innovació empresarial.

Llavors, on perd situació en aquesta...? En la sofisticació empresarial. Què vol dir «sofisticació empresarial»? Vol dir que es valoren més aquelles economies que tenen més pes de l'ocupació en els serveis que no pas en d'altres sectors. Escolti, nosaltres som un país industrial. No quedem que és bo potenciar la indústria respecte a altres sectors? No quedem que aquesta és la manera bona de créixer? Aquest indicador mesura la destrucció de llocs de treball en el sector serveis. Òbviament, l'any 2012 i l'any 2013 es va destruir molta –molta– ocupació en els serveis immobiliaris i en el sistema financer. Però que mesurin aquesta variable, que nosaltres creiem en aquesta variable, no necessàriament és negatiu. Perquè, en matèria de política industrial, per exemple, tenim una fortalesa que no tenen altres regions i que voldrien tenir, i que volem reforçar en el futur.

Una altra cosa. En formació al llarg de la vida i formació universitària, que és un altre dels llocs en els que perdem posicions, segons diu l'informe, hi ha un indicador nou que ha sortit amb aquest àmbit, que abans no va sortir, en l'altre indicador, que és població entre divuit i vint-i-quatre anys que només té com a màxim educació secundària obligatòria. Sí, aquí hem de millorar. Però això està fet amb dades del 2012 i el 2013. I com ho vam millorar? Doncs, prestigiant la formació professional, fent una llei de formació professional que pugui donar resposta en aquestes situacions i impulsant decididament la formació dual.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, conseller.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'agenda política del Govern amb relació a la lluita contra la corrupció

317-00123/11

Desena pregunta, al president de la Generalitat, sobre la situació política i social. Formula la pregunta la senyora Anna Gabriel, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Anna Gabriel i Sabaté

Des de la setmana passada, i després de quasi vuit anys d'espera, assistim al judici conegut com el judici del cas Palau. Es jutja si el Palau va fer de tapadora triangular del pagament d'uns 6,6 milions d'euros de Ferrovial a Convergència Democràtica de Catalunya a canvi de l'obra pública adjudicada a aquesta empresa. El saqueig global ascendiria a uns 34 milions d'euros.

Amb la confessió de Millet i Montull, però també amb la d'altres com el mateix Pujol, el fang arribava al que alguns entenen que era l'oasi català. I és que la corrupció, que per nosaltres és intrínseca al sistema polític i econòmic, no té fronteres ni té banderes. L'acusació popular en el cas Palau denunciava també el pacte de Millet perquè a canvi de subvencions del Ministerio de Cultura de l'Estat espanyol s'introduís l'ex-president Aznar a la societat catalana. També sabem que el senyor Millet es movia amb certa facilitat a l'Ajuntament de Barcelona, com vam poder veure en el cas hotel del Palau. Ja veu, això no té res a veure amb assegurar independentistes a la banqueta. Això és, de fet, tota una altra cosa.

Quina és l'agenda política del Govern amb relació a la lluita contra la corrupció?

La presidenta

Gràcies, senyora Gabriel. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Carles Puigdemont i Casamajó)

Moltes gràcies, senyora presidenta. L'agenda política del Govern passa bàsicament per dos compromisos. Un, no tenir casos de corrupció política, i aquest Govern no en té cap. Dos, prendre aquelles mesures que impedeixin la corrupció política i, per tant, que augmentin els mecanismes de control, la transparència, l'obertura de dades, per fer encara més difícil que això que vostè ha definit com una actitud que no té fronteres ni banderes, doncs, pugui arrelar excessivament a casa nostra.

La presidenta

Gràcies, president. Té la paraula la senyora Gabriel.

Anna Gabriel i Sabaté

De les cinquanta-una mesures contra la corrupció que es va anunciar a bombo i platerets per part del senyor president Mas el febrer del 2013, cimera interinstitucional inclosa, només s'havia complert un 7 per cent el 2015. Són dades de l'Oficina Antifrau. De la moció que vam presentar nosaltres mateixes, la CUP - Crida Constituent, ara ja farà vuit mesos, tot està pendent d'implementar, i malgrat que, potser, alguna cosa sí que s'ha fet, només faltaria, nosaltres volem que hi hagi una presidència de la Generalitat absolutament exemplaritzant; no en els discursos sinó en la feina efectiva que es faci en la lluita contra la corrupció.

No volem que es flirtegi amb cap persona que tingui qualsevol relació amb la corrupció. I, de fet, en aquesta cambra hi ha algunes persones assenyalades, malgrat que encara no estiguin imputades. Volem que es trenqui de forma definitiva amb la cultura política d'aquest país que sobrepassa formacions polítiques; les del 3 per cent, les del 4 per cent o ves a saber quins percentatges. Volem que la pantalla de la presumpció d'innocència no es converteixi més en una excusa.

Estem d'acord en que l'independentisme no vol que el demà s'assembli al món d'ahir? Estem d'acord que no permetrem que ningú blanquegi corrupció amb el procés independentista?

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Gabriel. Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Començaré per això darrer: absolutament d'acord –absolutament d'acord–, i crec que l'actitud d'aquest Govern, de tots els seus membres, n'és un exemple, d'això que vostè reclama, perquè ja s'està fent.

En segon lloc, les dades que vostè dona no són exactament les dades que ja li va proporcionar el conseller Romeva en una compareixença parlamentària; no coincideixen, perquè el grau de compliment és bastant superior.

En tercer lloc, que Transparència Internacional situï el Govern de Catalunya com un dels millors en les seves pràctiques em sembla que tampoc és casualitat, i cal posar-ho en valor, perquè no és senzill en un context com el nostre poder aconseguir aquesta bona percepció, aquesta bona dada.

En quart lloc, jo no banalitzaré el concepte de presumpció d'innocència. Vostè ho ha fet. Però és molt perillós entrar en un terreny o en una societat..., o construir una societat

en què partim de la sospita permanent i de l'«infundi» abans que es judicialitzi un procés. Fem cas dels processos judicials, acceptem-ne els resultats, que hi hagi conseqüències si n'hi ha d'haver, i sobretot una cosa que vostè no ha dit i que aquest Govern reclama des del primer dia: mitjans judicials perquè puguin fer la seva bona feina. Sap quants jutges toquen *per capita* a Catalunya amb relació a la mitjana de l'Estat? Doncs, molts menys. Caldrien molts més jutjats, caldrien més jutges, caldrien més recursos; caldria, per tant, que el temps d'instrucció d'una causa abans no es veu el judici sigui més curt i més independent. I això és tan o més important que la retòrica i les proclames.

En aquest sentit, els convido a reforçar aquest criteri i aquesta idea: a voler donar als organismes judicials i policials les eines necessàries per poder fer bé la seva feina, amb independència, que és un element fonamental perquè pugui haver-hi justícia, i amb mitjans professionals, per poder fer bé la seva feina al marge de les pressions o dels interessos que hi puguin existir, que també són una forma de corrupció.

La presidenta

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la no assistència del Govern a una conferència de comunitats autònomes per a la signatura d'un manifest contra la violència de gènere

317-00124/11

Onzena pregunta, al president de la Generalitat, sobre la situació política. Formula la pregunta el senyor Xavier García, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Xavier García Albiol

(L'orador comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.) ...els acords... (Veus de fons.) Sí? (Pausa.) Dir que, coincidint... Tornem a començar, eh? *(Rialles.)* Bé, dir que, coincidint amb el Dia Internacional de les Dones, i fruit dels acords de la cimera de presidents, demà es celebra a Madrid una conferència per signar un gran acord contra la violència de gènere entre el Govern d'Espanya, el Govern central, i els governs de totes les comunitats autònomes.

La nostra sorpresa és al tindre coneixement que l'únic govern autonòmic que no ha confirmat la seva assistència és el de Catalunya. Per quin motiu el Govern de Catalunya no assisteix a aquesta conferència?

La presidenta

Gràcies, diputat. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Vostè deu estar mal informat, perquè, primera, hi ha un ple en el Parlament, el Govern és aquí present, però Catalunya hi envia la presidenta de l'Institut Català de les Dones.

La presidenta

Gràcies, president. Té la paraula el diputat.

Xavier García Albiol

Senyor president, segurament el mal informat deu ser vostè, perquè a aquesta conferència han d'assistir les conselleres –o els consellers– i fins al dia d'ahir a la tarda no estava confirmada, cosa que posa en evidència com fan vostès les coses, cosa que posa en evidència que, mentre la resta de comunitats hi enviaran les màximes representants, doncs, vostès viuen en una realitat paral·lela a la de la gent normal, governant per a vostès mateixos.

Senyor Puigdemont, els haig de dir que el Govern de Catalunya s'ha convertit en un problema per a la majoria de catalans decents. Confonen de manera expressa els seus desitjos..., sus deseos propios, con los anhelos de Cataluña. Y tengo que decirle que no es que ya pensemos que no solo no existimos, los catalanes que no somos independentistas, sino que creemos que tampoco les importan aquellos que lo son. Su único interés, lo único que les importa, es el futuro personal de todos ustedes.

Hemos podido ver en las últimas horas episodios surrealistas, como por ejemplo la modificación del Reglamento del Parlament de Catalunya; un reglamento que lo que pre-

tende es, de manera..., con nocturnidad y alevosía, aprobar una ley hacia la independencia. Hemos visto, también en las últimas horas, cómo están intentado copar el debate parlamentario o cómo pretenden tirar hacia adelante un presupuesto al margen de la legalidad.

Con todos estos comportamientos, con esta forma de hacer, señor *president*, ¿usted cree que pueden plantear un proyecto de independencia serio?, ¿usted cree que están presentando al mundo un proyecto serio de lo que es Cataluña?

Yo les diré lo que están ustedes representando en este momento: en este momento están representando un proyecto de independencia que es más propio de *fireta de cap de setmana*, de feria de fin de semana, que no de un parlamento serio de una comunidad autónoma de un país de la Unión Europea.

Muchas gracias.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, diputat. Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí; moltes gràcies. Ja sé que vostès, això de complir les obligacions parlamentàries, pel que hem llegit a la premsa, no els interessa gaire, però la consellera és avui aquí al Parlament en una sessió de control al Govern. El representant, la representant en aquest cas, del Govern de Catalunya hi és. I, per cert, no és l'única persona representant de comunitat autònoma que no té el rang de conseller o de consellera. Fixi-s'hi bé en la llista dels confirmats, fixi's bé en la llista dels confirmats, i veurà que el que diu vostè és rotundament fals. Aquest intent de fer passar aquest Govern per allò que no és no aguantarà la prova de la propaganda.

Miri, què li interessin els resultats d'una cimera o la teatralització? A nosaltres ens interessin els resultats, i, de moment, si hem de jutjar els resultats del Govern espanyol amb els compromisos que té contrets amb Catalunya i amb el conjunt de les comunitats autònomes, els resultats brillen per la seva absència. Ara, gesticulació, tota la que vulgui, però aquí aquest país ja ha dit que no. Aquest país, de gesticulació, no en farà.

A vostè el que els preocupa és que hi hagi un govern que estigui determinat, decidit a una cosa els deu sorprendre molt, que és a complir els seus compromisos parlamentaris i electorals. I complir-los en temps, ei!, i complir-los en forma. Perquè vostè feia referència a la tramitació de la reforma del Reglament del Parlament, que és una tramitació perfectament legal, perfectament formal, en la línia del que ja estan fent altres parlaments o del que ja té aprovat el Congrés dels Diputats, i vostè pretén que pensem que això és una manera de subvertir, com diuen vostès, la legalitat.

Sap què passa, senyor Albiol? Que el problema no és la tramitació en lectura única, el problema és la tramitació, no la lectura única, perquè ni amb lectura única, ni sense lectura única. I aquest Govern, amb els mecanismes que té a l'abast, farà tot el possible per fer bé les coses en temps i forma, d'acord amb allò que va aprovar. Perquè, fent, utilitzant un símil que ha corregut molt aquests darrers mesos, el que ha passat és que el hàmbster ha sortit de la roda i ha deixat de rodar, i ara aquells que es queixaven que el hàmbster rodés a la roda, ara es queixen que ha deixat de rodar i que busca altres camins per fer possible allò que aquest Parlament –aquest Parlament– ha aprovat com a conseqüència del vot dels ciutadans de Catalunya el 27 de setembre.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el pla del Govern davant de la situació creada pel dictamen del Consell de Garanties Estatutàries sobre el Projecte de Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2017

317-00126/11

Dotzena pregunta, al president de la Generalitat, sobre la situació política, formulada pel senyor Lluís Rabell, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Josep Lluís Franco Rabell

Moltes gràcies, presidenta. President, potser el hámster ha sortit de la roda, però sembla que està encara una mica marejat. (*Rialles i aplaudiments.*)

Mireu, hem tingut uns dies bastant trepidants..., hem tingut uns dies bastant trepidants, president. En pocs dies vostès ens han intentat col·locar d'una manera força maldestra una reforma del Reglament, ens han anunciat una successió –tres, si no n'hem perdut el compte– de fulls de ruta diferents, i, finalment, quan hem tingut un dictamen del Consell de Garanties Estatutàries que qüestionava la utilització d'una via unilateral per a la celebració d'un referèndum, hem sentit moltes veus que ens diuen que no en faran cas.

Nosaltres, davant de tot aquest desgavell, hem demanat una compareixença de vostè davant d'aquesta cambra per poder-se explicar tal com cal; però avui la pregunta és obligada: el Govern té un pla?, té un pla davant d'aquesta situació?

La presidenta

Gràcies, senyor Rabell. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Rabell, el Govern té un pla –no sé on era, vostè, el dia que aquest Parlament el va aprovar per majoria absoluta–, que és un pla de govern que no només va ser aprovat el dia 10 de gener del 2016, sinó que va ser ratificat amb una qüestió de confiança posterior. Aquell dia potser vostè estava caçant papalloses, però aquest Parlament va aprovar exactament... (*remor de veus*), va aprovar exactament el que vostè ara em demana si té.

La presidenta

Silenci, si us plau.

El president de la Generalitat

Aquest Govern té un pla, té un pla de govern, que l'ha explicat de manera explícita, i que, ei!, ves per on, l'està seguint i està fent els possibles per complir-lo.

La presidenta

Gràcies, president. Té la paraula el senyor Rabell.

Josep Lluís Franco Rabell

Bé, el debat s'anima, no? (*Remor de veus.*) Vejam, jo no sé si vostè confon un pla amb una mena de ruta de col·lisió mentre va tocant l'orquestra del *Titanic*, perquè aquí comencem a sentir un seguit de coses que comencen a preocupar-nos seriosament, eh? Cada cop estem sentint més discursos que aposten pel com pitjor, millor. No ho sé, aquí, em sorprèn sentir en boca de persones que són gent d'ordre i partits moderats la reedició de teories que són de l'extrema esquerra del maig del 68, dels maospontaneistes: provoquem una reacció airada de l'Estat, que així segurament es radicalitzarà el poble i aconseguirem els nostres objectius. Això és pur aventurisme –pur aventurisme.

Senyor president, el que li volem proposar nosaltres, i ho fem amb insistència, i ha estat el sentit de l'esmena que vam introduir ahir, que vam presentar ahir, pel que fa als pressupostos, pel que fa a aquesta disposició addicional polèmica, és trobar una manera de fer, una manera de fer que respecti el que són compromisos i possibilitats d'aquest Parlament, la lluita i el treball per un referèndum acordat, i que respecti al mateix temps un consell de garanties estatutàries i els seus dictàmens; un consell de garanties estatutàries, permeti'm de recordar-l'hi, que si els seus dictàmens no són vinculants és per decisió del Tribunal Constitucional. Aquí, en algunes coses, de vegades, ens van força bé determinades disposicions legals espanyoles.

Per tant, nosaltres insistim a oferir aquesta pista d'aterratge al Govern per trobar una sortida honorable a aquesta situació en què s'ha ficat. Ara, tenim ja el costum de que, quan oferim nosaltres pistes d'aterratge, alguns, en el seu camp, les bombardegen sistemàticament.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyor Rabell. Té la paraula el president.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Senyor Rabell, el que ha passat amb el Consell de Garanties Estatutàries és que potser ens ha qüestionat la poesia però ens ha avalat tota la prosa. I no ho perdem de vista, perquè ve el moment de prendre decisions clares i directes, explícites, en coherència amb els compromisos adoptats i amb allò aprovat per aquest Parlament. I tots hauríem d'estar aquí. El que aprovarem finalment en matèria del pressupost anirà –no en tingui cap dubte– en el sentit que vol el Parlament. I, en segon lloc, anirà de manera escrupolosa amb el respecte a l'Estatut... –mirarem de no equivocar-nos de versió d'estatut, per cert–, però anirà amb respecte absolut a la doctrina de l'Estatut i al que aprova aquest Parlament de Catalunya.

No tothom pot dir el mateix. Perquè de cop i volta hem vist com a la política catalana i als mitjans de comunicació apareix la doctrina del Consell de Garanties Estatutàries com si fos la bíblia a seguir, cosa que aquest Govern ha fet sempre, però no tothom dir el mateix. Sap quants dictàmens aprovats per unanimitat a lleis del Parlament de Catalunya del Consell de Garanties Estatutàries han servit..., no han servit per res davant del Govern de l'Estat espanyol, que ha portat al Tribunal Constitucional lleis aprovades per aquest Parlament amb dictamen per unanimitat favorable del Consell de Garanties Estatutàries?

Sap quants decrets i lleis espanyoles han comptat amb uns informes per unanimitat del Consell de Garanties Estatutàries contraris a l'Estatut i a la Constitució espanyola, i el Govern espanyol, tanmateix, n'ha considerat la seva tramitació igual? Un dels darrers, per cert, té a veure amb una sentència que el Tribunal Constitucional..., que el Govern espanyol incompleix, que és la de l'IRPF. Hi ha també aquí no només sentències del Constitucional clares que el Govern espanyol es passa pel clatell sinó que hi ha informes del Consell de Garanties Estatutàries dient que efectivament aquell decret del Govern espanyol és contra l'Estatut i contra la Constitució.

Ha servit no per canviar res sinó per sentir en tots els grups..., escandalitzats avui perquè el Consell de Garanties ha fet un informe... –que trobarem la manera de complir exactament el que recomana el Consell de Garanties, salvant la prosa que jo li deia–, algú ha sentit que tot això que ha fet el Consell de Garanties Estatutàries, en tots aquests anys, amb tanta contundència i unanimitat...

La presidenta

President, ha exhaurit el temps.

El president de la Generalitat

...per qüestionar el que ha fet el Govern espanyol?

Pregunta al president de la Generalitat sobre la supressió de la disposició addicional trenta-unena del Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2017

317-00125/11

Tretzena pregunta, al president de la Generalitat, sobre la situació política, formulada pel senyor Miquel Iceta, del Grup Parlamentari Socialista.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, senyora presidenta. I com el president necessitava més temps per parlar del dictamen, jo l'hi proporcionaré, perquè la meua pregunta també va sobre això.

Jo no sé..., la distinció entre prosa i poesia és prou clara, però em sembla que les lectures del dictamen són molt diferents. A mi, senyor president, no em val dir: «Com altres no en fan cas o no fan les coses bé, nosaltres fem-les malament que així quedarem tots consolats.» No és així. I aquest Consell de Garanties diu: «El poder legislatiu pressupostari ha de respondre al model de repartiment de competències que delimiten la Constitució i l'Estatut.» Diu: «La figura de referèndum és un supòsit d'institució de consulta de la voluntat general reservat en exclusiva a l'Estat.» Això ens diu el Consell de Garanties.

I, davant d'això, jo li vull preguntar, president: està vostè d'acord amb suprimir la disposició addicional trenta-unena del Projecte de llei de pressupostos?

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Iceta. Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Iceta, el Consell de Garanties també diu més coses. També diu que això que acaba vostè de dir, que el consell no hi està d'acord –també ho diu, això.

El que li puc respondre és el que li he respost abans al senyor Rabell: «El que aprovi aquest Parlament estarà d'acord amb allò que ha aprovat aquest Parlament, com no podria ser d'una altra manera, i estarà d'acord amb l'Estatut i complirà escrupolosament l'Estatut de Catalunya.»

La presidenta

Gràcies, president. Té la paraula el senyor Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Miri... (*Veus de fons.*) Perdó. Crec que el dictamen en això és molt honest, i, efectivament, diu: «Hi ha coses que no ens agraden, però és la llei i s'ha de complir.» I jo espero del Govern de Catalunya, sorgit d'aquest marc legal, que faci exactament el mateix. Li acceptaré sempre qualsevol crítica, qualsevol discrepància. No li acceptaré l'incompliment de la llei.

I, a més, dir-li que si el dictamen diu veritat, que nosaltres creiem que sí, el que li està dient és que el seu Govern no pot fer el referèndum que vol fer. I aquest és el problema. I, per tant, ens podem atènyer a qüestions de detall d'un article, d'una disposició, d'un dictamen, però el fons de la qüestió és claríssim: vostès volen fer una cosa que no poden fer. I és més, apressats per les circumstàncies que siguin, volen saltar-se qualsevol mena de límit i qualsevol mena de procediment.

Jo li demano: podem estar d'acord amb que si algun dia es fa una llei de desconnexió o d'independència serà la més important que hagi fet mai aquest Estatut..., ai, perdó, aquest Parlament; no la fem per la porta del darrere, no la fem de nit, no la fem per lectura única, fem-la amb llum i taquígrafs. Fa mesos que treballen aquest projecte de llei, per què no és públic? Perquè resulta que es vol portar a través dels diputats o dels grups? És legítim, poden fer-ho!, però creuen que és normal? Creuen que això s'adiu amb una democràcia parlamentària sòlida? Aquesta és la transparència i la qualitat democràtica que estan oferint per a la nova república catalana que volen construir? President, no en el nostre nom.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyor Iceta. Té la paraula el president.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. No, ja, ja... No, aquests darrers dies, senyor Iceta, ja ens ha quedat clar que no serà en el seu nom, en tot cas serà amb el permís del PSOE. (*Aplaudiments perllongats.*) Però..., la llei..., vostè diu..., vostè fa una referència a la necessitat de complir les lleis. Exactament –exactament– en què estem incomplint la llei amb la tramitació del pressupost? Exactament en què? En res, senyor Iceta –en res. Em pot dir en què estem incomplint la llei amb la tramitació del pressupost? En res.

Segona: en què estem incomplint la llei en la..., o en què està incomplint la llei el Parlament, en aquest cas, quan es proposa la reforma del Reglament del Parlament de Catalunya? En res. Ja n'hi ha prou de pensar que la llei només és bona quan l'apliquen vostès i que quan l'apliquem els independentistes aleshores la llei no és bona. Hi ha aquesta democràcia de dues velocitats que consisteix a dir: «Si és legal, és democràtic.» (*Aplaudiments.*) Ei, si ho fan en nom de la Constitució! Però si és legal i ho plantegen els independentistes, aleshores potser ja no és tan democràtic i vostès volen saltar-se totes les lleis i tots els límits. Exactament quin límit hem saltat amb la tramitació del pressupost? Quin límit hem saltat o ha saltat el Parlament en la reforma del Reglament del Parlament de Catalunya?

Escolti, vostè ens demana que la independència es faci amb llums i taquígrafs. Vol una cosa més lluminosa i taquígrafiada que un referèndum? Perquè es farà així, no es farà a través del Reglament del Parlament, la independència. Es farà si els ciutadans de Catalunya ho decideixen. Ara, vostè –que té tant d'interès a que es debati en el Par-

lament, com jo, i com el té aquest Govern— està disposat a permetre que es tramiti en aquest Parlament qualsevol llei que porti a la celebració d'un referèndum per la independència de Catalunya sense haver de presentar cap querrela i permetre que la Mesa del Parlament pugui posar a l'ordre del dia un punt de debat i votació? Està disposat a això? Em dirà que no. *(Veus de fons.)*

Per tant, si no hi està disposat —diu «no, home *(el president de la Generalitat riu)*, ni una cosa ni l'altra»—, no ens retregui a nosaltres que, fent ús de la llei —de la llei—, estiguem intentant complir, de manera escrupolosa, el mandat dels ciutadans.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries sobre el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2017

317-00122/11

Catorzena pregunta, al president de la Generalitat, sobre la situació política, formulada per la senyora Inés Arrimadas, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señor Puigdemont, el Consell de Garanties Estatutàries ha dicho por unanimidad que su partida para repetir el 9-N es contraria a la Constitución y al propio Estatuto de autonomía. Ya no es la fiscalía, ya no es el malvado Tribunal Constitucional, no, es el Consell de Garanties, el que ustedes han elegido en este Parlament, el que les dice que su plan no se puede llevar a cabo porque es ilegal.

Señor Puigdemont, ha llegado la hora de la verdad y ustedes tienen que decidir. ¿Van a seguir obedeciendo a la CUP o van a empezar a obedecer al sentido común?

La presidenta

Gràcies, senyora Arrimadas. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Arrimadas, li ha costat més d'un any entendre que ha arribat l'hora de la veritat. Perquè, fixi's, des de que vaig comparèixer en aquesta tribuna per demanar el vot del Parlament a la meua investidura jo vaig dir que havia arribat el moment d'aplicar allò que vam comprometre davant dels ciutadans. Benvinguda, doncs, a la realitat de les coses.

Miri, nosaltres ens hem fet un fart de sentir consells de part seva i de part de molts grups que hem de complir les lleis. I hem de complir especialment la que ve del Tribunal Constitucional. Ens està dient que no hem de fer cas del que diu el Tribunal Constitucional pel que fa al Consell de Garanties Estatutàries?

La presidenta

Gràcies, president. Té la paraula la senyora Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Ustedes están haciendo unas cosas tan raras... *(Rialles.)* Ahora defendiendo la sentencia del Tribunal Constitucional. Mire, usted habla de mandato democrático y de que ustedes están cumpliendo con lo que se comprometieron con los ciudadanos. Y yo le pregunto: ¿qué mandato democrático?, ¿el *full de ruta* con el que se presentaron a las elecciones? ¿Ese en el que se decía que iban a declarar la independencia en dieciocho meses y que el referéndum era una pantalla pasada? ¿Ese? ¿El que ustedes han cambiado cuarenta veces? ¿Ese es el mandato democrático?

Yo creo que ustedes le están tomando el pelo incluso a los independentistas de buena fe que creyeron en sus promesas. Porque su plan es un fraude ilegal e irreal. Y usted le reconozco que ha conseguido una cosa muy difícil, señor Puigdemont: es dividir en dos a la sociedad catalana y mentirnos y defraudarnos a las dos mitades. Le reconozco que es difícil. Y ahora lo último es que se quiere saltar a la torera el Reglamento del Parlament para silenciar a la oposición y aprobar leyes sin el debate de más de la mitad

de los catalanes. Porque le recuerdo que los cuatro grupos de la oposición a los que ustedes quieren silenciar representamos a más votos que Junts pel Sí y la CUP.

Usted, señor Puigdemont, no tiene más proyecto que el de repetir el 9-N. No afronta los problemas de los catalanes. Y, sobre todo, no lucha contra la corrupción, porque, por cierto, hoy es el juicio del *cas* Palau y hoy no le hemos visto a usted en los tribunales. A lo mejor no le cogía de paso pero que diferencia de imagen. Fíjese... (*aplaudiments*), cuando los que van a declarar en los juzgados son los Bárcenas de Convergència a ustedes no se les ve haciendo manifestaciones en la puerta. ¿Hoy no toca, señor Puigdemont, acompañar a los miembros de la cúpula de su partido a los tribunales?

Mire, ustedes no van a conseguir tapar con una *gran estelada* ni los problemas de los catalanes ni su incapacidad de gestión ni la corrupción de la cúpula de su partido.

Señor Puigdemont, lo más útil, lo más sensato, lo más relevante que usted va a hacer en su breve mandato va a ser convocar elecciones. Y cuanto más tarde en convocarlas más tiempo y dinero nos va hacer perder a todos los catalanes.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyora Arrimadas. Té la paraula el president.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Senyora Arrimadas, fa pocs minuts, quan vostès reclamaven al conseller Romeva la transparència, han elogiat el dictamen de la Mesa del Parlament. Però quan la Mesa del Parlament permet que es tramiti una reforma del Reglament, aleshores estem vulnerant i violentant no sé exactament quines coses. Això és la democràcia de dues velocitats que els deia. Però no pateixi, no farem res al que vostès no estiguin també acostumats i compromesos.

La lectura única en aquest país, en general, es fa servir perquè existeix..., en fi, la prerogativa la té el Govern, que la tinguin els grups parlamentaris no ho entendria exactament com treure la veu. En tot cas, que es quedin sense veu és una decisió de cada grup. I si el grup no vol anar a la comissió del Parlament que tramiti la reforma del Reglament amb temps i forma de manera legal, són vostès que decidiran deixar sense veu el grup parlamentari si no van a la ponència. Però, en tot cas, no ens acusi a nosaltres de deixar-los sense veu si vostès ben legítimament han triat de desertar i de dimitir de les seves responsabilitats com a electes.

Miri, li llegiré algunes coses que s'han fet en lectura única a l'Estat espanyol. La Llei sobre l'abdicació del rei i del cap d'estat es va fer per lectura única, o sigui que tenim un cap d'estat per lectura única. La reforma de la Llei d'estabilitat pressupostària es va fer per lectura única. El rescat de les comunitats autònomes es va fer per lectura única. La tramitació del nou acord de sobirania espanyola amb els Estats Units sobre Morón es va fer per lectura única, i, per cert, entre els elogis del partit de l'oposició, el PSOE, ressaltant que la transcendència d'aquell acord en justificava la lectura única. La Llei orgànica del poder judicial es va fer per lectura única. La Llei de reforma del Tribunal Constitucional es va fer per lectura única. Arribar a un pacte antiterrorista i modificar el Codi penal es va fer per lectura única, i la reforma constitucional, ves per on, també es va fer per lectura única.

Per tant, no ens donin lliçons.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'ús dels mecanismes legals i democràtics per a fer possible que el poble de Catalunya parli

317-00127/11

Quinzena pregunta, al president de la Generalitat, sobre els darrers esdeveniments polítics, formulada pel senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Jordi Turull i Negre

Sí; moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, està clar que estem en el compte enrere del referèndum, i a fe de Déu que això es nota des de molts punts de vista. Ho sabem nosaltres i ho sap l'Estat.

Des del Grup Parlamentari de Junts pel Sí la nostra determinació, malgrat totes les investides que anem tenint, és i segueix intacta. I justament per això nosaltres anunciem, i ho diem aquí, que farem tot el possible, utilitzarem tots els mecanismes que nosaltres tinguem, democràticament i legalment, al nostre abast per fer possible el referèndum, perquè ens trobem en una situació excepcional.

Quina és la situació excepcional? Doncs, que som l'únic parlament en què un tribunal ens està dient de què podem parlar i de què no podem parlar. Però va més enllà i diu qui pot parlar de què i qui no pot parlar de què. Una situació excepcional per haver-hi un executiu, el Govern central de l'Estat espanyol, que utilitza un judicial, per la via del Tribunal Constitucional i la fiscalia, per bloquejar un legislatiu, que és aquest Parlament.

I una situació excepcional perquè tenim la Mesa del Parlament que és víctima de querelles ideològiques. Si les decisions que pren la presidenta del Parlament..., ella no fos independentista, li estan dient que no hi hauria problema. Però com que és independentista, aquí hi ha el problema. Aquesta és la qualitat democràtica que tots vostès ens proposen i que tots callen. I ens venen a nosaltres a donar-nos lliçons de no sé què?

Escolti, tingui-ho clar: nosaltres utilitzarem tots els instruments i mecanismes que tinguem a disposició i que puguem utilitzar de manera democràtica i de manera legal. Per fer què? Perquè..., no despistin, no per fer una aprovació d'una llei d'amagat, així, no. Per fer què? Doncs, per fer que els ciutadans, de manera lliure, de manera individual, puguin agafar una papereta, la puguin posar dins d'una urna i diguin si Catalunya vol ser independent o no, que això és el més democràtic que hi ha.

I, per tant, no ens deixarem intimidar per tots aquells que van abrindament reclamant no sé quins debat, quan el que volen és prohibir donar la veu als ciutadans de Catalunya. A qui serem legals, legítims nosaltres? A qui serem lleials? Al poble de Catalunya. I això és el que nosaltres volem determinar.

I és per això que nosaltres, president, li volem preguntar quina és l'opinió de vostè i del seu Govern amb relació a totes aquestes investides que estem patint i al fet de que es vulguin utilitzar tots els mecanismes de manera democràtica, de manera legal i de manera legítima per fer possible que el poble de Catalunya parli.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Turull. Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Turull, sap el que passa? Que el que vaig dir en altres sessions de control que recomanava, als grups de l'oposició especialment, que no es creguessin la seva pròpia propaganda, perquè els podria portar a l'error. I està passant que quan va iniciar-se la legislatura alguns ja la donaven per amortitzada, que deien que això dels divuit mesos que no hi arribaríem, que hauríem de fer eleccions abans, que no ens entendríem, que perillaven no sé quantes coses.

Miri, ves per on, ja som ben avançada la legislatura, estem encarrilant l'últim tram i tenim el compliment en el grau que el volíem tenir dels deures que ens havíem fet, tant pel que fa evidentment a les estructures d'estat com pel que fa a la gestió i a la governació del país. Per tant, s'ha d'anar acostumant tothom –i com més aviat ho facin..., ja tarden– a la idea que aquest Govern complirà el que sempre ha dit. No hauria de ser cap sorpresa. Veig que continua sent, per a molts, una sorpresa que aquest Govern faci allò que diu.

I aquesta és una de les raons per les quals també cal que reforcem la idea d'un nou país. La política ha de servir als interessos dels ciutadans, i no servir-se dels ciutadans per continuar a la política, fent cada cosa..., la que calgui, per mantenir la ficció de que se serveix als ciutadans..., però quan els ciutadans s'expressen amb claredat i no ens agrada, o a una part no li agrada, el que diuen, reinterpretar-ho, o dir: «Vols dir que han volgut dir això, exactament, els ciutadans? Vols dir que els 2 milions de persones que han votat independència són de veritat independentistes? No, esperen l'oferta de l'Estat», o «espe-

ren un nou estatut», o «esperen» –pitjor– «que el Senat vingui a Barcelona». No, eh? No. Siguem clars.

I no trobaran ni una sola paraula de contradicció entre el que fa aquest Govern i el que va dir que faria. Per què? Perquè tenim un compromís i un elevat sentit de l'exigència democràtica. I perquè, entre tots, crec que faríem bé d'acceptar una idea, i és aquella vella idea que deia Victor Hugo que «no hi ha res més poderós que una idea a la qual ha arribat el seu temps». I ens agradi o no, o els agradi o no, en aquest país hi ha molta gent que ha dit prou –molta gent que ha dit prou. I això mereix ser escoltat i ser atès. I, pel que veig, de tota aquesta gent que diu prou, que és molta més que la independentista, els únics que se'n preocupen som uns quants, i la resta fan veure que viuen en una realitat paral·lela en la que aquest clam i aquesta queixa de tanta i tanta gent –hi insisteixo, no només independentista– no existeix. Això és la realitat paral·lela.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, president.

Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 49.2 del Reglament)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions. De conformitat amb l'article 49.2 del Reglament, la composició de les meses de les comissions ha de ser comunicada al Ple. Atès que la nova composició de la Comissió del Síndic de Greuges i de la Comissió d'Estudi de les Polítiques Industrials en el Sector de l'Automoció, CEPISA, han estat incloses en el dossier del Ple, els prego que se n'eximeixi la lectura. D'acord? *(Pausa.)*

D'acord. Acomplert així el que estableix l'article 49.2 del Reglament, passem ara al següent punt de l'ordre del dia.

Situació de compatibilitat de diputats

234-00083/11 i 234-00151/11

El tercer punt de l'ordre del dia és la situació de compatibilitat de diputats. D'acord amb l'article 18.2 del Reglament, seguidament donarem lectura del dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats, que ha estat publicat també en el dossier del Ple.

Prego a la secretària senyora Ramona Barrufet que procedeixi a la lectura del dictamen.

La secretària quarta

«La Comissió de l'Estatut dels Diputats, en la sessió tinguda el dia 31 de gener de 2017, ha acordat d'establir el dictamen següent:

»Després d'examinar les dades declarades per la diputada Àngels Ponsa i Roca relatives a les activitats professionals, laborals o empresarials que exerceix i als càrrecs públics que ocupa, en compliment de l'article 23.1.b del Reglament, la comissió, tenint en compte la regulació aplicable en matèria d'incompatibilitats dels diputats, d'acord amb l'article 18.2 del Reglament, proposa al Ple la situació de compatibilitat de la diputada Àngels Ponsa i Roca.

»Una vegada examinades les noves dades declarades pel diputat Jordi Cuminal i Roquet relatives a la professió que exerceix i als càrrecs públics que ocupa, d'acord amb l'article 19.2 del Reglament i la legislació aplicable, la comissió, en compliment del que disposa l'article 18.2 del Reglament, proposa al Ple la situació de compatibilitat del diputat Jordi Cuminal i Roquet.

»Palau del Parlament, 31 de gener de 2017.

»La secretària en funcions de la comissió, Anna Figueras i Ibàñez, i el president de la comissió, Jordi Soler González.»

La presidenta

Gràcies, secretària.

Es pot considerar aprovat el dictamen per assentiment?

(Pausa.)

Si no hi ha cap objecció, queda aprovat el dictamen.

Passem al següent punt de l'ordre del dia. Ara farem el debat i votació de la validació del decret, però els recordo que quan faltin cinc minuts per a les dotze aturarem i baixarem, tal com hem aprovat o els he comunicat al principi..., perquè ahir va ser aprovat per la Mesa per unanimitat. D'acord? *(Pausa.)* Per tant, la sessió plenària es desenvoluparà amb normalitat fins que faltin cinc minuts. Quan faltin cinc minuts, ens aturarem, estiguem on estiguem.

Decret llei 1/2017, del 14 de febrer, pel qual es crea i es regula el Registre de grups d'interès de Catalunya

203-00008/11

Per tant, iniciem ara el debat i votació sobre la validació del Decret llei 1/2017, del 14 de febrer, pel qual es crea i es regula el Registre de grups d'interès de Catalunya. D'acord amb l'article 155.2 del Reglament, presenta aquest decret de llei l'honorable senyor Carles Mundó, conseller de Justícia.

(Pausa.)

Els demano, si us plau, que surtin de pressa, perquè hem de continuar amb la sessió. Conseller, quan vulgui.

El conseller de Justícia (Carles Mundó i Blanch)

Moltes gràcies, presidenta. Diputats i diputades, bon dia. Com saben, la Llei de transparència, aprovada per aquest Parlament l'any 2014, preveia, entre moltes altres coses, la creació d'un registre de grups d'interès per a cadascuna de les administracions.

Òbviament, el Govern de la Generalitat va fer els deures, va crear aquest registre de grups d'interès, el va posar en marxa, i a dia d'avui hi ha al voltant de 1.500 entitats i persones inscrites.

El món local, també, d'acord amb la llei, tenia, i té, el deure de crear aquests registres de grups d'interès. Però, certament, la previsió legal generava algunes dificultats en l'àmbit legal, tècnic i fins i tot econòmic, que han fet que en molts casos, en la majoria de casos, de fet, no hagi estat possible la posada en marxa d'aquests registres de grups d'interès.

Aquesta qüestió, òbviament, ha preocupat tot el món local, ha preocupat totes les entitats i organismes del món local, perquè, òbviament, la seva principal voluntat és poder complir la llei i poder satisfer una de les exigències i de les demandes que estableix la Llei de transparència. Per això, des del Departament de Justícia vam endegar un debat amb el conjunt d'entitats del món municipal i d'administracions, amb l'Associació Catalana de Municipis, la Federació de Municipis de Catalunya, l'Ajuntament de Barcelona, l'Àrea Metropolitana de Barcelona, les diputacions i els consells comarcals, per intentar buscar una solució que donés resposta a aquesta necessitat.

Si no s'aprovés el decret llei que sotmetem ara a convalidació, caldria, a Catalunya, crear més de dos mil registres de grups d'interès perquè el conjunt del sector públic local pogués complir aquesta obligació. Fins al dia d'avui, només els ajuntaments de Terrassa i Sant Cugat han acordat la creació d'aquests registres de grups d'interès, per bé que no en tots dos casos s'ha arribat a posar en funcionament. I és per això que des del Govern vam prendre la iniciativa per adaptar la Llei de transparència i fer de més fàcil compliment l'obligació de crear i de posar en funcionament el Registre de grups d'interès. Per això creiem que el decret llei és un bon mecanisme per assegurar el compliment d'aquesta llei i per fer-ho escurçant el màxim possible els temps, atès que aquesta és una obligació que és vigent.

Entre els elements positius que té aquest decret llei que avui sotmetem a la seva consideració perquè pugui ser convalidat, hi ha, òbviament, en primer terme, la possibilitat de complir d'una manera més ràpida la llei, de fer-ho més fàcil als ajuntaments i al conjunt d'ens locals del sector públic local, de simplificar-ne els tràmits, d'evitar la creació de dos mil registres en el conjunt de les administracions de Catalunya; òbviament, això..., també entre els elements positius, un estalvi econòmic per al conjunt de les administracions. I, certament, i aquí probablement rau l'element essencial i el més útil d'aquesta proposta i d'aquesta iniciativa..., és de facilitar la consulta i el seguiment de

l'activitat dels grups d'interès. Tothom deu entendre que és molt més senzill poder fer el seguiment de l'activitat dels grups d'interès quan això ho concentrem en un únic registre i no cal fer un pelegrinatge, potser impossible, al llarg de dos mil registres. Per tant, facilitar la consulta i el seguiment de l'activitat dels grups d'interès és un dels altres elements positius, però també ho és facilitar la tasca dels grups d'interès que legítimament es relacionin amb l'Administració.

En definitiva, el que fa aquest decret és assegurar la transparència, assegurar que el seguiment que es fa de l'activitat dels grups d'interès sigui veritablement transparent. Perquè saben que la paraula «transparent» pot voler dir més d'una cosa. Transparent és allò que..., a través d'allò que és transparent es veu tot el que hi ha a l'altra banda; transparent també és aquella cosa que no s'aconsegueix veure. Amb dos mil registres jo crec que ens situaríem en la segona de les definicions de «transparència». Seria tan transparent que no ho arribaríem a veure. En canvi, si aconseguim concentrar tota la informació de l'activitat dels grups d'interès en un únic registre assegurarem el que veritablement vol la Llei de transparència, que és poder fer un seguiment per part de tots els ciutadans i de tots els mecanismes de control possible de quina és la legítima activitat que els grups d'interès fan quan es relacionen amb l'Administració. Per tant, amb la creació d'aquest registre assurem la transparència en l'activitat que fan els grups d'interès quan es relacionen amb les administracions.

Pensem que és una bona iniciativa, pensem que és una iniciativa que s'ha portat a terme amb el consens de tot el món local i de la majoria de grups parlamentaris d'aquesta cambra. I és per això que els demano el seu vot a favor.

La presidenta

Moltes gràcies, conseller. Per a fixar la seva posició té la paraula el senyor José María Espejo-Saavedra, en representació del Grup Parlamentari Ciutadans.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, presidenta. Señor *conseller*, señoras y señores diputados, debatimos la ratificación del decreto ley del Govern que crea el Registro de grupos de interés de Cataluña, que, como ha dicho el *conseller*, pretende solucionar una problemática que, de hecho, venía a hacer ineficaces algunas de las disposiciones previstas en la ley que este Parlamento, en el año 2014, aprobó, la Ley de transparencia, en la medida que esa ley ya creaba y regulaba este registro, pero establecía que su puesta en marcha efectiva quedaba en manos de las administraciones obligadas a su creación.

Bien, ciertamente hemos de lamentar que por parte de la gran mayoría de esas administraciones no se haya cumplido esta obligación legal, lo que tampoco deja muy bien al Gobierno, y esto hay que decirlo, porque durante todo este tiempo tampoco ha tomado las medidas necesarias para impulsar que estos registros se pusieran en funcionamiento.

No obstante, más vale tarde que nunca, y hoy tenemos el presente decreto, que pretende facilitar la finalidad de la Ley de transparencia sustituyendo estos registros de cada una de las administraciones, universidades, entidades autónomas, etcétera, por un registro único de la Generalitat, creado y gestionado por esta, que servirá para todas las demás administraciones obligadas.

Seguramente, el diseño de la Ley de transparencia no fue muy acertado al obligar a la creación de más de dos mil registros y después intentar garantizar su interoperatividad, pues para intentar garantizar la transparencia se optaba por un sistema que lo que hacía en realidad es aumentar la burocracia, y la burocracia y la transparencia son incompatibles. Dos mil registros para lo mismo es el clarísimo ejemplo de duplicidades administrativas que cuestan dinero a los ciudadanos, que no sirven de nada, que no solucionan problemas y que encima se incumplen, como reconocen el propio decreto ley y el propio *conseller*.

A veces, desde el Grupo de Junts pel Sí, principalmente, se nos echa en cara nuestra postura respecto de aquella Ley de transparencia, en la que nos abstuvimos. Estábamos y estamos por la transparencia, pero considerábamos que había cosas muy mejorables en esa ley. Y, también, por otro lado, que la transparencia no es solo cuestión de tener una ley y una *conselleria* que, como saben, nosotros consideramos que es una *conselleria*, precisamente, poco transparente. Pues bien, ahora parece que desde el propio Govern se acaba

reconociendo que, al menos en este aspecto, la ley no estaba muy bien planteada, porque se ha tenido que cambiar, de urgencia, además, apenas dos años después de su aprobación.

Por lo que se refiere a la afectación de este decreto ley al Parlament de Catalunya, en la medida en que no puede inmiscuirse en la autonomía parlamentaria al menos se establece la interoperabilidad, el reconocimiento recíproco y el intercambio de información con el registro que a estos mismos efectos ha de gestionar el Parlament para el cumplimiento de las obligaciones impuestas en el Reglamento del Parlamento y en el Código de conducta que hemos aprobado también recientemente aquí.

En fin, dicho lo anterior, es cierto que lo que con el decreto se propone, ciertamente, viene a aportar una solución a esta concreta deficiencia que tenía la ley, reconocida por el Gobierno, y por ello también vamos a votar a favor. Pero, sinceramente, si hablamos de transparencia, sigue existiendo el problema de que hay administraciones no transparentes, como el Departament de Transparència. Y por muchas leyes, reglamentos o decretos leyes que aprobemos, o por muchas *conselleries* de Transparencia que existan, lo que a los ciudadanos les interesa realmente es que sus representantes sean transparentes.

Por desgracia, con un *govern* que oculta información a la oposición, vulnerando sus derechos, o que tiene supuestas leyes guardadas en un cajón esperando a ser presentadas por sorpresa y aprobarse en un solo día, sin dejar opinar a la oposición y sin debate, la transparencia seguirá brillando por su ausencia.

Gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Espejo. A continuació té la paraula el senyor Ferran Pedret, del Grup Parlamentari Socialista.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, el Grup Parlamentari Socialista votarà a favor de la validació del decret llei que crea i regula el Registre de grups d'interès. Nosaltres entenem que, en primer lloc, ja s'ha dit pràcticament tot el que es podia dir respecte als continguts d'aquest decret llei. Nosaltres coincidim, bàsicament, tant en l'exposició que ha fet el conseller com amb el diputat que ens ha antecedit en l'ús de la paraula.

Crèiem que aquesta era una de les dificultats, no l'única, però sí una de les dificultats per al ple desplegament de la Llei de transparència a Catalunya, i entenem que, efectivament, el disseny que es feia dels registres de grups d'interès en la llei dificultava el que en realitat més ha d'importar, que és l'accés fàcil, comprensible, per part dels ciutadans i ciutadanes, a tota la informació disponible respecte a l'actuació d'aquests grups d'interès: amb quines administracions es relacionen, per parlar de quins temes i, per tant, poder-se fer una imatge cabal de quins són els processos d'influència d'aquests grups d'interès en els mecanismes de presa de decisions públiques.

Era evident que dos mil registres no ho facilitaven, sinó que més aviat dificultaven aquesta tasca que pogués voler emprendre qualsevol ciutadà i ciutadana d'intentar esbrinar amb qui es reuneix cada Administració i de què parlen.

Per tant, l'intent que fa el decret de crear un registre únic, que no arriba a ser-ho, perquè és veritat que segueix havent-hi la possibilitat de que alguns organismes ho facin pel seu compte, però s'intenta facilitar aquesta interconnexió, aquesta interoperabilitat, doncs, ens sembla un bon intent. I, per tant, ens sembla mereixedor del nostre suport. I la veritat és que el que esperem és que en el futur sigui molt fàcil accedir a aquesta informació, que sigui molt fàcil indexar-la, classificar-la, que les categories siguin clares també, per tal que, diguem-ne, la navegació per aquest Registre de grups d'interès permeti identificar molt clarament aquests processos de decisió pública i qui hi ha estat influent.

I, per tant, estarem molt atents també a la implementació d'aquest Registre de grups d'interès, amb el benentès que es fa més amb ple respecte a les competències que deriven de l'autonomia dels ens locals, però a la vegada intentant unificar criteris, que és un concepte que ens sembla molt assenyat.

Així que, com he dit, hi donarem suport.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Pedret. A continuació té la paraula el senyor Albano Fachin, en representació del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot.

Albano Dante Fachin Pozzi

Gràcies, presidenta. Aniré molt ràpid, perquè crec que ja estem a l'hora. Igual que la resta de grups, saludem aquesta iniciativa. En la mateixa exposició, en el preàmbul ens adverteix o ens avisa el Síndic de Greuges mateix, no?, de la dificultat de complir amb aquestes qüestions. Com deia el diputat Pedret, la implementació que sorgeix a partir d'aquest decret i aquesta intenció de protegir una baula que moltes vegades és feble davant de les pressions..., el món local, moltes vegades, no per mala intenció, sinó per estructura –moltes vegades– té una dificultat afegida per mantenir a lloc cada un dels actors que intervenen en els processos de presa de decisió, etcètera.

Molt resumidament, està bé. Allí estan els grups d'interès, altrament coneguts com «lobby», que són una realitat que no sempre és dolenta; a vegades el «lobby» té un to o una nota pejorativa o de perill. Les institucions públiques han de parlar amb la societat i la societat està conformada per un munt d'interessos, diversos, legítims –de vegades no, però legítims. Ara bé, cal seguir fent, perquè el fenomen d'intentar influir en això que fem aquí o que fem els càrrecs públics o que fan els organismes que han de vetllar per l'interès general..., sempre estaran exposats a l'intent de torçar, per dir-ho d'alguna manera, o, més elegantment, d'acomodar la realitat de la sobirania d'allò públic als interessos privats.

Molta gent intentarà ajudar les administracions, els càrrecs públics, a fer esmenes, a que entenguem alguna cosa concreta, perquè, vaja, ja que ells en saben, doncs, ens poden ajudar. Jo crec que tots, més o menys, sabem del que parlem: rebem gent –rebem gent– que ens ve a explicar: «Escolta'm, això no és tan dolent com tu ho veus; fixa't en això, fixa't en allò altre.» Legítim, però amb lupa. I això ens ajuda, això que aprofitem avui ens ajuda davant d'una gent que, entre d'altres coses, és experta d'escapar-se de totes i cadascuna de les mesures que puguem posar per mantenir el control.

Bé, si «lobby» queda lleig, hi podem posar «fundació»; si «lobby» queda lleig, hi podem posar «ONG»; si «lobby» queda lleig, en podem dir «grup d'experts». En l'àmbit de la salut, aquests dies veiem com un lobby amb uns interessos molt concrets, doncs, ens vol explicar que bé funciona la sanitat o que bé hauria de funcionar.

Un eurodiputat explicava –i acabo–: el 95 per cent de totes les esmenes que es van fer en una regulació d'emissions de gasos fluorats van ser presentades a través d'eurodiputats per la indústria automobilística. Aquesta és la realitat. I crec que, a banda de mantenir-ho sota control, entre tots hauríem de fer... (*veus de fons*) –sí–, entre tots hauríem de fer també força per explicar aquest fenomen, que és un fenomen molt desconegut. Explicar aquest fenomen, probablement, és el 50 per cent de l'efectivitat de parar-los els peus a la gent que mai –mai, mai– intentarà comprar les voluntats dels que estem aquí i dels que ocupem càrrecs públics.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Fachin.

Bé, tal com hem dit, aturem en aquests moments la sessió plenària i baixem tots a baix, a la porta, a la façana del Parlament.

(Pausa llarga. La sessió plenària continua davant l'entrada del Parlament.)

Declaració de la presidència del Parlament de Catalunya de suport a l'aturada amb motiu de la commemoració del Dia Internacional de les Dones

401-00020/11

Amb motiu del Dia Internacional de les Dones, que es commemora avui, faré la lectura de la següent declaració.

«Els moviments de dones han empès històricament les societats en favor de la igualtat efectiva de dones i homes. És una lluita llarga, persistent, que al nostre país ha aconseguit establir una igualtat formal. Sobre el paper, tenim els mateixos drets. Teòricament, hauríem de tenir les mateixes oportunitats per desenvolupar els nostres projectes de vida.

»Tanmateix, no és així, no tenim les mateixes oportunitats. La igualtat real encara és lluny. Ho mostra, per exemple, la bretxa salarial.

»Les dades de l'estudi presentat el passat mes de febrer pel Departament de Treball, Afers Socials i Famílies indiquen una diferència del 26 per cent entre el que cobren les dones i els homes. Una injustícia del present que condiona el benestar i la independència de les dones treballadores, i que afectarà també el seu futur, ja que limitarà la quantitat de les seves pensions.

»La bretxa laboral és solament una de les moltes desigualtats existents. Davant d'aquestes, els moviments de dones continuen empenyent per la igualtat. I des de les institucions es treballa per oferir solucions.

»Al final de la legislatura passada, el Parlament va aprovar, per unanimitat, la Llei d'igualtat efectiva de dones i homes, una eina valuosa per actuar transversalment, per lluitar contra la discriminació per raó de sexe en tots els àmbits, les etapes i les circumstàncies de la vida.

»És una eina que cal acabar de desplegar i que cal utilitzar, malgrat els entrebancs que ha sofert. Perquè no ens podem resignar a acceptar les desigualtats. Perquè cal persistir en la defensa dels drets i les llibertats de les dones.

»Per això avui, dia 8 de març, per commemorar el Dia Internacional de les Dones, per expressar el nostre compromís amb la lluita imparabile per la igualtat efectiva de dones i homes, ens sumem a l'aturada internacional que han convocat moviments de dones arreu del món.

»Moltes gràcies.

»Palau del Parlament, 8 de març de 2017.»

(Aplaudiments.)

Moltes gràcies a totes i a tots per acompanyar-nos. Que tingueu un molt bon dia de les dones.

(Aplaudiments. Pausa llarga. La sessió plenària continua al Saló de Sessions.)

Decret llei 1/2017, del 14 de febrer, pel qual es crea i es regula el Registre de grups d'interès de Catalunya (continuació)

203-00008/11

A continuació té la paraula la senyora María José García Cuevas, del Partit Popular de Catalunya.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, el Partido Popular validará el Decreto ley que nos presenta el Gobierno por el que se crea y regula el Registro de grupos de interés de Cataluña. Con este decreto damos un paso más en el esfuerzo de transparencia, al menos en el ámbito legislativo, que este Parlamento inició hace más de dos años, con la aprobación de la Ley 19/2014, de 29 de diciembre.

Paradójico que cuando el esfuerzo del legislativo se dirige a aumentar la transparencia en la gestión pública, a garantizar el acceso a la información y a fomentar prácticas de buen gobierno, el esfuerzo del ejecutivo se concentre exactamente en lo contrario: opacidad, secretismo, y lo peor que puede hacer un gobierno, proclamar a los cuatro vientos que seguirá adelante con sus planes políticos contra cualquier ley, tribunal u organismo autorizado que se lo pueda impedir. Porque dicen: «Si la ley no nos ampara, es tan fácil como incumplirla y aprobar otra ley a medida y por la vía de urgencia.»

Opacidad y secretismo que no siempre funcionan, porque hay quien se va de la lengua, como el señor Vidal, que se pasó meses explicando por Cataluña que el Govern nos tenía fichados, que actuaba ilegalmente, que tenía listas de jueces adeptos... Muy grave si es verdad y muy grave si es mentira. ¿O es que nadie sabía lo que contaba Vidal? ¿O es que le dejaban explicar mentiras para mantener animado al personal?

Secretismo y opacidad, que incluso quieren saltarse el funcionamiento normal de este Parlamento, imponiendo por una mayoría muy justa una reforma del Reglamento para poder aprobar, sin que apenas tengamos tiempo de leerla, la ley, dicen, más importante de esta legislatura, la ley que amparará una nueva legalidad. Una ley de desconexión, secreta, que nadie a parte de ellos conoce y que el Gobierno no se atreve a presentar para no ser inhabilitado, porque saben que es inconstitucional, claro.

Y dicen que todo esto es para convocar un referéndum vinculante, que ya dijo el Tribunal Constitucional que es inconstitucional, antes de que el Tribunal Constitucional

pueda anular la ley de desconexión. O sea, que ya saben que la ley también es inconstitucional. Como ven, un fraude de ley de libro.

Incluso la CUP, con bastante sentido común, ha planteado que no parece muy democrático aprobar una ley de desconexión y abrir el proceso de la desconexión antes de ganar un referéndum. Pero tampoco hay problema: la ley de desconexión se aplicará por partes y condicionada al referéndum. Otra astucia legal de un gobierno que sabe que está haciendo todo lo que puede y también lo que no puede para saltarse la ley, eso sí, en secreto, de espaldas al Parlamento y siguiendo, dice, un mandato democrático de un plebiscito que no ganó.

Y este Gobierno tan astuto, opaco, que está dispuesto a saltarse de tapadillo la legalidad vigente, inventándose otra legalidad inconstitucional y secreta, dejándole la responsabilidad política del invento al grupo parlamentario que lo apoya, que no le importa actuar en fraude de ley, a sabiendas, con premeditación, con deslealtad institucional..., este Gobierno es el gobierno que hoy nos propone un decreto para fomentar la transparencia, el buen gobierno, con carácter urgente, inaplazable, como dice el preámbulo. Y como les decía, nosotros apoyaremos la validación del decreto, pero no podemos dejar de señalar el profundo cinismo político de este Gobierno.

Miren, nosotros estamos por la transparencia, por garantizar el acceso efectivo a la información pública y por el buen gobierno, porque ayuda a aumentar la confianza de los ciudadanos en sus instituciones, contribuye a prestigiarlas. Estamos de acuerdo en crear un registro único de grupos de interés común a todas las administraciones, instituciones y entes públicos de Cataluña que estén obligados por la Ley de transparencia.

Es una solución racional, eficiente, de mayor seguridad jurídica, y seguramente mucho más barata, transparente, eficaz y fácil de implantar, que crear dos mil registros diferentes, obligando a algunas asociaciones, sindicatos o colegios profesionales a inscribirse quizá en más de mil registros diferentes, con exigencias y requisitos diferentes. Y compartimos los motivos de urgencia que nos plantea el decreto, porque es verdaderamente llamativo que, después de dos años de aprobar la Ley de transparencia, el seguimiento de los organismos y entes afectados haya sido tan poco entusiasta.

El preámbulo del decreto lo explica, que prácticamente solo la Generalitat ha cumplido, que el marco legal se lleva incumpliendo dos años, que se ha frustrado la finalidad de la ley afectando a sus fundamentos, y que el impacto sobre el sistema de integridad pública es muy negativo. Esto nos dice el decreto y totalmente de acuerdo, por eso aplaudimos que el Gobierno, en esto, aunque tarde, aplique el sentido común. Porque, como ya hemos dicho otras veces, la mejor manera de fomentar la transparencia es hacer normas racionales y con sentido común, porque todo lo que no es racional, tampoco es realista, ni es justo, ni es creíble, y acaba no siendo eficaz para fomentar la transparencia.

Muchas gracias, presidenta, *conseller*, señoras y señores diputados.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora García. A continuació té la paraula el senyor Benet Salellas, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Benet Salellas i Vilar

Gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. Bé, nosaltres votarem a favor de la convalidació del decret. No tenim res a dir-hi, ni del mateix contingut del decret ni de la norma de la que emana, de la Llei de transparència, tot i que, doncs, sí que volem posar sobre la taula que som una mica crítics amb el concepte de transparència amb el que, d'alguna manera, es mou aquest decret i, en definitiva, amb el concepte de transparència que estem utilitzant en aquest Parlament, perquè pensem..., a nosaltres ens agradaria treballar sobre un concepte de transparència més a l'estil Wikileaks, com si diguéssim, no? O, d'alguna manera, la transparència que a nosaltres ens importa és la de Snowden, la de Falciani o la que permet que el moviment 15-M impulsi el procés de les targetes *black* contra Rato i la resta de directius de Bankia, no? És a dir, un principi bàsic de transparència per als governs i de privacitat per als ciutadans.

I aquesta transparència, que ha de ser una eina de control de la ciutadania i que ha de permetre, doncs, sempre que tinguem una ciutadania apoderada, una ciutadania que controli les institucions, acompanyada d'un poder mediàtic que també acompanyi aquest afany crític, aquest afany de fiscalització..., pensem que, bé, aquest decret que

validem avui, doncs, està bé, però que ens queda tantíssima feina –tantíssima feina– per fer.

I dins d'aquesta tantíssima feina per fer, ens queda, per exemple, que el mateix Govern de la Generalitat compleixi amb la Llei de transparència i amb l'obligació de ser transparent. En aquest sentit he de donar la raó al diputat Espejo perquè penso que és una afectació al conjunt de diputats d'aquesta cambra. Només per posar un exemple: nosaltres vam sol·licitar al Departament de Salut una documentació el 2 de novembre del 2016 –el 2 de novembre del 2016– i tenim constància que ahir, 7 de març del 2017, havia entrat a la cambra la nostra petició de documentació el Departament de Salut. Bé, això, com a concepte de transparència, és evident que és una autèntica aixecada de camisa, ja no parlem del conjunt de la ciutadania, parlem de diputats que exerceixen el seu dret d'accés a la documentació.

O podem posar per exemple també la problemàtica que ja s'està d'alguna manera desenvolupant amb la Diputació de Girona. La Diputació de Girona, governada pel Partit Demòcrata de Catalunya i Unió, resulta que sistemàticament denega les peticions de documentació que fem des de la Candidatura d'Unitat Popular, fins al punt que la mateixa Comissió de Garantia d'Accés a la Informació, la GAIP, ens ha donat la raó en vint-i-quatre procediments. Però no només això, sinó que a sobre la Diputació de Girona, amb diners públics, ha portat al jutjat contenciós administratiu les decisions adoptades per la Comissió de Garantia d'Accés a la Informació perquè no vol complir, precisament, amb l'accés a informació dels diputats, en aquest sentit, que demanen de poder fiscalitzar contractes, poder fiscalitzar convenis i poder fiscalitzar documentació de la Diputació de Girona.

Per tant, i podríem aquí allargar la llista parlant de Transports Metropolitans de Barcelona, de tota la problemàtica que, precisament, està abordant aquesta Comissió de Garantia d'Accés a la Informació davant d'aquests consellers que venen d'ex-alts càrrecs del PSC, d'Iniciativa i de tants altres partits que tenen sous estratosfèrics a la companyia TMB i que no volen complir amb la necessària transparència d'aquesta llei que prediquem i que, d'alguna manera, ens sembla que és necessària en l'exercici de qualsevol càrrec públic.

Per tant, penso que la llista és inacabable i que aquest decret que nosaltres posem avui sobre la taula és un decret ben intencionat, però és un decret, penso, doncs, que ens marca el camí però insisteixo que és un camí llarguíssim el que ens cal recórrer.

I voldríem acabar només amb una darrera reflexió i és autopreguntar-nos, d'alguna manera, no?, si amb totes aquestes mesures de les que ens hem dotat en matèria de Llei de transparència, en matèria de lobbys, en matèria del que sigui, un cas com el que s'està jutjant avui, el cas Palau, hauria estat possible o no hauria estat possible. És a dir, hem adoptat nosaltres mesures, garanties de no repetició? Els instruments que hem generat haurien impedit que si els fets del Palau s'haguessin intentat realitzar a data d'avui els hauríem combatut, previngut, evitat, mitjançant la normativa de transparència de la que ens hem dotat?

Malauradament, ens sembla que la resposta és negativa. Malgrat aquest Registre de grups d'interès, malgrat la Llei de transparència, si avui Millet, Montull i Ferrovià haguessin volgut continuar traficant amb els diners de totes i tots ho haurien pogut continuar fent. Aquest és l'autèntic drama i l'autèntica conclusió en matèria de transparència.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Salellas. A continuació té la paraula el senyor Jordi Orobítg, del Grup Parlamentari de Junts pel Sí.

Jordi Orobítg i Solé

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, bé, intentaré cenyir-me al tema del que és objecte aquest punt de l'ordre del dia, qüestió que han abordat o han complert la majoria dels portaveus tret d'un, que jo crec que ha volgut fer un Umbral, ha vingut aquí «a *hablar de su libro*», perquè no tenia cap intenció de parlar de transparència sinó que ha assumit un rol que entenc que no toca, dient que el grup parlamentari que fa costat al Govern, que Junts pel Sí intenta aprovar les coses de forma urgent, sense

publicitat, de manera fosca, intentant ventilar-se un debat sobre una hipotètica independència de Catalunya en cinc minuts, no? Jo crec que això no toca.

Avui el que toca és parlar d'una iniciativa legislativa que ens proposa el Govern, que és legítima, que és coherent i és justa. És la detecció d'un problema, el fet que la Llei de transparència de la que es va dotar aquest Parlament preveia que s'havien de crear una sèrie de registres, precisament, en ares de la transparència i per la lluita contra la corrupció per poder registrar tots aquests grups d'interès, que havia d'existir un registre, en aquest cas que depenia del Govern de la Generalitat, o que era gestionat per l'Administració de la Generalitat de Catalunya, i que en podien existir d'altres, en aquest cas en tota mena d'institucions, i el gruix més gran d'ells, el que són ens i entitats locals.

Això, com bé ha expressat el conseller que ho portava, que poguessin existir fins a dos mil registres diferents a Catalunya..., això, entenem, des del punt de vista de coherència, de coordinació, d'operativitat i, en definitiva, d'una gestió adequada de la informació no era coherent ni era raonable. Prova d'això és que llevat de dos iniciatives de dos municipis no s'havien creat aquests registres.

I, per tant, creiem que l'obligació dels governs és donar resposta a les necessitats, l'obligació dels governs és fer complir les lleis, i des d'aquest punt de vista, evidentment, des del Govern, el que se'ns proposa és la creació d'un registre dependent, en aquest cas, de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, que està en coordinació amb aquell registre independent, que és el del Parlament, el que ha entrat en funcionament recentment. I, alhora, ha de servir de registre centralitzat i ha de garantir l'operativitat i, per tant, que una única inscripció en qualsevol dels registres existents en el nostre país hagi de servir, per via d'aquesta eina de la que ens hem de dotar, per poder assolir la informació, per saber amb qui es reuneix cada grup d'interès i per quin motiu ho fa.

Des del nostre punt de vista, en la mesura que això ens aporta transparència, ens aporta eines per lluitar d'una manera més eficaç contra males praxis, ens ajuda a simplificar i a racionalitzar, ens aporta seguretat, aporta una reducció de costos important. Evidentment, en un moment en què jo crec que hem de prioritzar la despesa en aquells aspectes que han de redundar d'una manera més directa en benefici dels ciutadans, el fet que tinguem dos mil administracions diferents que puguin obviar el fet de dotar-se d'una eina tecnològica pròpia per donar aquest servei i centralitzar-ho tot en una eina pròpia del Govern, finançada per aquest i que ha de donar resposta a la integració de tots aquests sistemes d'informació perquè sigui accessible per tothom, ens sembla la mesura més adient.

I, per tant, des del Grup Parlamentari de Junts pel Sí l'únic que fem, lògicament, com a grup parlamentari que fa costat al Govern..., hi votarem favorablement. I encoratgem en aquest cas l'Administració de la Generalitat, perquè duent a terme aquesta tasca de la manera més efectiva puguem veure els resultats també d'una forma molt urgent; perquè crec que, evidentment, aquesta iniciativa legislativa que es promou des del Govern de la Generalitat de Catalunya obeeix, precisament, a la constatació de que les eines de les que es podrien dotar inicialment no ha estat factible abordar-les a curt termini i que calia donar una empenta important dotant-nos d'eines tecnològiques suficients per garantir aquests drets dels nostres ciutadans.

Molts gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Orobítg.

Acabat el debat, procedirem a la votació. Estem cridant a votació.

(Pausa llarga.)

A continuació procedirem a la votació sobre la validació del Decret Llei 1/2017.

Comença la votació.

El Decret Llei pel qual es crea i es regula el Registre de grups d'interès de Catalunya ha quedat validat per 124 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

(Aplaudiments.)

D'acord amb l'article 155.4 del Reglament, un cop ha estat validat el decret, preguntat a la cambra si algun grup parlamentari vol que es tramiti aquest decret com a projecte de llei. *(Pausa.)*

Atès que no hi ha cap petició, aquest decret llei no es tramitarà com a projecte de llei.

Projecte de llei de comerç, serveis i fires (debat de totalitat)

200-00022/11

Continuem, doncs, amb el següent punt de l'ordre del dia. El cinquè punt de l'ordre del dia és: debat de totalitat sobre el Projecte de llei de comerç, serveis i fires. D'acord amb l'article 114.2 del Reglament, presenta la iniciativa en nom del Govern el conseller d'Empresa i Coneixement, senyor Jordi Baiget. (*Remor de veus.*)

Els demanaria si us plau que sortissin, com sempre, ràpidament i en silenci per poder continuar amb la sessió.

(*Pausa.*)

Conseller, quan vulgui.

El conseller d'Empresa i Coneixement

Gràcies, senyora presidenta. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats. Donar les gràcies als representants de les diverses associacions de comerç que avui ens acompanyen, i també al secretari d'Empresa i Competitivitat i a la directora general de Comerç. Comparec avui per presentar davant de tots vostès el Projecte de llei de comerç, serveis i fires, un projecte de llei que vol contribuir a enfortir un model propi de comerç, que volem equilibrat, sostenible i competitiu.

El model comercial català és un bon model i la seva defensa és una prioritat del Govern. El comerç és vida i vertebrada bona part de la vida de les nostres ciutats. Un comerç de proximitat i d'equilibri entre els diferents formats, que permet una oferta variada al consumidor. Un model que ha fet de l'equilibri i l'adaptació als canvis una de les seves virtuts, conjuntament amb un ampli consens institucional i dins del sector. Amb aquest projecte de llei del qual avui, en nom del Govern, faig la presentació en el Ple del Parlament, vol continuar promovent aquest model propi de comerç: competitiu, sostenible i equilibrat. I és per això que, exercint les seves competències exclusives en matèria de comerç, presentem aquest projecte de llei, que referma, dona seguretat jurídica i també actualitza la normativa en matèria d'activitat comercial i de serveis i l'adapta a les noves necessitats i reptes del sector.

Així doncs, el model de comerç que tenim a Catalunya és un model d'èxit tant per la seva contribució al conjunt de l'economia –suposa a l'entorn del 16 per cent del producte interior brut i una ocupació de 350.000 persones en el comerç minorista, i més de 600.000 en tot el sector comercial i de serveis assimilats al comerç– com pels beneficis socials que se'n deriven. Una oferta comercial majoritàriament inserida al teixit urbà, que evita la mobilitat forçosa de les persones, l'equilibri entre formats, la lliure i lleial competència entre els diferents operadors i la participació dels comerciants en la vida social, o el benefici també per la seguretat ciutadana, gràcies al fet que comptem amb carrers plens de botigues, de vida i de llum. El comerç és un sector molt dinàmic i complex; aglutina sensibilitats i realitats molt diferents, ja sigui per tipus d'activitat, ja sigui per tipus de territori, i és un sector amb gran afectació de pràcticament tots els factors d'entorn externs. I en aquest sentit, en un moment de canvis importants i ràpids, cal trobar un marc que permeti a l'empresa de comerç i de serveis no només un espai jurídic més segur, sinó també una millor adaptació..., i al canvi.

És per això que des del Govern hem treballat amb aquesta nova llei, amb dues finalitats ben clares: mantenir i millorar els elements definidors del model de comerç català que té en aquests moments –per tant, reforcem el model en àmbits com ara la clarificació i l'actualització de conceptes bàsics, la reducció de càrregues administratives per a les empreses, la generació d'instruments per millorar la professionalització del sector, o bé la millora de sistemes d'informació– i, en segon lloc, facilitar un marc regulador que permeti al sector una adaptació àgil, justa i beneficiosa a les noves realitats dels consumidors i de les estratègies comercials.

Amb relació a les empreses, la norma busca l'adaptació a un teixit empresarial que s'ha diversificat notablement, tant en models de negoci com en activitats i serveis. La creixent integració entre els processos de fabricació i distribució, l'auge de nous canals de venda, internet, els nous models de negoci o l'evolució en els usos de les activitats promocionals són qüestions que estan diversificant les necessitats dels operadors i dels seus clients. També s'han tingut en compte les tendències en hàbits de consum i els grans canvis en les formes de relacionar-se i de comprar.

Deixin-me que, breument, els enumeri les raons que justifiquen aquesta nova llei.

El Projecte de Llei de comerç, serveis i fires regula l'activitat comercial i els operadors i agents que actuen en l'àmbit comercial de Catalunya. És una llei orientada a garantir la competència lleial i l'impuls al comerç com a nucli fonamental.

El projecte de llei vol donar resposta a la dispersió normativa de les normes que regulen l'activitat comercial. Amb aquest projecte es vol agrupar..., d'aquesta dispersió normativa que actualment compta amb cinc lleis. També vol..., les noves iniciatives econòmiques i empresarials en l'àmbit de la distribució comercial, i la prestació de serveis que han superat, en alguns casos, el marc normatiu existent.

En tercer lloc, es pretén simplificar la regulació i reduir alguna de les càrregues administratives, a fi de flexibilitzar el marc normatiu existent, per tal que sigui el comerciant el que pugui determinar diferents aspectes relatius a l'exercici de la seva activitat, com per exemple el període de venda en rebaixes, fins ara regulades per llei, i, per connexió, el moment de dur a terme activitats promocionals, amb independència de les causes que les motivin; fins ara, algunes d'elles estaven subjectes a intervenció administrativa. També la reducció de càrregues administratives en favor de l'operador, i es rebaixa encara més el nivell d'intervenció administrativa al mínim indispensable.

En quart lloc, es vol impulsar la lliure i lleial competència entre empreses. Aquesta llei té per objecte l'ordenació d'aspectes bàsics del comerç i de la prestació dels serveis, per tal d'evitar situacions de distorsió que perjudiquen el desenvolupament del mercat, com per exemple la venda a pèrdua o el pagament a proveïdors.

En cinquè lloc hi ha les diferents sensibilitats del sector i posar ordre a temes pendents, com per exemple la cobertura de la venda no sedentària, la incorporació de serveis assimilats al comerç o les bases per al desenvolupament dels anomenats «BID».

Enumerant ja algunes de les novetats de la llei, en primer lloc, es vol reforçar la seguretat jurídica dels operadors compilant en un sol text tres dels quatre blocs normatius que conformen la legislació vigent en matèria de comerç i fires, concretament la regulació general del comerç interior, els horaris comercials i les activitats firals. Aquesta llei no inclou la regulació dels equipaments comercials.

En segon lloc, i en benefici de la seguretat jurídica, es realitza una tasca de clarificació en la definició de conceptes bàsics utilitzats tant en aquest projecte normatiu com en aquelles disposicions que es puguin desplegar. Volem que es parli i tothom interpreti el mateix quan es parla de determinats conceptes.

En tercer lloc, es regulen determinats aspectes que tenen per objecte facilitar o desenvolupar instruments que fomentin la dignificació i la professionalització en l'exercici de l'activitat comercial i de la prestació dels serveis. Es preveu que l'exercici de l'activitat, necessàriament requereixi uns coneixements mínims sobre la normativa aplicable, en concordança amb el lloc que ocupa la persona a l'empresa o, pel que fa a l'atenció al públic, amb la utilització de les llengües oficials a Catalunya. La implantació d'aquests coneixements mínims indispensables per al bon exercici de l'activitat..., cal que siguin impulsats només mitjançant mesures de caràcter incentivador per a l'empresari.

En quart lloc, es crea un cens que permeti conèixer la realitat del comerç i dels serveis, així com les principals magnituds que els afecten.

En cinquè lloc, per primer cop i amb caràcter general per a tot Catalunya, s'estableix un marc normatiu bàsic que permet als establiments comercials dedicats a la venda de productes d'alimentació disposar de zones de degustació amb un límit del 33 per cent del total de la superfície de venda de l'establiment. S'estableixen les regles del joc per a l'exercici d'unes activitats complementàries de determinats comerços d'alimentació que ja formen part de la realitat quotidiana del comerç, tot impeding, per això, que es puguin produir situacions abusives de deslleialtat envers d'altres sectors.

En sisè lloc, s'afronta la venda no sedentària en mercats de marxants, que s'equipara a la resta de modalitats comercials, i com a tal és tractada en el cos d'aquest text normatiu, que estableix un marc regulador en sintonia amb el vigent Decret 162/2015, de venda no sedentària en mercats de marxants.

En setè lloc, millora la regulació normativa ja existent, mitjançant l'actualització, sistematització i clarificació de determinats conceptes. Un exemple d'aquesta millora i actualització és la classificació de les activitats de promoció: per primera vegada es classifiquen en activitats de promoció extintiva d'existències –el que són les rebaixes, la venda

en liquidació, els saldos i la venda d'excedents o *outlets*— i les activitats de promoció amb finalitat incentivadora, com són les vendes amb obsequi o les ofertes conjuntes. També s'incorporen noves realitats, com ara el Black Friday o la promoció per la inauguració de l'establiment. Es defineixen el concepte d'*outlet* i els requisits establerts per a la venda d'excedents; se'n regula la venda a pèrdua o el trencament d'estocs, entre d'altres.

En vuitè lloc hi ha la voluntat d'adaptació a les noves pràctiques comercials, i, amb la voluntat de dotar el sector d'un marc normatiu més flexible, es deixen a criteri dels comerciants aspectes com la fixació del període de rebaixes o el moment triat per fer promocions, si bé el projecte recomana dur a terme les rebaixes en les temporades habituals, hivern i estiu, per tal de garantir la pervivència de les sinergies que comporta i amb la voluntat de dotar el sector d'un marc normatiu més flexible.

En novè lloc, en el títol dedicat a les restriccions de l'activitat comercial i a la prescripció de serveis, es recullen per primera vegada les condicions per a la venda de productes o oferiment de productes a domicili. S'introdueix la prohibició d'oferir i vendre productes o serveis mitjançant visites a domicili, trucades o missatges de telèfon, si no han estat prèviament sol·licitades o acceptades pels seus titulars o residents. En aquests casos, cal acreditar documentalment aquesta acceptació prèvia. Per contra, les bustiades es podran realitzar, sempre que els particulars no hagin manifestat la seva oposició a rebre'n. Cada tramesa haurà d'informar dels mitjans per oposar-se a seguir-les rebent.

Una desena característica és el règim general d'horaris comercials, que passa a setanta-cinc hores setmanals, de dilluns a dissabte. La regulació catalana, avui suspesa pel Tribunal Constitucional, establia un màxim de setanta-dues hores setmanals d'obertura. Les botigues hauran de tancar, com a molt tard, a les deu, i es fixen horaris de tancament en els dies festius assenyalats de Catalunya.

Una onzena característica són aquelles excepcions en matèria d'horaris comercials. Així, en municipis de menys de cinc mil habitants, tenen llibertat d'horaris els establiments comercials de menys de cent cinquanta metres que no pertanyin a grans cadenes de distribució, sigui quina sigui la seva activitat comercial; en municipis amb més població, aquesta prerrogativa s'estableix només per a aquells establiments de fins a cent cinquanta metres quadrats que tinguin una oferta orientada bàsicament a productes quotidians d'alimentació. Fins ara, aquesta llibertat d'horaris no era automàtica, només era possible quan l'ajuntament així ho acordava.

En dotzè lloc, es concreta i delimita la qualificació de municipi turístic, a efecte d'horaris comercials. Es reconeix i especifica que correspon a l'Administració municipal decidir si s'acull a l'excepció, malgrat que compleixi amb algun dels requisits establerts pel marc normatiu.

En matèria de fires —i aquesta és una tretzena característica—, se suprimeix el concepte d'exposició i es mantenen les categories de fira i fira mercat com a objecte d'ordenació en aquest àmbit.

A més a més, la futura llei recull expressament la voluntat política de contribuir a l'eficiència i millora de l'activitat comercial a partir d'un pla de foment de la competitivitat del comerç urbà, amb l'objectiu de posar a l'abast del sector les eines que permetin als empresaris i al sector en general més capacitat d'adaptació a un entorn econòmic dinàmic i potenciar, també, les capacitats de creixement i, per què no?, d'internacionalització. Es dona una especial rellevància a la possibilitat de crear entitats de col·laboració públicoprivada per al desenvolupament de plans estratègics dissenyats per a períodes determinats en àrees urbanes prèviament delimitades, conceptes en la línia dels BID; es deixa, però, al desplegament reglamentari la seva concreció.

I en quinzè lloc, s'incorpora un títol dedicat a l'artesania, que fa referència a l'ordenació i a la promoció, així com a l'organització dels diferents tipus d'esdeveniments artesans.

Per acabar, m'agradaria remarcar que és una llei demanada des de fa temps pel sector, i també per aquest Parlament. Tenim la voluntat d'arribar al màxim consens, i prova d'això han estat les reunions prèvies que hem mantingut amb tots els grups parlamentaris i que continuarem amb negociacions amb el sector per a la incorporació, en la fase d'esmenes..., per aconseguir una llei amb el màxim suport possible.

Agraïm la feina que s'ha fet des de la Direcció General de Comerç per a elaborar aquesta llei, i també la feina que han fet totes aquelles organitzacions o entitats que, d'al-

guna manera o altra, ens han aportat els seus suggeriments, les seves inquietuds, i també les seves propostes, que han servit per redactar el nou text que avui presentem. Estic segur que la tramitació d'aquest projecte de llei serà enriquida amb les aportacions de tots, per tal d'obtenir una llei que doni resposta a les necessitats actuals del sector, i també del país.

I voldria agrair també, en darrer lloc, però no per això menys important, el fet que no hi hagi esmenes a la totalitat en aquest text. És un senyal clar de voluntat de debatre i millorar en el debat parlamentari tot el text que hem presentat i tot el text d'aquest projecte de llei.

Moltes gràcies i, jo diria, bona feina en el tràmit parlamentari que ara ens ve.

La presidenta

Gràcies, conseller. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula la senyora Laura Vílchez, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Laura Vílchez Sánchez

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputats, diputades..., bien, hoy, al final, debatimos en esta cámara la esperada Ley de comercio en Cataluña; muchos años esperándola, y hoy, al final, lo que vamos a debatir es un texto, a nuestro juicio, decepcionante, un texto co-barde y simplón, un texto que para nada es de futuro, que sigue sin ofrecer la esperada seguridad jurídica del sector del comercio y que sigue, por tanto, sin dar respuesta y sin abordar temas que a día de hoy tenemos ya sobre la mesa en la carpeta de urgentes. Un texto desfasado ya nada más nacer.

Dicen que el hombre es el único animal que tropieza dos veces con la misma piedra. Pues hoy estamos delante de la piedra con la que ya tropezamos en 2014; una piedra que, de volver a tropezar con ella, va a volver a enviar este proyecto de ley al Tribunal Constitucional. A sabiendas, además. Otra vez buscando alimento para su discurso victimista; otra vez buscando la confrontación en lugar de la solución; otra vez desoyendo sentencias judiciales y desoyendo a los servicios jurídicos de este propio Parlament, que hasta tres informes han elaborado los servicios jurídicos alertando de la inconstitucionalidad del redactado de este proyecto: uno en enero de 2015, otro en junio de 2016 y el último el pasado diciembre. Otra vez, al final, el comercio de Cataluña vuelve a estar desatendido y torpedeado por la Administración.

Desde Ciutadans creemos que el comercio merecía, hoy ya, una respuesta seria, que el Govern le diera una respuesta a la altura de la categoría del sector. Un sector que merecía otra respuesta por lo que representa en la economía catalana, por el empleo que supone para el mercado laboral en Cataluña, por la influencia que tiene en la vida cotidiana de todos los catalanes. Un sector muy castigado por la crisis económica pero que, a pesar de ustedes, de sus ritmos, está sabiendo adaptarse a los nuevos hábitos de consumo. Este anteproyecto se deja atrás realidades con las que ya convivimos hoy, como el comercio *online*; una realidad cada vez más presente, más frecuente y más asumida por los propios consumidores. Y precisamente las particularidades y novedades que suponen el comercio por vía electrónica hacen necesaria la existencia de una norma concreta que la regule, una regulación ya del siglo XXI, y esta norma, sin el comercio *online*, no lo es.

Este anteproyecto entra incluso en contradicción con leyes de este mismo Govern, como por ejemplo la ley de la reforma horaria. Porque, en cuanto a horarios comerciales, podríamos hablar largo y tendido, pero nos reservaremos los comentarios y se los haremos llegar en forma de enmienda en la futura ponencia. ¿De verdad consideran ustedes que es serio que después de meses y meses, con los artículos de los horarios de la norma del 2014 suspendidos, traigan ustedes a esta cámara un copia y pega? No lo consideren serio, porque no lo es. Siguen restringiendo los horarios de los establecimientos comerciales, sus días festivos. ¿Por qué? ¿Con qué criterio? ¿Qué sentido tiene? ¿Conocen ustedes los negocios de los comerciantes mejor que ellos mismos? ¿O se trata de construir otro falso *model d'èxit*? Dejen de imponer modelos restrictivos y extraños que no obedecen a ningún consenso, que no están avalados por nadie. No lo han consensuado con el sector; no lo han consensuado con otras administraciones, y por eso van a estar otra vez suspendidos. Desoyen incluso las recomendaciones de Europa. Y lo peor de todo es que no lo han consensuado ni entre ustedes mismos.

Luego pasa que con este criterio empezamos a hacer inventos de forzadas excepciones legales, favoritismos para algunos municipios cuando, solo cumpliendo la norma-

tiva vigente, las oportunidades serían para todos por igual. Dejen de imponer obligaciones al pequeño comerciante, dejen de poner palos a las ruedas, que van a tener que abrir y cerrar cuando a ustedes les parezca, que van a tener que rotular en la lengua que a ustedes les parezca y que van a volver a sufrir la inseguridad jurídica con esta nueva norma. Esto no debería ir de prohibir, debería ir de incentivar. Porque las leyes inconstitucionales son las que no protegen a nadie y perjudican sobre todo a los más pequeños y les dejan en clara desventaja frente a grandes empresas, porque estos van a poder defenderse y van a ganar los recursos acogiéndose a la normativa estatal.

Este anteproyecto, además, deja atrás a los autónomos. Otra vez. Ni un gesto, ni una medida específica. ¿Ustedes saben, son conscientes de cómo concilian los tiempos los autónomos que tienen un establecimiento comercial? ¿Saben siquiera si pueden conciliar? ¿Conocen ustedes la situación de, por ejemplo, los autónomos comerciantes con menores a cargo? Seguramente no. En este Parlament se han aprobado ya algunas medidas y, evidentemente, de momento a los autónomos no les está llegando nada. Ni siquiera los acuerdos del Gobierno del 2010, como el que tenía que crear el Consell Català del Treball Autònom, nada. Este anteproyecto debería ser una ley integral. No se moja con modelos comerciales de futuro, como los BID, que usted ha mencionado. Los menciona para que no se diga que no se hace, pero al final no dice nada. No entra tampoco a reconocer nuevas fórmulas que ya vemos en nuestras calles, como las *food trucks*, se limita a decir quién tiene que darle el permiso de espacio público y nada más. Este anteproyecto de ley debería ser una norma ya clara, estable, que diera seguridad jurídica de forma transparente; una norma, en definitiva, completa y flexible. Flexible porque el sector del comercio en Cataluña no es homogéneo, como tampoco lo es Cataluña.

Por todo esto, precisamente por todo esto, vamos a permitir que este proyecto de ley se tramite. Ahora sí, prepárense para trabajar en ponencia. Nosotros lo vamos a hacer porque, de lo contrario, si esta norma no cambia su dirección de forma sustancial, finalmente, no va a contar con nuestro apoyo. Hoy vamos a permitir que se tramite esta norma porque una ley de comercio era necesaria, era y es necesaria, pero no es esta ley la ley del siglo XXI que el sector necesitaba.

Gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Vílchez. A continuació té la paraula la senyora Alícia Romero, del Grup Parlamentari Socialista.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bon dia, conseller; diputats, diputades. També voldria saludar el representant de les organitzacions empresarials i sindicals, associacions de comerciants que avui ens acompanyen i que suposo que estan satisfets, d'alguna manera, perquè avui arribi aquí aquesta llei de comerç. Una llei de comerç que podrem coincidir, conseller, que arriba tard, arriba molt tard. I arriba molt tard perquè ja el conseller Felip Puig s'havia compromès a fer aquesta llei. Però no només arriba tard perquè hi havia un compromís del 2013 de presentar la llei al Parlament, sinó perquè la situació que ha viscut el comerç en els darrers temps, podríem dir des de l'inici de la crisi del 2008, ha estat molt difícil, i que rebem com a resposta una llei a l'any 2017, gairebé nou anys més tard, no ens sembla de rebut d'un govern que s'hauria de preocupar per un sector que ocupa moltes persones a Catalunya, que té moltes empreses i que a més a més genera una dinàmica econòmica en els barris, en les ciutats molt important. Per tant, una llei que arriba tard.

Miri, li dono algunes dades, conseller, per recordar, perquè és important que quan parlem d'una llei, i en aquest cas de la llei del comerç, tinguem clar quin és el paper que juga el comerç al nostre país, a l'economia del nostre país. Miri, entre el 2008 i el 2011 es van perdre 32.500 llocs de treball, van tancar 2.463 locals comercials i 5.800 empreses. No necessitàvem una resposta abans que el 2017? Una resposta abans creiem nosaltres que era el més important. Però a més a més de que arriba tard, o més enllà de que arriba tard, a nosaltres és una llei que no ens satisfà. No ens satisfà perquè ens sembla que és poc ambiciosa, que és poc valenta i que no planteja ni encara els reptes de futur que té el comerç després d'aquesta enorme crisi per la que ha passat.

Miri, el comerç, en aquests moments, a Catalunya ocupa 330.000 persones, un 10 per cent de la població ocupada. És un tant per cent molt important. És un sector que, a més a més, contracta o ocupa gairebé el 70 per cent de les dones. Avui, en el Dia de la Dona Treballadora, és important recordar això, perquè després en parlaré, sobre com és un sector que sobretot ocupa dones, que ocupa dones entre les franges dels trenta als quaranta-quatre anys i com això, segurament, està dificultant moltes coses pel que fa, doncs, al seu desenvolupament, pel que fa al comerç, però sobretot pel que fa a la vida d'aquestes persones. És veritat que és un sector que ha crescut molt pel que fa a l'ocupació i ha reduït molt l'atur, però també hauríem de veure quin tipus d'ocupació està generant: precarietat, bàsicament lligada a la temporalitat dels seus contractes i als salaris baixos. Per tant, tampoc podem estar molt contents de que augmentin els llocs de treball, perquè aquests són elements que per nosaltres caldria revisar.

Per tant, és la llei que necessitem? Bé, necessitàvem una llei abans, necessitem la llei avui, però no la que vostès ens presenten. Creiem que és una llei molt millorable. Per això nosaltres no presentem una esmena a la totalitat, però sí ja li avanço, conseller, que volem fer molta feina en ponència. Espero que no se la vulguin polir ràpid, eh?, per dir-ho d'una manera col·loquial, perquè hi han moltes coses a comentar.

Alguns aspectes que m'agradaria reflexionar. Vostè parlava del model català. És una llei que intenta equilibrar, portar aquest equilibri comercial de què tant parlem. Nosaltres creiem..., o a nosaltres ens agradaria reflexionar sobre si realment tenim ja un model català d'èxit. Jo ja començo a tenir-ne dubtes. Sincerament, hem viscut en els darrers anys naixements, diguem-ne, de centres *outlets* grans, ampliacions d'*outlets*, creixements importantíssims d'equipaments comercials i una pèrdua important del pes del comerç de proximitat a les nostres ciutats, i hem vist com als centres de les ciutats el comerç de proximitat està perdent el seu paper. Per tant, jo no sé si tenim ja aquest equilibri que havíem mantingut en els darrers temps i, per tant, crec que hauríem de reflexionar una mica sobre això.

Després, no creiem que afronti els reptes de futur, perquè no parlem d'algunes coses importants, com seria el comerç *online*, no?, els nous formats, els nous hàbits de compra. Nosaltres creiem que no se'n parla prou; es cita d'alguna manera però no entrem en això. Miri, hem perdut, ja ho deia, en els darrers temps molts llocs de treball, però també se n'estan creant de nous en el comerç, sobretot lligats a la logística i al transport. I és així perquè, evidentment, la gent des de casa seva, des del sofà, amb la seva tauleta, compra. I això genera uns nous perfils professionals. Uns perfils professionals que, a més, demanden molta més formació també universitària, perfils comercials, idiomes, xarxa de contactes. És a dir, que els nous perfils que s'estan creant al sector del comerç tenen poc a veure amb aquells que teníem.

Però, a més a més, és que aquells que teníem també s'han de reconvertir, perquè probablement els treballadors que tenim en el comerç de proximitat han de tenir altres aspectes, altres elements, que ajudin a la fidelització del client, al coneixement molt clar del seu producte. Per tant, estan canviant les coses en el sector comercial, en el de proximitat, al comerç urbà, però també en altres aspectes, com podria ser aquest comerç *online*, aquestes noves formes de compra, noves plataformes comercials, que no apareixen a la seva llei, més enllà de citar-les. I creiem que tenen un element clau, perquè, si hi ha nous perfils professionals, nous jaciments de treball que s'han de crear, home, doncs, què millor que una llei per parlar-ne. I sobretot vostè, que em responia amb una pregunta abans sobre la formació professional i la formació professional dual, doncs, potser seria el moment que el Govern –i més vostè que en té competències– treballés conjuntament amb Educació per veure quins perfils es poden fomentar des de la formació professional, no?, per atendre, doncs, aquests nous perfils que es demanden des d'un comerç tan canviant.

I també com ajudem el comerç tradicional, el comerç urbà de proximitat a afrontar aquest nou repte. No ho sé, doncs, podríem parlar si aquest comerç pot ser proveïdor d'aquest comerç *online*, perquè molts són plataformes que no produeixen producte i, per tant, si podrien ser-ho. Com millorem la formació dels seus treballadors, perquè atenguin diferent i donin un valor diferent que no pot donar el comerç *online*? Com els ajudem a través de les seves plataformes digitals a millorar el seu producte en xarxa? Molts elements que creiem nosaltres que no apareixen i que haurien de millorar la competitivitat del comerç urbà, del comerç de proximitat, per fer front a aquests reptes.

Vostès tampoc entren..., és veritat que és una llei que intenta recopilar, compilar molts elements de l'àmbit comercial, però nosaltres també creiem que s'obliden de coses importants. Aquesta llei no entra, o no ha volgut, o no s'ha plantejat fer-ho, a debatre paral·lelament una llei d'equipaments comercials que nosaltres creiem que, d'alguna manera, està caducada, o que ja no respon a aquells objectius que ens havíem plantejat d'inici. Després, per la porta del darrere, vull dir a través de la Llei de mesures, ens han modificat l'impost de grans establiments comercials, que ens hauria agradat poder-ho debatre amb vostès i poder veure si hi havien altres maneres de plantejar aquest impost. No ho hem pogut veure, per tant, un impost important que no s'ha passat per aquest tràmit.

Una llei que nosaltres creiem que generarà una certa inseguretat jurídica i una certa incertesa al comerç, perquè, com deia abans la diputada que m'ha precedit en la paraula, hi ha alguns preceptes lligats als horaris comercials que estan suspesos i que han estat declarats inconstitucionals. No dic ni que hi estigui a favor o en contra, el que dic és que el sector també diu: «Ull, si a l'endemà ens acaben portant aquesta llei al Tribunal Constitucional, que ens generarà més incertesa i més inseguretat.»

El que a mi no em val, o el que a nosaltres no ens val quan parlem d'horaris i quan justifiquem per què aquests horaris en aquesta llei, és que em diguin que «volem preservar el model». Nosaltres creiem que això no val. És a dir, que la justificació dels horaris sigui perquè «volem preservar el model», ens sembla que no és només això, és a dir, que no és només l'únic argument i, per tant, estaria bé que quan parlem de model, com deia abans, afrontéssim de veritat la situació actual que té el comerç en el nostre país.

I per últim, en aquests elements de reflexió, volia dir-li que tampoc hem vist un gran acord amb el sector ni un gran acord amb el món local. Deu haver-hi acords i, evidentment, hi han coses que estan més a favor i altres menys, però no hi ha un gran acord, eh? I parlava..., i seus amb els actors i amb les diferents associacions –comercials, empresarials, sindicals–, i la majoria tenen molts dubtes i molts elements que els agradaria millorar i canviar, d'aquesta llei. Per tant, s'ha fet feina? Sí, segur, però creiem que no genera la il·lusió que hauria de generar una llei que fa tants anys que esperem.

Miri, elements que nosaltres volem millorar i sobre els que d'alguna manera discrepam, i, a més a més, en molts d'aquests elements, el CTESC també hi ha fet incidència. I també m'agradaria..., o esperem que en el tràmit parlamentari puguem atendre les demandes que fa el CTESC, no? Molt ràpid.

Les rebaixes. Les rebaixes, que el sector té molts dubtes de que s'hagin d'eliminar.

És veritat que es resolen alguns elements dels marxants, però altres no els tenim prou clars. També ho diu el CTESC.

Tota la polèmica amb la degustació, doncs, no sé si hem resolt o hem posat un problema més. No entenem per què no podem regular els productes de quilòmetre zero, per què nosaltres..., per què ho hem de deixar a agricultura? Per què, des de l'àmbit del comerç –i això també ho diu el CTESC–, no podem regular nosaltres els productes de proximitat? No ho entenem.

També amb els municipis turístics creiem que caldria revisar algunes coses. Nosaltres no entenem per què un municipi que fa una vegada l'any un esdeveniment esportiu o cultural ja és municipi turístic. Ens sembla massa fràgil perquè un municipi turístic ho sigui només per un esdeveniment esportiu o cultural.

Hi ha un element clau, i que abans comentava, amb els temes d'horaris, dies festius, que té a veure amb la conciliació, que té a veure amb com podem conciliar –sobretot les dones, que som el 70 per cent de les que estem ocupades en el món del comerç– quan tenim aquests horaris tan allargats. Hauríem de tenir..., hauria d'haver-hi aquí mesures lligades a la Llei d'igualtat d'home-dona, per tal de poder millorar la qualitat de vida d'aquestes persones.

I, per últim, les APEU. No en parlem; sí, es citen, però realment no hi ha un desenvolupament de les APEU. Les APEU han de ser el gran instrument de competitivitat del comerç urbà. I em sembla, doncs, que, amb això, vostès han tornat a ser molt poc valents.

Esperem que amb el tràmit puguem fer una llei més valenta, una llei més ambiciosa, una llei que respongui més als reptes que té el comerç, i que puguem escoltar bé al sector, perquè apuntem una mica millor el que també ells ens demanen, que, al final, són els que millor coneixen la situació que estan patint grans, petits i tots. Probablement...

La presidenta

Senyora Romero...

Alicia Romero Llano

...-ja acabo-...

La presidenta

...ha exhaurit el temps.

Alicia Romero Llano

...probablement, hauríem de revisar també aquest gran model que, al final, ens portaria a definir millor què volem ser.

Moltes gràcies.

La presidenta

Ha exhaurit el temps. A continuació té la paraula el senyor Marc Vidal, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, equip del conseller, persones del món del comerç que ens esteu escoltant, el tràmit d'aquest projecte de llei pot acabar tenint una aparent majoria confortable, perquè no hi ha esmenes a la totalitat, tal com ha dit el conseller. Suposo que per una raó, que pot semblar contradictòria, però que no ho és: ningú me n'ha parlat molt bé, però tampoc ningú ha estat exigent demanant que es retiri. Així doncs, aquest projecte, per la via del màxim comú divisor, pot generar un cert consens, però no ho confonguem amb el mínim comú múltiple, que matemàticament és molt diferent, que és justament el que trobem a faltar: l'ambició dels múltiples i no la necessitat dels divisors.

Per tant, vol dir que aquest possible consens genera que això sigui un bon projecte, que resol els problemes que té plantejats el comerç avui dia? Dissortadament, ens sembla que tampoc és això. És un projecte amb l'objectiu de reordenar la normativa existent, tal com s'ha dit; d'introduir la regulació d'alguns aspectes que fins ara no estaven contemplats, que també s'ha dit –cal dir que aquí trepitja alguns ulls de poll que haurem de tenir en compte–, i de surfejar en la mar brava de la regulació estatal, intentant que una onada massa gran no se l'emporti per davant.

I és necessari fer tot això? Doncs, sí, potser, sí; potser és necessari. Ara, a nosaltres no ens sembla que sigui un projecte imprescindible. Perquè també coincidim en que és poc ambiciós i gens innovador, quant al concepte de model de comerç de futur. Però com que estem en la fase inicial, on podem introduir, doncs, en els debats de la ponència, tots aquests elements que trobem a faltar i tots aquells que ens semblen excessius, sobrers o invasius i acabarem fent un text diferent, que esperem que puguem consensuar, doncs, estem disposats a posar-nos-hi a treballar. Sense presses, això sí. No entenem massa l'objectiu de treballar aquesta llei per la via d'urgència, com no sigui que el Govern veu venir que això s'acaba i vol deixar per a la posteritat un text tancat.

Miri, hi ha tres *inputs* principals en negatiu que voldria destacar i que caldria resoldre en els debats que fem a la ponència. El primer d'ells és la manifestació reticent, per no dir contrària, d'un sector important del món municipal. Vostès saben el que diu la Federació de Municipis, vostès saben el que ha dit l'Ajuntament de Barcelona. Cert, que s'han atès alguns dels requeriments, però creiem que no ha quedat prou ben resolt.

En resum, i per no entrar en detall –que no em donen els deu minuts de temps–, el que reclama el món local és que aquesta llei faci una interpretació diferent del que disposa l'article 84 de l'Estatut amb relació a les competències pròpies dels municipis. El que fa l'Estatut en aquesta matèria de competències locals és definir amb caràcter general un principi de competència municipal, i, en segon lloc, definir aquestes competències en el marc que determinin les lleis.

Per tant, interpreten que una llei ordinària no hauria d'actuar buidant de contingut aquest criteri general fins al punt d'intervenir amb la precisió i el detall en la regulació comercial que preveu aquest projecte. Així, doncs, considera el món local que l'enfocament del projecte hauria de ser contemplar amb caràcter general la intervenció i regulació prioritària des del món local i la intervenció del Govern de Catalunya únicament en aplicació del principi de subsidiarietat.

Crec que aquí hauríem de trobar un encaix. Hauríem de trobar un encaix més enllà de les declaracions de que ja queden prou ben definides les prioritats en les competències. Un altre encaix que haurem de trobar? Home, és en les reclamacions del món sindical. La reclamació bàsica, com és imaginable, té a veure amb la percepció de com poden afectar, les relacions laborals i les condicions de treball, alguns dels canvis que planteja la llei.

És evident que els convenis, allà on contractualment s'exigeixen, o la normativa laboral bàsica haurien de ser independents de la regulació que fes aquesta llei sobre horaris i dies d'obertura de centres comercials. I, per tant, canvis en aquest sentit no haurien d'afectar ni les condicions de treball ni la contractació. Però és molt innocent pensar que això no influirà a millorar o empitjorar les condicions laborals.

I el Govern no és innocent o no hauria de ser-ho. Si s'incrementen les hores possibles d'obertura dels centres, en molts llocs obriran més hores i en molts d'aquests llocs no es contractarà més gent; la mateixa gent dedicarà més temps. Cobrant-lo? Doncs, no ho sé; depèn. Per tant, no ens fem trampes al solitari.

I, si s'eliminen formalment els dies de rebaixa, en molts llocs s'eliminarà la contractació de personal extra per cobrir aquests dies i s'ajustarà el calendari segons el personal que es té. Per tant, no ens tornem a fer trampes al solitari.

Hi ha un tercer grup de disconformitats, podríem dir-ne, dels sectors que es poden sentir agreujats per les noves incorporacions de regulació. En posaré només un exemple, pel temps de què disposem, que és el de la regulació que es fa sobre les zones de degustació en establiments comercials. Tal com està redactat, el projecte de llei el que fa és regular per la porta de darrere un aspecte del funcionament dels locals de pública concurrència. I el que permet, si algú ho volgués fer, és una competència deslleial a aquests locals, perquè no necessitaran l'exhaustivitat de les normatives que aquests tenen que ofereixen sovint uns serveis equivalents amb costos menors.

Estem en contra que hi hagi degustació als comerços? No. Però degustar el producte no és elaborar-lo, servir-lo i oferir-lo com si fos un bar o un restaurant. Perquè si el que es vol fer és combinar el comerç de determinats productes amb un servei de restauració, ja hi ha manera de fer-ho, que és obtenir les llicències per a aquests dos serveis. I quina és la diferència? Doncs que tenim uns locals que no hauran de tenir les mateixes exigències tècniques i d'adaptació que un restaurant o un bar, i tenim uns treballadors que els pagarem en base a un conveni en condicions molt inferiors que el que haurien de tenir si estiguessin en un local de restauració. És a dir, obrim la porta a la picaresca perquè es converteixi en competència deslleial. Per tant, haurem de modificar, ho entenc jo, alguns aspectes d'aquesta regulació per evitar això.

Però mirem de fer una reflexió sobre el model i sobre allò que creiem que el projecte desaprofita. Creiem que aquest projecte té una mirada antiga sobre el comerç, especialment el comerç minorista, perquè no té en compte prou bé ni els reptes de futur ni el paper que podria desenvolupar en l'enfortiment del teixit econòmic i social dels nostres pobles i ciutats.

Des dels anys noranta que anunciem repetidament la desaparició de l'anomenat «model comercial tradicional català», que vostè avui també l'ha anomenat, que en termes generals el que es basa és en petits establiments a peu de carrer de gestió familiar. I habitualment assenyallem dos tipus de factors com a causants d'aquesta amenaça sobre el petit comerç: un, la pressió sobre horaris i dies d'obertura o la regulació de les rebaixes, que tendeix a perjudicar aquest sector de comerç davant d'altres operadors més grans. I, per l'altra, els canvis estructurals dels usos socials, com, per exemple, l'aparició de grans superfícies en el seu moment, o el comerç electrònic ara mateix, o el comerç franquiciat.

Tot i això, en molts llocs, malgrat la pèrdua evident d'establiments tradicionals en les darreres dues dècades, el petit comerç urbà perdura, i, en alguns casos, es reinventa. I com pot ser això? Doncs potser per una mirada nova sobre les funcions tradicionals del comerç, que habitualment són dues: l'apropament de l'accés dels productes com a intermediari o la funció de consell i tria que fa la botiga tradicional. Aquestes funcions intermediàries estan en claríssim desavantatge davant dels nous usos i costums socials i davant la globalització de la informació. I en el futur la desintermediació serà la tònica general. Si tenim en compte, doncs, només les funcions tradicionals i prou estem perduts.

Però hi ha altres funcions que juga el comerç minorista en la nostra economia i en la nostra societat local i en les que valdria molt la pena que ens baséssim si volem una llei

que s'avanci al seu temps i que no miri només de tancar les vies d'aigua. Una seria la funció de contribuir a l'economia local facilitant la circulació de la renda en el municipi. Comprar en un petit comerç local té un impacte substancialment superior sobre l'economia local que fer-ho en una gran superfície o en un comerç franquiciat o pertanyent a una cadena; aquesta en seria una. Una altra seria la funció de fer ciutat, de formar part del paisatge urbà i de generar activitats de carrer i a l'espai públic.

El que caldria, doncs, a la nostra manera de veure, des d'aquesta perspectiva, per defensar el model de comerç català o model de comerç mediterrani, com vulguem dir-ne, més que voler posar controls sobre horaris o formats comercials tindria relació amb un concepte més global, més holístic de la política amb relació als usos comercials.

I en poso quatre exemples, si tinc temps, molt breus, que no necessàriament són conceptes reguladors i que no es pretenen ser exhaustius; però sí que poden ser, i haurien de ser, polítiques públiques que podrien orientar això.

Per exemple, polítiques per promoure la conscienciació sobre els efectes de les nostres decisions sobre on i què consumim. Per exemple, connectar productors locals i comerços per oferir productes de proximitat que configuren una oferta diferenciada i contribueixin a la circulació local de la renda. O, per exemple, fomentar i enfortir l'associacionisme comercial per realitzar activitats conjuntes per apropar els serveis als d'altres fórmules comercials; des de sistemes de pagament, incloent-hi les monedes locals, per exemple, fins a serveis de repartiment i postvenda, o la integració dels nous formats com el comerç electrònic. O, per exemple, estimular aliances entre les associacions de comerciants, els ajuntaments i les associacions veïnals i ciutadanes per tal de realitzar activitats de dinamització dels carrers comercials als espais públics i també als locals buits.

I la pregunta final, doncs, seria: aquest projecte introdueix alguns d'aquests elements que permetin pensar, més que no pas en una defensa del que ja tenim, en la voluntat de fer un salt endavant per als pobles i ciutats de futur que volem?

Doncs aquesta jo crec que és la pregunta que ens tocarà pensar molt, respondre-la i incorporar-ho, si cal, perquè entenem que no està prou ben resolt.

Intentem, entre tots i totes, millorar aquest projecte amb mirada nova, busquem allò que hi falta, llimem les estelles que han aparegut, i potser podem acabar tenint una llei no només de consens, sinó sobretot una llei de futur.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Vidal. A continuació té la paraula el senyor Sergio Santamaría, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. *Conseller*, diputadas, diputados, representantes del sector, el proyecto de ley que el Govern trae a la cámara llega tras haber perdido un tiempo precioso en regular de forma ordenada y coherente una parte muy importante del tejido productivo catalán como es el comercio.

En efecto, hace poco más de tres años, en este hemisiciclo, se substanció el debate sobre la regulación de los horarios comerciales que, de forma parcial, afectaba a este importante sector de nuestra economía productiva. Y algo, debo decir que algo hemos avanzado con este proyecto, pero también debo decir que el tiempo se ha dilapidado.

Sí que debo decir que desde el ejecutivo se ha asumido, aunque tarde, la necesidad de liberalizar y dejar de encorsetar excesivamente el libre comercio, sin que ello lógicamente suponga desproteger y no promocionar como merecen los pequeños empresarios, autónomos y pymes que verdaderamente crean empleo en nuestro territorio.

Señor *conseller*, el proyecto se queda a medio camino de una verdadera flexibilización del sector; nos parece poco aperturista. Mire, ya en informe de la Confederación Catalana de Comercio y de la Autoridad Catalana de la Competencia se alertaba en el año 2014 de corregir el incremento de precios excesivo en Cataluña respecto de otras comunidades autónomas y de la necesidad de incrementar el número de domingos y festivos en los que los establecimientos puedan abrir a sus clientes.

Esta necesidad, además, era compartida también por la Universidad de Barcelona en estudios realizados al respecto, a fin, y nos parece muy lógico, de promover un proceso de liberalización similar al que en otras grandes capitales europeas, como Londres,

como París, como Madrid, se estaba produciendo, y ello, y es lógico que así fuera, debido fundamentalmente al destacado atractivo turístico de estas urbes, que, como la Ciudad Condal, son fuentes de creación de empleo y de riqueza en este ámbito.

Algo, por tanto, debo decir que hemos avanzado, quizá no lo suficiente, porque, más allá de libertad en el terreno de la campaña de rebajas, lo cierto es que el Gobierno de la Generalitat sigue manteniendo una actitud restrictiva en el número de horas que un establecimiento comercial puede abrir a la semana –setenta y cinco horas, por las noventa estatales–, y el limitar a las tiendas de menos de ciento cincuenta metros cuadrados la apertura en domingos y festivos, por los trescientos metros cuadrados que estableció el Gobierno del Partido Popular.

Otra muestra de esta restricción normativa en Cataluña respecto al resto de España afecta al número de festivos anuales en los que pueden abrir los comercios: diez aquí, doce en el resto de España. Nuestro grupo sigue pensando que ampliar este número beneficia a comerciantes y consumidores, por lo que propondremos su incremento. Miren, si los consumidores y clientes no encuentran comercios abiertos, internet se encargará de desplazar la actividad a un entorno que, ante los cambios de hábitos de compra, puede ser letal para nuestro tejido productivo.

Por tanto, ya les adelanto que nuestro grupo planteará enmiendas para unificar la normativa en un sentido más liberalizador, porque va en beneficio de la actividad económica y la creación de riqueza. Y, además, porque va en consonancia con lo que disponen las directivas europeas, que es nuestro marco regulador, que nunca deberíamos obviar. Y eso no lo hace, no lo recoge, en buena medida, señor *conseller* –ya lo discutiremos en cualquier caso en la ponencia–, este proyecto de ley.

Asimismo, apreciamos en este punto una importante contradicción por parte del ejecutivo a la hora de no incrementar esta cifra a la que me refería. Si, como siempre, se justifica, y ustedes lo han defendido, diciendo que se hace para no favorecer a las grandes superficies en detrimento del pequeño comercio, lo que les pedimos luego es que, por la puerta de atrás y vía enmiendas al articulado de los presupuestos en la Ley de medidas, no promuevan la autorización de instalación de grandes superficies en base a demandas muy concretas y en puntos muy específicos. Ese proceder no nos parece coherente, y, digo más, puede ser incluso arbitrario. Y eso ha pasado con los presupuestos.

Como había destacado anteriormente, el proyecto asume la liberalización de las rebajas en consonancia con lo legislado por el Gobierno de España, y solo «recomienda» –y digo «recomienda» entre comillas– a los comercios que pueda haber dos periodos: uno para la campaña de invierno y otro para la de verano. Esa recomendación, que no imposición, es un signo de mayor desregulación, y lo acogemos, por tanto, con agrado.

También les pedimos que tomen en consideración la singularidad de la ciudad de Barcelona como capital de Cataluña, y, al igual que sucede en Madrid, entiendan que, a mayor libertad y menos regulación, habrá más comercio y más empleo. La disposición adicional tercera del proyecto reconoce el carácter prevalente de la carta municipal, pero armonizar esta ley y las disposiciones que la despliegan es una obligación para evitar conflictos competenciales, que nos parece que suponen una pérdida de energía, de tiempo y de recursos que a nadie conviene.

Una novedad que merece un debate más profundo es la regulación por primera vez de lo que se conoce como espacios de degustación en comercios de alimentación. No me extenderé en el análisis, porque en este caso quiero felicitar al diputado Vidal porque lo ha explicado francamente bien, y por tanto no reproduciré sus argumentos; sí que quiero, de alguna forma, resumirlo haciendo referencia a la necesidad de que hay que conciliar intereses entre todos los profesionales que se ven afectados para garantizar fundamentalmente la libre competencia en igualdad de condiciones. Ese es un principio básico del libre comercio, de la libertad de empresa, de un mercado verdaderamente libre. Y, por tanto, aquí, en la fase de discusión de enmiendas, en la ponencia, deberemos ser especialmente cuidadosos a la hora de enfocararlo.

Por último, quiero referirme también a nuestra disconformidad con la exigencia de obligar a las personas que prestan servicios en los comercios de Cataluña a atender en cualquiera de las lenguas oficiales. Un signo inequívoco de libertad es poder hacerlo en cualquiera de ellas sin otra limitación, y nuestra posición, en ese sentido, permanecerá invariable por-

que de lo contrario hablaríamos de imposición. Usted ha utilizado, señor *conseller*, la palabra «incentivación», y, francamente, le digo, eso suena mejor.

En definitiva, el proyecto es necesario y su mejora en el trámite parlamentario es imprescindible a fin de lograr adaptar la legalidad a la cambiante realidad de la actividad comercial, conciliando, como no puede ser de otra manera, la defensa de las singularidades que nuestro comercio presenta con la garantía, como digo, de la libertad empresarial y como también debe ser garantizada la unidad de mercado.

Y digo esto, señor *conseller*, porque efectivamente su actitud en la presentación del proyecto ha sido bastante abierta, yo diría que, en un tono, efectivamente, muy cordial y con ganas de enriquecer el proyecto. Pero, claro, cuando a principios de este año el titular de un periódico –evidentemente, ya sé que no lo dictó usted– vino a decir que la Generalitat desafía otra vez al Estado con la nueva ley de comercio porque aprueba el proyecto sin corregir elementos suspendidos por el Constitucional, claro, yo le pido..., que, insisto, ya sé que la noticia no la marca usted, pero la actitud sí; la actitud sí, porque sí que esa noticia recoge un poco su posicionamiento.

Y lo ha reiterado, que es lo que menos me ha gustado de su intervención en este plenario. La ley dice usted que debe respetar las competencias exclusivas que tiene la Generalitat en materia de comercio. Eso es cierto. Pero también le digo, señor *conseller*, que hay una legislación básica que debe ser respetada. ¿Coincide también conmigo en este planteamiento o no coincide? Porque, si entramos en la dinámica de decir que solo tenemos competencias exclusivas pero que la normativa básica nos importa un bledo, si me permiten la expresión, hombre, la lealtad salta por los aires. Y yo, sinceramente, y más allá de las gracietas que se hacen con el recurrido y manido recurso a la operación diálogo..., hombre, vamos a ser más serios: si no queremos conflictos constitucionales, vamos a sentarnos, vamos a dialogar, vamos a conciliar, vamos a transaccionar, vamos a acercar posiciones, señor *conseller*. Pero, claro, usted en estas declaraciones dice: «Bueno, haremos la prueba del algodón con esa voluntad de diálogo.» Le tiendo la mano, señor *conseller*; vamos a intentar no incidir en una vía constante de recursos ante el Tribunal Constitucional, pero para eso habrá que respetar la normativa básica. Y usted no da pruebas en estas declaraciones de que quiere ir por ahí.

Y se lo digo además porque hay una noticia más reciente. Mire, usted, ayer, si no me equivoco, en un diario también editado y, en fin, que se vende con profusión en Cataluña, decía que al igual que reclama al Estado la ampliación del servicio de aduanas, reclama que precisamente eso se haga para ser más competitivos. Bueno, me parece un razonamiento bien presentado, pero haga lo propio con esta ley, ¿no le parece? Haga lo propio. Si nos reclama, en general, al Estado, en este caso, al Gobierno de la nación, flexibilidad, apertura, mano tendida, aplíquese la misma medicina. Y, ya le digo, me ha parecido que usted en eso también se ha quedado a medio camino: ha dicho que sí, que va, de alguna forma, a debatir, a sentarse, a discutir todas las enmiendas que se puedan presentar, pero me da la impresión de que hay puntos que ya de partida usted no va a, de alguna forma, ser flexible en la negociación de los mismos. Y si esa va a ser la tónica general...

La presidenta

Senyor Santamaría, ha exhaurit el temps.

Sergio Santamaría Santigosa

Acabo, presidenta. Si esa va a ser la tónica general, hombre, yo creo que de alguna forma usted estará faltando a la necesaria coherencia y transparencia, que también, en el trámite legislativo, todos los ciudadanos de Cataluña reclaman.

Nada más. Muchísimas gracias.

La presidenta

Gràcies, senyor Santamaría. A continuació té la paraula el senyor Albert Botran, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Albert Botran i Pahissa

Bé; gràcies, presidenta. Conseller, crec que la intervenció que m'ha precedit, la del Partit Popular, en certa manera, li fa un flac favor al projecte de llei, perquè precisament està apuntant tot el que el sector del comerç tradicional, del comerç de proximitat, viu com una amenaça, i diu: «I celebrem que aquest projecte de llei vagi cap aquí, cap

aquesta direcció, cap a més liberalització, etcètera.» Nosaltres coincidim bastant més amb la resta d'intervencions que ens han precedit que apunten a les qüestions més crítiques. N'assenyalaria dues, prioritàriament; no són les úniques però sí les prioritàries que ens haurien de preocupar si legissem sobre comerç: les condicions de treball del sector, i, en segon lloc, garantir el futur del comerç de proximitat en pro de la vitalitat dels nuclis urbans i de tota la funció que compleix. Hi hauria un tercer aspecte, que són els drets del consumidor, però això correspondria més a altres àmbits legislatius, com a l'Agència Catalana de Consum.

Que s'obri ponència és positiu però considerem que el text que ens presenta el Govern o bé fa curt o bé va en direcció contrària, depèn dels aspectes a què ens referim. Vol regular molt bé les diferents campanyes i accions de promoció per evitar la competència deslleial i el corresponent règim sancionador –i aquesta és una de les parts més desenvolupades del text–, però en aquests dos aspectes que abans comentava que considerem prioritaris –les condicions de treball i el futur del sector–, o bé fa curt o bé va en direcció contrària.

Sobre les condicions de treball. Doncs, ja s'ha dit, la llei és incongruent amb la reforma horària, que és una de les mesures de què com a societat ens hauríem de dotar per tenir més qualitat de vida. Que el projecte de llei afirmi que les botigues poden estar obertes..., de setanta-dues passar a setanta-cinc hores setmanals, de dilluns a dissabte, incrementant, doncs, el que hi havia, per bé que està recorreguda també la Llei 3/14, no és una bona notícia. És a dir, poder obrir mitja hora més cada dia i poder obrir fins a les deu –això no és nou, però tampoc es corregeix–, doncs, no ens sembla que vagi en la línia de la reforma horària que va cap a la conciliació de les persones que treballen en el món del comerç, en aquest cas, principalment.

Igual que aquesta obertura de la definició de municipi turístic per poder-se acollir a les excepcions. Ens sembla, doncs, un punt de partida massa obert com perquè... Bé, jo ho conec bé i ho coneix millor encara el ponent, crec que per part de Junts pel Sí, i em seguirà, que és alcalde de Molins de Rei, on tenim un esdeveniment de masses a l'any i no per això som un municipi turístic que ens puguem acollir a aquestes excepcions.

S'amplien uns horaris comercials ja de per si extensius sobre unes jornades extensives de treball de la gent, engreixant aquesta dinàmica perversa de més jornades extensives de la gent que exigeix alhora que el comerç estigui disponible perquè quan surti de la feina a determinada hora pugui accedir-hi.

I, per tant, es perjudica el sector del comerç, tant la gent que hi està empleada, la classe treballadora que treballa en el comerç, com els mateixos comerciants; aquesta classe treballadora que en temps de precarietat, com ja s'ha apuntat, molt probablement veuran allargada la seva jornada a cost zero. Una nota..., un número de l'Institut Nacional de Estadística..., no la tenim..., no la tinc en abast català, però el nombre d'hores extra no remunerades a la setmana a l'Estat espanyol ascendeix gairebé a 4 milions d'hores. És això, doncs, és probable que, si obrim més hores, caiguin en aquesta categoria d'hores extra no remunerades. Això pel que fa als treballadors.

I pel que fa als propietaris, doncs, en molts casos, són propietaris que no tenen ni per..., diguem-ne, que no els dona el negoci ni per contractar algú més, i s'ho carregaran a les seves espatlles, aquestes hores extres, i «ja no ve d'aquí», i «arribaré a casa a quarts d'onze i ja està». En aquest cas, no és que la llei faci curt, sinó que va en direcció contrària.

Sobre el comerç de proximitat i la seva funció cohesionadora, doncs, s'han apuntat ja algunes de les característiques, no?: els indubtables efectes positius de la trama comercial als municipis; els productes de proximitat i, per tant, sostenibles; la dinamització i revitalització de la trama urbana; la cohesió social... El comerç tradicional ajuda a configurar, doncs, un paisatge, i dona caliu a les nostres viles i ciutats, i, a més, doncs, el personal que acostuma a regentar-los o a treballar-hi és algú que coneix el producte i, per tant, afegeix qualitat a l'acte de comprar.

Però, en canvi, en les últimes dècades, doncs –s'ha apuntat–, no hem fet sinó assistir al retrocés d'aquest comerç de proximitat. No és un fenomen només de la Catalunya estricta o de l'Estat espanyol. Nosaltres coneixem molt bé, perquè així ho està treballant el nucli de la CUP a Perpinyà, com la desertització dels carrers del centre de Perpinyà ha sigut un fenomen que s'ha accentuat en les últimes dècades, fins a deixar, doncs,

això: carrers «desangelats», no? Però aquí també, doncs, ho hem viscut en els últims anys hem viscut centres urbans on el que ha proliferat han estat les immobiliàries, fins a la crisi immobiliària, els bancs i les franquícies. I això ningú ho ha pogut aturar.

I per què retrocedeix aquest petit comerç i per què els reptes que hauria d'atendre aquesta llei haurien de situar-se en aquesta ambició de donar respostes estratègiques? Retrocedeix el petit comerç perquè retrocedeix i es difumina el bé més preuat d'aquest comerç, que és la clientela, està clar, no? Amb una situació de precarietat estesa, doncs, el poder adquisitiu baixa. I això és un fenomen estructural, i aquesta llei queda..., és més puntual, etcètera.

Però sí que hi han elements d'aquesta llei que també ataquen, doncs, aquesta configuració d'una clientela per al comerç de proximitat. Els horaris, com estava apuntant fins ara: si liberalitzem horaris això va a favor del model de les grans superfícies, que són les que acabaran enduent-se el gat a l'aigua amb aquesta qüestió, igual que el model de rebaixes eternes que sembla que proposi el projecte de llei.

I també retrocedeix, evidentment, el comerç de proximitat, no només per aquesta pèrdua de poder adquisitiu i perquè la clientela, doncs, en queda afectada, sinó per les polítiques urbanístiques. Evidentment que no l'han protegit com calia, no?, des de que es va liberalitzar la renda amb la Llei d'arrendaments urbans del 85 i que fa poc més d'un any va caducar, doncs, la moratòria per als comerços, doncs, ja ho hem vist: alguns han hagut d'abandonar els baixos on estaven, i què hi ha entrat? Doncs, això: franquícies, etcètera.

Nosaltres entenem que afavorir el comerç de proximitat necessitarà polítiques complexes, no és fàcil. Acabem optant per al model contrari, perquè aquí, doncs, celebrem molt el comerç de proximitat i les associacions, etcètera, i al final IKEA es vol instal·lar a Salt i li posem catifa vermella, i la CUP es queda sola defensant que aquest no és el model, i tots els alcaldes de la zona, que són del Partit Demòcrata i d'Esquerra, per tant del Grup de Junts pel Sí, que ha elaborat la llei, li obren les portes a IKEA, a Salt.

Fer polítiques contràries a això, fer polítiques..., doncs, exigeix, evidentment, trencar-se molt més el cap. És molt més complex, no? Per això no entenem que la llei no aprofundeixi, doncs, en aquests mecanismes afavoridors del comerç de proximitat, no?, com l'economia circular, per exemple, de com es promou el producte de proximitat, o de com es dona formació als professionals o, doncs, campanyes de conscienciació –també s'ha apuntat– als consumidors.

L'economia circular, per posar un exemple, entenc que és una de les prioritats del Govern. Va signar un conveni precisament amb una associació de comerciants, amb Comerçia, pel valor de cinquanta mil euros, per promoure, doncs, l'economia circular. Doncs..., i alhora, quan ens posem a escriure una llei, no hi surt ni una paraula, d'aquesta qüestió. Doncs bé, jo crec que és un dels reptes que té la ponència que a continuació s'obrirà. Doncs, incorporar aquests mecanismes afavoridors del comerç de proximitat, del comerç tradicional, que són el que tots esperem d'una llei de comerç, no?

Per tant, a primer cop d'ull, i amb això ja acabo, ens sembla una llei poc ambiciosa en aquests aspectes, i pensem que en la ponència tenim el deure d'anar molt més enllà.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Botran. A continuació té la paraula el senyor Joan Ramon Casals, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Joan Ramon Casals i Mata

Molt bé. Gràcies, presidenta. Sobretot, gràcies, conseller, per l'explicació que ha fet de la llei, i també gràcies, secretari general, senyor Aregio, i a la directora general, senyora Vilalta, també al president de l'associació de botiguers, Agrupació de Botiguers de Catalunya, i altres membres d'altres entitats del món del comerç que avui ens acompanyen.

Avui presentem una llei que és molt important per mantenir el nostre model de país –el nostre model de país globalment– i també el nostre model econòmic. Nogensmenys el comerç local, el comerç de proximitat, el comerç tradicional ha ajudat a fomentar el nostre esperit emprenedor i el nostre esperit, diguéssim, d'una economia justament equilibrada.

Això no ha estat casualitat, arribar fins aquí. Això ha estat possible gràcies a la feina des dels diversos governs de la Generalitat, i també de totes les lleis que s'han anat fent des d'aquí, marcant un model que el que fa és desenvolupar el que l'actual marc legal estableix, que és que la Generalitat de Catalunya i aquest Parlament tenim competències exclusives i, ho repeteixo, tenim competències exclusives en comerç, fires i artesanía.

Tenim, per tant, un repte molt important d'encara millorar tota la..., i aquesta llei serveixi per millorar aquest sector. I és important, s'han dit xifres. Representa el 16 per cent del PIB; són directament més 340.000 llocs de treball; indirectament, o si hi afegim altres sectors, més de 500.000, i, fins i tot, també com es deia aquí, crec que s'ha de destacar, un dia com avui, és justament el sector que dona més llocs de feina, diguéssim, a les dones: el 65 per cent de l'ocupació en l'àmbit, diguéssim, del comerç és en dones.

A més a més, si mirem, i això ho comentaré més especialment, en aquests moments de crisi, el nostre sector actual i el nostre model de comerç ha aguantat molt millor que el de la resta de regions de l'Estat espanyol, fins i tot de la Unió Europea; i, especialment, en el manteniment de llocs de treball. I això és important perquè vol dir que tenim un molt bon model. I jo crec que el que fa aquesta llei, i és el que vull començar dient, és justament ajudar a consolidar aquest, diguéssim, model.

Perquè és veritat que té un model que té perills. I, malauradament, alguns els hem sentit fa una estona aquí. Jo vull agrair el to d'intentar conciliar i de que tots tenen ganes de treballa, i que no hagin hagut esmenes a la totalitat. Però és veritat que hi han hagut aspectes que ens difereixen molt i espero poder-ho reduir, o, en tot cas, ens enfrontarem.

Perquè hem sentit..., i començaré per Ciutadans, que deia que era una llei decebedora. I, per mi, el que m'ha decebut és veure que el que volen imposar amb el seu discurs és un model de liberalització al qual nosaltres ens oposem d'una forma molt clara. I encara és més decebedor és que abans de que la llei estigui aprovada ja diguin que la portaran al Tribunal Constitucional, que el Tribunal Constitucional la suspendrà. Crec que això sí que és decebedor. Perquè, ho repeteixo, l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que segons vostès, diguéssim, s'ha de respectar, diu que tenim competències exclusives. Per tant, respectin aquestes competències exclusives.

També de Ciutadans m'ha sorprès que justament parlessin de la reforma horària com a un bon model per a la conciliació dels autònoms i dels treballadors quan, en canvi, justament vostès el que proposen..., i el que ha dit vostè, que el que volen és liberalitzar els horaris. Per tant, el que vostès proposen i defensen –i ho ha defensat vostè fa una estona aquí i el seu partit ho defensa a tot l'Estat espanyol– va absolutament en contra del que volem nosaltres com a país, però va en contra justament de la conciliació laboral dels treballadors autònoms del nostre país.

Respecte al Partit Popular, és que li podria repetir part de les paraules que he dit respecte a Ciutadans i especialment ens oposarem..., vostè ha dit que aquesta llei ha de tendir més a la flexibilització i a obrir-se més. Vostè ha volgut amagar la paraula «liberalitzar» el sector. No ens hi trobaran, eh?

Perquè això acaba sent consolidar un model que ha fracassat: que ha fracassat a Madrid, ha fracassat a tot arreu on vostès l'han imposat, ha fracassat a la resta d'Europa; que ha aguantat menys la crisi, i que ara tots aquests models que s'han adonat que han perdut el seu model de proximitat venen a buscar el nostre. Tota la Unió Europea, països de la Unió Europea, venen a copiar el nostre model que és el que consolida aquesta llei. Per tant, no ens intentin imposar un model que a nosaltres no ens funciona.

Nosaltres tenim molt clar que el nostre model funciona millor que uns altres, però no tenim l'aspiració d'imposar-lo a vostès o a uns altres territoris. Deixi'ns que nosaltres puguem desenvolupar aquell model que ha fet que el nostre país funcioni.

I després parlen de que hauríem de respectar la llei bàsica i que per això utilitzaran el diàleg. Jo..., la sensació, i, a més, ja també, amb l'amenaça de que el Tribunal Constitucional pot suspendre la llei, diguéssim, trencarien la voluntat de diàleg. Bé. Jo crec que ja s'ha vist que poca voluntat tenen si ja volen anar al Tribunal Constitucional. Sí que és veritat que hi han aspectes, que han anat comentant diversos grups parlamentaris, que estem d'acord en que s'hauran de millorar.

En aquest punt sí que estem d'acord en que hi han temes, com és el tema de la degustació, que s'ha d'acabar de trobar el to. Perquè el missatge el compartim; el que, per exemple, ha explicat, com s'ha dit molt bé, el senyor Marc Vidal. És a dir, nosaltres vo-

lem donar l'oportunitat de que els negocis d'alimentació puguin adaptar-se a les noves demandes dels seus clients, i alhora sense que això comporti una competència deslleial envers o amb el sector de la restauració. Això ho tenim molt clar.

Per tant, hi ha una proposta de llei, però que és un molt bon punt de partida; que està generant certa part de consensos, però que hem de trobar entre tots aquesta mentalitat, perquè efectivament es compleixi aquesta possibilitat d'una nova línia, diguéssim, de competitivitat, eh?, i de promoció de productes, que és el que té la finalitat, sense entrar en deslleialtats.

Tema rebaixes. També s'ha comentat per part del PSC. Estem d'acord amb que hem de tenir la capacitat de que en aquells sectors que segurament tenen a veure amb l'estacionalitat i en què les rebaixes són necessàries i que, en el fons, són els que van inventar les rebaixes hem d'estudiar..., i nosaltres fem la proposta com a Junts pel Sí, d'estudiar i promoure mantenir aquestes rebaixes en aquests sectors en què pugui ser necessari. Estudiem-ho, i som capaços d'arribar a aquest consens, eh?

Però també és veritat, eh?, i hem sentit les paraules, que això automàticament ja ens ho volen suspendre; per tant, tinguem la capacitat de trobar el consens amb el sector. Jo això sí que ho demano, que el sector ho demana molt, que ens ajudeu a trobar aquest punt en què siguem capaços de poder, si som capaços, de mantenir rebaixes en l'àmbit estacional en aquells sectors que realment ho requereixen; hi han altres que efectivament no caldria o no té a veure l'estacionalitat amb les rebaixes, i, per tant, poder, segurament no cal que les mantinguem com fins ara.

També agrair al departament i a la direcció general la millora de la definició de tots els conceptes de «promoció», «rebaixes»; tots aquests punts que efectivament jo crec que les definicions ens ajudaran molt a definir-ho.

Què més? Respecte al senyor Vidal. Sí que m'ha fet una especial..., diguéssim, compartiria –compartiria– la part final que feia referència al model, al que vostès creuen que hauria de ser el model que hauria de poder-se'n sortir en aquests moments complexos, diguéssim, d'atacs de les multinacionals, d'atacs d'aquestes mentalitats liberalitzadores, de la... –siguem sincers–, dels atacs que patim sistemàticament aquest Parlament i aquesta legislació i el Departament d'Empresa, respecte al model que ens fan des de l'Estat. Perquè gran part del problema que té el comerç o la regulació del comerç al nostre país ha estat sempre l'intent d'imposar una normativa i un model diferents per part de l'Estat espanyol, per diversos governs i de diverses mentalitats.

I vostè ha dit: «I ha fet referència als diversos aspectes a què el comerç s'hauria d'adaptar.» És que és el que ja fem –és el que ja fem–, i és el que intenta i és el que aquesta llei aprofundeix; justament, promoure aquest comerç de proximitat que ens ajuda realment a fer una economia molt més forta a nivell local, amb totes aquestes aliances. Ja es fa, i aquesta llei ho intenta; són les altres lleis i aquest intentar constantment limitar les nostres competències el que ho està impedit.

Recordem que tenim el decret d'equipaments comercials que ha estat, segur, fins ara, la millor arma per protegir el nostre comerç de proximitat. Per tant, això, que algú ho ha volgut posar en qüestió, o, en tot cas, l'Albert hi feia referència que hi ha hagut algunes excepcions, nosaltres estem convençuts que justament els instruments que nosaltres, diguéssim, el que representa el Departament d'Empresa, ha intentat posar sobre la taula, és que justament ha defensat més aquest tipus de model, i justament s'ha criticat molt, en aquest aspecte.

En tot cas, oberts a la mà, diguéssim, amb l'Albert, a més, com que ho ha dit ell, no?, som del mateix municipi; un municipi on justament el model de comerç de proximitat és molt important, segur que moltes coses compartim del fons, perquè les hem viscuades. I, per tant, segur que tindrem capacitat de posar-nos d'acord, no només des d'un punt de vista ideològic, sinó perquè estem parlant d'un mateix model de societat. Perquè, al final, recordem-ho, per què hem de protegir el nostre comerç? Perquè és protegir la nostra forma de ser i el nostre país.

El comerç local, el botiguer, eh?, que ho hem de dir així..., el botiguer que, per molt que hi hagin ideologies que el volen demonitzar i que sembli que sigui el dolent perquè pot representar una part d'aquesta democràcia econòmica, d'aquesta capacitat individual de tirar endavant i de sortir-se'n, realment representa el millor esperit de l'esforç i de l'emprenedor del nostre país.

I tampoc no oblidem que també el mateix comerç ha sigut el que ha determinat com són els nostres municipis. Els nostres municipis són més compactes, són socialment, diguéssim, més cohesionats en gran part gràcies al comerç. Jo sempre dic una frase que a més ho diu aquí el Jordi Vilaprinyó, que està aquí, que em diu: «És que als comerços, quan apaguem els llums dels comerços, s'apaguen els llums dels carrers», i és cert. I, per tant, donen vida també a les nostres viles. I també, com s'ha dit, ajuden a dinamitzar l'economia local, perquè també són els que, a part de generar el producte de proximitat, també ajuden i venen els productes a les empreses de proximitat. Per tant, el comerç no només ens ajuda a fer unes millors societats i genera molts més llocs de treball –recordem que el comerç és un dels aspectes que genera més llocs de treball al nostre país–, sinó que a més a més ajuda a dinamitzar la resta d'aspectes de l'economia.

També comentar alguns dels punts que també és veritat que hi ha a la llei que haurem de millorar –estic segur que ho farem–, que és el tema de definir millor alguns aspectes, com pot ser la llibertat dels establiments..., els que tenen més llibertat d'horari, els establiments a menys de cent cinquanta metres quadrats, que s'ha de tenir..., que és un dels aspectes que haurem de tenir en compte. Justament, també s'ha comentat el tema de la definició dels municipis turístics, perquè és veritat que hi ha hagut certa, diguéssim, sensació que hi pot haver alguna obertura més enllà del que seria estrictament necessari; també, per tant, disposats a fer-ho.

I, per acabar, jo estic convençut que amb el to que hem vist en la majoria de grups avui, amb el to de tot el sector que hem vist aquests dies i, sobretot, amb la bona voluntat del departament per part del conseller i la directora general, la senyora Montse Vilalta, estic convençut que al final de la tramitació d'aquesta llei tindrem una molt bona llei per garantir i millorar...

La presidenta

Senyor Casals, ha exhaurit el temps.

Joan Ramon Casals i Mata

...l'actual model de comerç de proximitat del nostre país.

Per tant, moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Casals.

Atès que no hi ha esmenes a la totalitat, el projecte... Senyor Santamaría, per què em demana la paraula?

Sergio Santamaría Santigosa

Presidenta, por alusiones del diputado Casals. Muy breve.

La presidenta

Trenta segons.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. *(Veus de fons.)* Sí, le espero. Le espero, ¿eh?, presidenta. *(Pausa.)*

Señor Casals, yo de verdad que, en fin, lamento..., sí, se dice mucho aquí, pero tengo que decirlo, lamento el tono, porque incluso al *conseller* le he visto con más predisposición a recoger el guante. Yo ofrezco la mano tendida y yo creo que el *conseller* la recoge, y usted va y me la muerde, literalmente. Porque en definitiva lo único que estamos diciendo es que, teniendo en cuenta que no hemos presentado enmienda a la totalidad, usted debería agradecer eso, y no lanzarse al coso embistiendo contra todo el mundo. Yo creo que eso hace un flaco favor, no a la operación diálogo que ustedes, ¿eh?, con formas maledicentes tanto utilizan, sino a la verdadera necesidad de diálogo para sacar adelante aquellos proyectos de ley...

La presidenta

Senyor Santamaría, han passat els trenta segons, i això no són al·lusions...

Sergio Santamaría Santigosa

...y aquellas leyes que redundan en beneficio...

La presidenta

...això és fer vostè el seu discurs.

Sergio Santamaría Santigosa

...de la ciudadanía.

Gracias –gracias.

La presidenta

Bé, doncs... Senyora Vílchez, per què em demana la paraula?

Laura Vílchez Sánchez

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'oradora.) ...presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Laura Vílchez Sánchez

Sí, al senyor Casals, només dir-li que no posi paraules a la meua boca que jo no he dit, però digui'm vostè, si fem un *copy-paste* dels articles que estan suspesos a la llei del 2014, què passarà amb aquests articles en aquesta nova,

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Vílchez.

Atès que no hi ha esmenes a la totalitat, el projecte... *(Veus de fons.)* Senyor Casals, per què em demana la paraula?

Joan Ramon Casals i Mata

No, per al·lusions molt ràpides.

La presidenta

Trenta segons.

Joan Ramon Casals i Mata

No, jo només dir..., en el moment en què estem parlant de que tenim això, diguéssim, aquesta competència, la llei que anem a regular són competències exclusives i el que sents ja per part de dos grups parlamentaris és que es suspendrà al Tribunal Constitucional, ni hi veig el diàleg, ni les ganes de voluntat, ni realment les ganes de que això tiri endavant en positiu. Si anem així ens trobarem, però si el primer que sentim és que acabarà suspesa pel Tribunal Constitucional..., no tinc molt clar si la gent que està aquí, eh?, del sector del comerç, que vol..., que aixeca cada dia la persiana..., que els diguin que els suspendrem. Perquè aquesta llei la fem perquè els botiguers puguin aixecar cada dia la persiana i estiguem al seu costat i millorem aquesta possibilitat. Per això la fem, no perquè el suspenguem.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Atès que no hi ha esmenes a la totalitat, el Projecte de llei de comerç, serveis i fires continua la seva tramitació.

I es suspèn la sessió fins a les tres de la tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i dos minuts i es reprèn a les tres de la tarda. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, de Salut, de Territori i Sostenibilitat, de Justícia i de Treball, Afers Socials i Famílies.

La presidenta

Es reprèn la sessió. Molt bona tarda a totes i tots.

Proposició de llei de mesures urgents per a millorar la qualitat en la prestació de serveis relatius a l'autonomia personal i a l'atenció a les persones en situació de dependència (debat de totalitat)

202-00036/11

El sisè punt de l'ordre del dia és: debat de totalitat de la Proposició de llei de mesures urgents per a millorar la qualitat en la prestació de serveis relatius a l'autonomia personal i a l'atenció a les persones en situació de dependència, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per a exposar-la, té la paraula la senyora Noemí de la Calle.

Noemí de la Calle Sifré

Gracias, presidenta. Desde Ciudadanos, hoy defendemos esta proposición de ley con la firme voluntad de reforzar la cuarta pata del estado de bienestar, de aplicar cuidados intensivos a la atención a la dependencia, que no pasa por sus mejores momentos, pero que es un servicio público muy necesario, que nos honra como país, que se ocupa de todos nosotros cuando más necesitados estamos de ayuda y de cuidados.

El objetivo de esta ley es introducir medidas urgentes con la finalidad última de conseguir el máximo beneficio y bienestar de las personas dependientes y de sus familias, mejorando la puntualidad y, en general, la calidad en la atención a la dependencia. Cuando se abre el melón del debate de la dependencia, enseguida se abre un fuego cruzado de reproches, sobre quién tiene la culpa de la desmantelación de este servicio, pero esta ley contribuiría a una mejora de los servicios a través de una mejora en la gestión y la transparencia, y no necesariamente necesita dotación presupuestaria. Así que pediría, en este debate, dejar a un lado las discusiones sobre quién ha contribuido más a destrozar el sistema de la dependencia y les rogaría que pudiésemos centrarnos en debatir soluciones.

Hoy vamos a hablar de números, parámetros de medición, análisis, calidad, efectividad, publicidad, transparencia, gestión, pero en realidad nos referimos a personas. Cuando hablamos de lista de espera, la cantidad de años que lleva una persona esperando es un indicador de su sufrimiento. Todos hemos vivido de cerca lo que es la dependencia, porque nacimos dependientes. Cuando nacimos, nos dieron de comer, nos lavaron, nos abrigaron, nos protegieron y, pasados los años, devolvemos ese amor, también, en forma de cuidados, y nos toca alimentar, abrigar, cuidar y proteger. Pero no siempre tenemos en nuestras manos la capacidad de cubrir todas las necesidades de las personas que más queremos.

Todos hemos vivido experiencias cercanas, en este tema pocas veces se habla de oídas. Mi abuelo, como tantas otras personas, por edad y por el empeoramiento de una enfermedad, llegó un momento en el que los cuidados que recibía en el hogar no eran suficientes, ni siquiera con ayuda externa; necesitaba, entre otras cosas, alimentación por vía nasogástrica, y el tipo de cuidados que requería no se dispensaban en cualquier residencia. En la zona en la que vivimos, las listas de espera en las residencias que dispensaban estos cuidados eran tremendas. Mi abuelo tenía la suerte de tener una familia que le quería, pero a veces el amor no es suficiente, y cuando llega este difícil momento, muchas familias se encuentran que tienen que conseguir los recursos necesarios para atender de forma urgente las necesidades de la persona querida. Muchas familias se encuentran ante una hoja de cálculo para conseguir fondos. Nosotros tuvimos la suerte de poder malvender el piso en el que vivían mis abuelos para poder financiar los cuidados que necesitó mi abuelo para pasar de la mejor forma los últimos meses de su vida, pero no todas las familias tienen esa suerte e intentan a la desesperada vender el pequeño terrenito que tienen en el pueblo, solicitan créditos, buscan hipotecar sus viviendas, y a pesar de todos los esfuerzos y de toda la voluntad que ponen, muy pocas consiguen reunir lo suficiente para hacer frente al pago de los cuidados que necesita su familiar y entran en un limbo, el de la eterna espera. Mientras son conscientes de que, en este caso, el amor no basta y que lo que se necesitan son cuidados adaptados a las necesidades de la persona dependiente.

Según datos oficiales, Cataluña ha sido la única comunidad autónoma que ha incrementado la lista de espera, de todas las comunidades en el año 2016. La lista de espera en Cataluña es la segunda más alta de toda España después de Canarias, con el 42 por ciento de personas en lista de espera. Es algo terrible para aquellas personas que están esperando, pero todavía es algo más terrible si vemos el ritmo con el que entran al siste-

ma, ya que, con el número de dependientes que entraron en 2016, la Generalitat terminaría de atender a las más de noventa mil personas que están en la lista de espera, nada más y nada menos que 416 años. Y esto es algo que no tiene visos de cambiar, todos sabemos que estamos en un contexto de envejecimiento de la población, que aumenta el envejecimiento al mismo tiempo que hay un descenso de la natalidad, y estas personas no tienen tiempo para que el Gobierno de España y el Gobierno de Cataluña dejen de reprocharse y pelearse, estas personas lo que necesitan es que se tomen medidas aquí y ahora, por pequeñas que sean, para ayudar a poner una solución a todo esto.

Para poner solución, obviamente, se necesita una firme apuesta por mejorar la financiación, pero también por mejorar la gestión. Hace apenas unas semanas, el señor José Manuel Ramírez, presidente de la Asociación Estatal de Directores y Gerentes de Servicios Sociales nos explicaba que la gestión que se realiza en algunas comunidades autónomas está generando unos retornos muy interesantes, en empleo, por ejemplo. No hay ninguna otra inversión pública que genere mayores retornos económicos: aproximadamente el 40 por ciento del gasto público se reinvierte otra vez al Estado en virtud de los impuestos, la seguridad social, el IRPF o el impuesto de sociedades. El señor Ramírez nos advertía que, en 2013, Cataluña estaba muy bien situada, era una de las comunidades que menos dependientes en lista de espera tenía y donde más personas se atendían, pero a partir de 2014 todo empezó a desmoronarse, y a fecha de hoy Cataluña es la única comunidad que ha aumentado sus listas de espera.

¿Qué nos dicen los expertos? Que para poner solución a este desastre hay que superar cinco escollos. El primero, revertir los recortes de 2012, que el Partido Popular cumpla con el pacto firmado con Ciudadanos y aumente todos los años 440 millones en los presupuestos del Estado. Los ojos del sector están puestos en nosotros para saber si somos capaces de ejecutar el acuerdo de investidura, están atentos también a si el Partido Popular cumple con su palabra y con el acuerdo firmado. Pongamos todos de nuestra parte, hagámoslo por todos aquellos que nos necesitan.

El segundo escollo a salvar, una financiación; necesitamos una financiación pública estable, en el marco de la LOFCA, que sea finalista. El tercero, atender la lista de espera en dos años, como máximo, y aquí la Generalitat tiene que hacer también una fuerte apuesta económica. El cuarto, ni un solo real decreto más, que toda la legislación relativa a la dependencia se debata en el Congreso con la participación de todos los grupos parlamentarios; se necesita diálogo y unidad en este tema. Y el quinto, transparencia en el sistema de información; la Administración tiene que ser transparente no sólo de cara a las organizaciones científicas que analizan los datos, sino también de cara al ciudadano. El señor Ramírez hizo un símil, que me pareció muy acertado: «Necesitamos datos, no podemos quedarnos con los ojos cerrados, no podemos ser como la orquesta del Titanic, andar con músicas celestiales, mientras la gente está naufragando en la dependencia.»

Miren, en este informe de 2016, se evaluó la innovación y buenas prácticas de las comunidades autónomas, y se valorarían especialmente aquellas que tuviesen un carácter innovador en la gestión y donde se constatare una mejora para el sistema de seguimiento. ¿Ven? (*L'oradora mostra una imatge a la cambra.*) Cataluña está en rojo, porque el observatorio no pudo acreditar la existencia de buenas prácticas. En este informe, también se evaluaron los sistemas de información en tiempo real y modelo de seguimiento sistematizado. Y miren (*l'oradora mostra una imatge a la cambra*), se suspendió, también, porque no existía esa información ni ese seguimiento. En 2017, nos encontramos que en el informe no se han evaluado, esta vez, la innovación y buenas prácticas, pero sí se vuelven a evaluar los sistemas de información en tiempo real y el modelo de seguimiento sistematizado, o lo que llamamos transparencia. Y miren (*l'oradora mostra una imatge a la cambra*), vuelve a estar en rojo, porque no existe.

Y de esto, precisamente, trata esta proposición de ley, de tener datos y de mejorar la gestión, la puntualidad y la calidad de las prestaciones y servicios relativos a la dependencia, de dotar de transparencia el proceso, porque para mejorar la gestión de los servicios que se prestan a una parte de la población más vulnerable, no necesariamente se necesita hacer un desembolso presupuestario. ¿Qué recoge esta ley? Una serie de parámetros cuya medición, publicación y posterior análisis permitirán evaluar la calidad y efectividad en la prestación de servicios, cuya publicidad proactiva y actualizada es un deber de la Generalitat. Es algo que el Síndic de Greuges reitera en todos y cada uno de

sus informes anuales. Necesitamos datos objetivos de los que actualmente carecemos y que permiten hacerse una idea exacta de la situación, de la magnitud del problema.

Además, esta ley establece un primer marco jurídico aplicable a las listas de espera, que gravita sobre el principio de transparencia en la gestión de los servicios públicos e implica el deber de publicar las listas de espera existentes, así como los criterios para su elaboración y, en su caso, modificación. Además, establece como derecho legal del ciudadano el conocer en todo momento su situación en la lista de espera, sin perjuicio de cumplir rigurosamente con la protección de datos personales. Que se publiquen de forma accesible para cualquier ciudadano los tiempos medios de espera en la evaluación de la situación de la dependencia, en la elaboración de los programas individuales de atención, el número de PIA que son rechazados por los propios interesados, el número de solicitudes resueltas, la retirada de solicitudes por el propio interesado, el número de recursos contra resoluciones de la Administración pública durante la tramitación y el número de reclamaciones y de recursos contenciosos administrativos relativos a las solicitudes.

Y, sobre todo, que el propio interesado sepa, sin tener que atravesar una selva burocrática, los criterios que se han seguido a la hora de modificar su lugar en la lista de espera potenciando, por ejemplo, los medios electrónicos, que te llegue, por ejemplo, por un SMS o por correo o por Whatsapp, cualquier cambio que ha habido en esta lista de espera. Hemos comprobado en los presupuestos la millonada que esta Administración se gasta en servicios informáticos; utilicémoslos para informar al ciudadano en qué lugar se encuentra en una lista de espera y los motivos de un cambio. Porque lo peor que puede sentir una persona que tiene un familiar cercano pasándolo mal es la incertidumbre de la espera y la falta de información, que en muchas ocasiones acaba desembocando en una sospecha de arbitrariedad de la Administración, aun cuando esta no exista.

Sin olvidarnos, también, que esto facilitaría la tarea de los trabajadores sociales, que andan desbordados en burocracia. Ayudémosles, también, a ellos, que son los que trabajan a diario con el rostro humano del sufrimiento. Y esto me lleva a una de las herramientas que recoge esta ley, se establece un registro único como mecanismo de coordinación de la oferta y la demanda de servicios relativos al acompañamiento y a los cuidados sanitarios. Vaya por delante que esta ley no pretende modificar la estructura de servicios de la dependencia, sino optimizar la agilidad de los procedimientos. Las comunidades autónomas que lo han logrado tienen una gestión más diligente, y al final quien se beneficia es el ciudadano.

Presentamos esta proposición de ley porque creemos que es imprescindible establecer mecanismos legales de evaluación para superar la falta de transparencia y vocación de servicio por parte de la Administración en la gestión y la aplicación efectiva de los servicios destinados a las personas dependientes. Para la creación de un marco jurídico aplicable, por ejemplo, a las listas de espera existentes, así como los criterios para su evaluación y, en su caso, modificación, evitando así las malas prácticas administrativas denunciadas por el Síndic de Greuges. En definitiva, para ayudar a mejorar la calidad del servicio que se presta a uno de los sectores más vulnerables de la sociedad.

El envejecimiento de la población es una realidad que no podemos ver solamente como un problema, sino como una oportunidad, porque tenemos un sector de la dependencia que está capacitado y que tiene ganas de aportar capital humano. Démosles herramientas para la creación de nuevos puestos de trabajo y para que contribuya a distinguirnos como sociedad. Dotémonos de herramientas, porque es evidente que tenemos que plantearnos cómo tratar a nuestros mayores y cómo es la mejor forma de hacerlo.

Como decía al principio de mi intervención, hoy hemos hablado de criterios, parámetros, números, y como le hemos escuchado alguna vez al señor Andrés Rueda, presidente de Ascad, a quien aprovecho para saludar, recordemos que detrás de cada número hay una persona con rostro, gestos, sonrisa y dolor. Una persona con nombres y apellidos, y algún día, puede que nosotros seamos esa persona.

Gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora De la Calle. A continuació, per a defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí, té la paraula la senyora Anna Figueras.

Anna Figueras i Ibàñez

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades..., una salutació especial, també, doncs, a tota aquella gent que avui ens acompanya, el senyor Antón i d'altres, diguem, que estan molt relacionats amb el tema que avui parlem, no? Senyora De la Calle, avui vostè ens presenta una proposició de llei que no sabem massa quin objectiu persegueix pel que fa a la millora en l'atenció a les persones amb dependència. El que segur sí que faran, si s'acaba..., diguem-ne, si acaba prosperant és entorpir molt la dinàmica de la Comissió d'Afers Socials i Famílies.

Quin contrasentit més gran... –perdoni, que no la veia–, quin contrasentit més gran, no? Vostès que ens acusen, comissió rere comissió, de voler entorpir, dilatar, relaxar la comissió de benestar, la Comissió d'Afers Socials i Famílies, doncs, resultarà que ho estan fent vostès amb aquesta proposició de llei, que res aporta a la millora a l'atenció a les persones amb dependència, i que, realment, basant-nos en la literalitat del text, és més pròpia d'una iniciativa parlamentària, com una proposta de resolució o una moció, que d'un text legislatiu.

Miri, creu realment que per demanar al Govern que generi uns registres –uns llistats que, per cert, ja està fent– cal un debat a la totalitat, una ponència de llei, un debat en ponència, un tràmit de compareixences, dictamen, aprovació en Ple? Si persegueixen mesures efectives, diguem-ne, amb el tràmit que proposen, i en el suposat cas que fossin efectives, ho serien, però molt dilatades en el temps. Vostè mateixa.

Miri, per tant, el primer que m'agradaria destacar –i crec que la majoria de grups amb els que he parlat, doncs, hi estaran d'acord– és que l'esperit del text no mereix el tràmit parlamentari que vostès proposen, no? Després analitzaré el text, eh?, però així, d'avançada, ja li dic que crec..., creiem que és un text innocu i estèril, que no aporta cap mesura de millora en la qualitat del servei a l'atenció a les persones amb dependència. Simplement insta el Govern a generar registres de dades i publicar-los. Lícit? Sí, i tant; però propi més, com li deia, d'una proposta de resolució o d'una moció. Per tant, si la proposició de llei prospera, doncs, per nosaltres, estarà entorpir, i no serem pas nosaltres que ho farem, en aquest moment.

Vostès, diguem-ne que tenen un afany, no?, o una fallera, doncs, per parlar de la dependència, però només la tenen aquí. Perquè vostès... –tot i que és veritat que han impulsat, amb això que ens deia vostè, doncs, amb aquest acord que han arribat amb el PP per fer-los, diguem-ne, presidents–, vostès no han presentat, ni en la legislatura passada ni en aquesta, cap iniciativa parlamentària realment que pugui millorar o transformar la Llei de dependència; no n'han presentat cap –jo he mirat el registre i, en tot cas, és així.

Mirin, si tinguéssim aprovada, per exemple..., si tinguéssim... (*Veus de fons.*) No, no..., la fallera la tenen aquí, però és que allà no en tenen. No. No fan propostes, vostès. Iniciatives parlamentàries, no. Vostès arriben, en tot cas, i proposen acords d'estat. Ja ho veurem –ja ho veurem– si ho acaben... –si ho acaben. Per cert, un acord d'estat que han votat tots els grups parlamentaris a Madrid menys el PP, per exemple. No ho sé, potser vostès, que hi tenen incidència, potser que els facin veure les coses d'una altra manera. Però, mirin, si tinguéssim aprovada, per exemple, la reforma del Reglament que nosaltres proposem en aquest Parlament, aquest seria un cas ben clar perquè vostès demanessin que es tramités per lectura única. I n'estic segura que, conscients de la dimensió, diguem-ne, del text legislatiu, vostès, per sentit comú, ho farien.

Però anem més enllà. Parlem, a més a més, d'una llei estatal, no?, la Llei de la dependència. Vostès ho saben, no?, evidentment, on resideix exactament la responsabilitat. Per tant, per què no ho fan allà? –per què no ho fan allà? Per què només ho fan aquí?

Però és més, senyora De la Calle, estic segura que vostès, que tant critiquen el Govern, doncs, que no va a *las cumbres de presidentes*, sabrà que el Govern de la Generalitat és membre actiu, a nivell tècnic, de la Comisión de Trabajo y Análisis de la Ley de Dependencia. Ahir mateix hi érem, per exemple, no?, i que darrerament és el Govern del PP, en aquest marc de la *comisión* –per cert, Govern al que vostès donen suport–, que té la intenció de centralitzar i recentralitzar tots els sistemes d'informació, amb un cert canvi d'ítems que contradiuen tots els ítems que vostè està introduint en aquesta proposició de llei. Per tant, no ho sé; compte, als senyors del Partit Popular, perquè potser avui, diguem-ne, possibilitaran alguna cosa que contravé i contradia allò que vostès volen canviar des d'un altre parlament, des del Congrés. Vostès mateixos.

Per tant, si la voluntat és reformar el sistema d'atenció a les persones amb dependència, siguin valents: ho fan allà on correspon, doncs, impulsant determinades coses, o bé treballen colze a colze amb el Govern de la Generalitat en aquesta nova llei d'autonomia personal que vostès i el sector saben que s'està preparant i que, a més a més, doncs, serà presentada en breu.

Però anem a examinar detingudament el text, que no sé si em donarà massa temps. Llegint el títol: «Ley de medidas urgentes para la mejora de la calidad de la prestación de servicios relativos a la autonomía personal y la atención a las personas en situación de dependencia.» I dius: «Sí, sí... Mira, aquesta gent volen millorar realment, doncs, això, no?, *la calidad* –la qualitat–, en tot cas, doncs, del servei de dependència.» Però vas..., vas rascant –vas rascant–, i resulta que et trobes que això no és així, que vostès l'únic que fan és proposar mesures per a l'avaluació, no per a la millora de la qualitat del servei, sinó per tindre uns llistats, segurament per poder fer, diguem-ne, una oposició més, això, incisiva.

Capítol II, per exemple, parla de les mesures relatives a les llistes i al *tiempo de espera*. Vostès en aquest capítol defineixen què és «tiempo de espera», però, la veritat, les mesures que puguin escurçar el *tiempo de espera ni están ni se las espera*, perquè realment no n'hi ha cap. Els articles 5 i 6, que ja es porten a terme, demanen «publicar els criteris de confecció de les llistes d'espera». Aquells criteris que vostès proposen, però que el PP diu que s'han de canviar en un altre cantó. Per tant, proposen la publicació de llistes d'espera, però cap mesura per millorar-les i per reduir-les. Diguem que hi ha un altre gerro d'aigua freda quan realment vostès diuen que tot això s'ha de fer, evidentment, doncs, respectant la Llei de protecció de dades, però que els prestadors privats dels serveis podran disposar de les dades personals dels usuaris sense el consentiment d'aquests. Ho posa –ho posa– a la llei. Si vol, després... (*Veus de fons.*) Vaja, vostè l'ha redactat, ho sabrà millor que jo, però jo m'ho he llegit. No sé si això entra dintre dels programes electorals i els projectes ideològics d'alguns que avui possibilitaran que realment, doncs, la literalitat del text, aquesta literalitat es porti a terme.

Més endavant parla de la creació d'un registre per temps mitjans d'espera, però sense cap mesura per reduir els temps mitjans, i finalment demana que es publiqui tot. Per tant, aquesta proposició de llei persegueix exclusivament l'avaluació de la realitat, que incideix, diguem-ne, en l'atenció directa a les persones ben poc, ben poquet. Per tant, el que primer haurien de fer si prospera avui aquesta proposició de llei és canviar-li el títol, perquè no conté mesures per a la millora del servei; conté, en tot cas, mesures per a l'avaluació del servei. Per tant, doncs, crec que hauríem de ser rigorosos en el que fem.

Mirin, per acabar, perquè tampoc no em vull estendre massa més, només un incís: jo crec que entre tots hauríem de procurar no caure en els errors del passat pel que fa a la dependència. Parlar, debatre, millorar l'atenció de les persones amb dependència és necessari, seguríssim; tot és millorable. Però generar falses expectatives amb una proposició de llei amb un títol «rimbombant», meravellós, per acabar generant frustració, escolti'm, no és massa..., cap mesura que ens lloï. Perquè, sap què passa? Que és més del mateix: crear expectatives per generar frustració. I això ja sabem com acaba.

Mirin, malgrat tot... (*Remor de veus.*) Sí, sí..., en fracàs; amb el fracàs de la LAPAD, per exemple. Nosaltres no li vam donar suport; vàrem ser els únics, segurament. Malgrat tot, senyora De la Calle... –malgrat tot, i perquè no se'ns pugui acusar, i perquè nosaltres hi som, en el debat de la dependència–, retirarem l'esmena a la totalitat. (*Veus de fons.*) Sí, home; abans m'ho demanava, doncs, escolti'm, li dono el goig: la retirem. Però jo... (*Veus de fons.*) Escoltin, no, no..., cap problema. (*Veus de fons.*) Escolti'm, nosaltres el que no volem és entorpir el debat. Estem en aquesta cambra i, escolti'm, el tindrem.

El Govern hi és, i vostès ho saben. El Govern hi és, en aquesta *comisión de seguimiento* que els deia, i, a més a més, amb la nova llei d'autonomia personal. I nosaltres hi serem. Però ja els avancem una cosa: nosaltres diguem-ne que –en el tràmit parlamentari, doncs, ho possibilita– farem comparèixer tots els experts perquè els demostrin realment que aquesta llei genera despesa, però no finalista per a atenció a les persones; és veritat. I en definitiva, demostrarem que aquesta llei és innòcua i estèril, com li deia, en la millora del servei a l'atenció a les persones amb dependència.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Figueras. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula el senyor Raúl Moreno, del Grup Parlamentari Socialista.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Honorable consellera Bassa, honorable conseller, diputats, diputades, una salutació també per a les persones que ens acompanyen avui en aquest Ple. Avui, dimecres, posem a discussió o posem a consideració d'aquest Parlament la proposició de llei que presenta Ciutadans, que pretén de forma resumida, doncs, aconseguir més transparència pel que té a veure amb el temps d'espera d'aquelles persones que tenen dret a rebre una prestació derivada de la Llei d'autonomia personal i atenció a la dependència.

El Grup Parlamentari Socialista comparteix, a grans trets, els que són els objectius d'aquesta proposició de llei; un objectiu que, a més a més, nosaltres ja hem manifestat en diverses ocasions. L'última va ser en el Ple passat, quan vam preguntar a la consellera Bassa què faria el Govern després de la situació que descriu el darrer dictamen de l'Observatori Estatal de la Dependència pel que fa a Catalunya i que ens deixa a la cua de tot l'Estat. D'altres vegades també hem fet referència a aquesta situació mitjançant propostes de resolució i també mocions, en aquest mateix Ple. I, per tant, el tema que ens ocupa avui ha estat àmpliament debatut. S'han cercat, fins i tot, mecanismes per millorar la transparència de les llistes d'espera, votats també en aquest Parlament per tots els grups polítics. Però abans d'entrar en aspectes relacionats en com i de quina manera es gestiona o gestionem la dependència des de Catalunya, volia referir-me a alguns aspectes que apareixen a la proposició de llei de Ciutadans.

Primer de tot, voldria advertir sobre el redactat que, de vegades, és una mica confús per a la proposició. És a dir, a l'article 1, per exemple, ens parla... –i així coincideixo amb l'anàlisi que feia la diputada Figueras–, se'ns parla de la necessitat d'introduir una sèrie de mesures urgents però permanents, com si fos quelcom contradictori, per millorar la puntualitat i en general la qualitat a la prestació dels serveis relatius a la dependència.

I després és veritat que a l'articulat no he sabut trobar cap article que parli de la millora de la puntualitat. És a dir, es parla de la transparència dels temps d'espera, de la creació de nous registres, de formes de coordinació, però no es parla de la reducció de terminis; quelcom que per nosaltres és fonamental. Perquè la reducció de terminis té a veure en com fem l'anàlisi, com fem els PIA, en quin punt arriba la sol·licitud, el PIA. Tot això és el que hem d'intentar modificar. Tampoc es parla enlloc de com millorarem la qualitat de la prestació de serveis, i entenem que els serveis que es presten actualment, doncs, poden ser d'alta qualitat. Per tant, no és en com es presta el servei en el que es centra aquesta proposició de llei, sinó en el temps d'espera fins que arriba la prestació efectiva d'aquest servei.

Per altra banda, valorem la intenció del Grup de Ciutadans en establir la definició de quatre temps d'espera diferents, però considerem que aquesta visió és, potser, des del punt de vista de la gestió, encertada, però francament complicada per al conjunt de ciutadans i ciutadanes. Una persona, quan demana la Llei de la dependència, el que vol saber és quan temps trigarà des que la demana fins que la rep. I aquí és on s'ha de centrar l'objecte d'aquesta proposició de llei.

Es demana als prestadors –es demana als prestadors– de serveis que creïn un registre específic de llista d'espera per a cada servei. Això ja existeix. Jo ja les he vist. La darre- ra, fa unes setmanes, per exemple, en una residència de la gent gran a Tortosa. El departament ja compta amb un sistema informàtic, anomenat «gestió de l'accés a residències per a la gent gran», on diu el nombre de persones que es troben en llista d'espera en cada centre. Certament, no sé si existeix per a totes les modalitats dels serveis relacionats amb dependència, però, d'una manera o altra, les entitats que presten el servei saben quina és la seva llista d'espera. Una altra cosa és que aquesta es faci pública, que és el que no passa en aquests moments, eh? Per tant, algunes de les coses que es demana en aquesta proposició de llei ja existeixen.

Senyores i senyors diputats, el problema no és el registre, sinó la seva publicació. A més, crec que no és encertat carregar sobre les esquenes de les entitats prestadores de serveis ni la publicació ni el manteniment dels registres. Nosaltres, des del PSC, considerem que ha d'existir un únic registre, propietat del Govern de la Generalitat, que permeti treballar tant a les entitats prestadores dels serveis com als ciutadans i ciutadanes

que han de saber, des que ho demanen fins que ho reben, quin és el temps d'espera i en quin punt es troba la seva sol·licitud.

Per altra banda, a l'article 7.2 es parla d'un altre registre únic que fa referència al sistema de..., no al sistema de dependència, sinó al sistema públic de salut, on es demana que es publiqui la disponibilitat de l'oferiment per a cadascun dels centres d'atenció sanitària com de les possibles llistes d'espera en cada moment. Es parla de salut, no es parla de sociosanitaris o es parla de tercera edat. Per tant, és una mica –és una mica– confús, la veritat. I, finalment, pel que té a veure amb el contingut d'aquesta proposició de llei, ens proposen un altre registre públic de transparència a la gestió de serveis –per tant, ja anem amb tres registres diferents–; un nou registre que, a la pràctica, es diferencia poc del segon o del primer.

En definitiva, trobem que la proposició de llei podria haver estat millor treballada. Considerem que manca coneixement pràctic de com es gestionen actualment les llistes d'espera, que incorpora més registres dels que caldria i que no serveix, en tot cas, per escurçar terminis. Això no treu que la finalitat de la llei sigui positiva i que, per tant, el nostre grup parlamentari hagi votat, o voti favorablement la tramitació d'aquesta proposició de llei. I me n'alegro, de saber que retiren l'esmena a la totalitat, segurament perquè la perdrien –segurament perquè la perdrien– i no es volien quedar fora de joc. Benvinguts. Benvinguts a trobar de manera consensuada una forma de fer que la gent sàpiga en quin punt està la seva sol·licitud de dependència.

Nosaltres hi votarem a favor entre altres coses perquè considerem que podem millorar-la en el tràmit parlamentari. Perquè volem més transparència a la llista d'espera, perquè volem la reducció dels temps d'espera per als ciutadans i deixar d'estar com a comunitat autònoma a la cua de tot Espanya. Volem que en aquesta llei hi participin activament els gestors que coneixen com van les llistes d'espera i les entitats prestadores de serveis, per fer-la eficaç i per fer-la útil, i perquè després d'intentar-ho fer via moció, via proposició de llei, amb un tràmit de llei, possiblement, puguem posar fre als incompliments reiterats envers aquest tema.

Val a dir que aprovar una llei en aquest Parlament tampoc és garantia d'èxit, eh? Es pot aprovar una llei, però es pot no dotar econòmicament i es pot no fer el reglament, i, per tant, és gairebé com si no féssim res, i, per tant, passa el que passa, el que deia la senyora Figueras, que allarguem els terminis, perquè això és etern, no? De la mateixa manera que es podria fer en lectura única, també podríem tramitar-la per via d'urgència, si ens posem tots d'acord, si considerem que és un tema importantíssim. Això potser vostè no ho ha plantejat.

Però és que, miri, fa nou mesos, el 30 de juny, vam aprovar una moció presentada pel Grup Socialista en aquest Parlament, amb els punts següents: «Primer. Revisar i establir dins les competències del Govern en els propers sis mesos» –en fa nou aquest– «un sistema més àgil i transparent per a la tramitació administrativa dels expedients de dependència, que permeti que qui té dret a una prestació sàpiga el termini en el qual començarà a rebre-la.» El Govern no ho ha fet. «Segon punt. Establir un calendari per a l'ocupació de les places de residència i centre de dia públiques i concertades que hi ha actualment amb l'objectiu de disminuir les llistes d'espera.» El Govern no ho ha fet. «Publicar en el termini de tres mesos» –en fa nou–, «mitjançant el web del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies, el temps d'espera orientatiu previst per accedir a les places de residència i centre de dia, desglossat per cadascun dels centres del territori al qual pertanyen. I, de la mateixa manera, publicar trimestralment les dades sobre revaloracions de programes individuals d'atenció, tant de sol·licituds de revisió, demandes de canvi de grau, etcètera.» El Govern no ho ha fet.

I, per si no fos suficient aquest exemple per demostrar que el Govern no fa allò que li demana aquest Parlament, li puc posar molts altres exemples de compromisos que el Govern tampoc compleix. Per exemple, un de molt gràfic. Ràdio Sabadell, desembre de l'any passat: «La Residència del Sud té partida dels pressupostos de la Generalitat segons Esquerra Republicana.» Dos mesos més tard: «La Residència del Sud, sense una partida en els pressupostos de la Generalitat del 2017.» Aquest és el compromís d'aquest Govern envers aquest tema. I serà gràcies, justament, a l'esmena presentada pel Grup Socialista i al recolzament d'altres grups parlamentaris en la discussió pressupostària que el pressupost haurà d'incorporar una partida per a aquesta residència.

Per cert, parlant d'incompliments, senyora Figueras, no ens digui aquí, un altre cop, no ens tregui la Llei catalana de dependència. És de l'època de la senyora Munté; és que això és molt vell, ja. A veure si és veritat que d'un cop, d'una vegada per totes, tenim aquesta discussió aquí, perquè de promeses incomplertes, doncs, ja en tenim unes quantes. Per això, quan alguna diputada plantejava, vostè mateixa, que això podria passar com una proposta de resolució, com una moció, ha quedat bastant demostrat que, com que no fan cas ni a les mocions ni a les propostes de resolució, potser amb la llei hauran, vostès –i ja ho han demostrat amb la seva retirada de l'esmena a la totalitat–, de posar-se a fer els deures i a treballar una mica amb el que té a veure amb temes de dependència.

Perquè, davant de la situació de dependència a Catalunya, en què una persona mor cada hora que passa sense rebre la seva prestació de dependència..., que som la segona comunitat autònoma amb un major percentatge de persones desateses després de Canàries, que la despesa per habitant en aquest àmbit és inferior a la mitjana estatal, que el sistema de dependència està paralitzat des de l'any 2012, que al ritme actual caldríen 416 anys per atendre totes les persones que es troben en situació de dependència, que més de noranta mil persones es troben en llista d'espera, l'alternativa a aquesta situació per part del grup que dona recolzament al Govern no podia ser una esmena a la totalitat.

Nosaltres el que farem serà treballar, des del PSC, per intentar millorar quelcom que considerem que és necessari per a la gent de Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Moreno. (*Aplaudiments.*) A continuació, té la paraula la senyora Gemma Lienas, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Gemma Lienas Massot

Gràcies, presidenta. Bona tarda a tothom. Jo no puc evitar, bé, tampoc ho vull evitar, la veritat, que em surti en aquest hemicicle la meua ànima d'escriptora i sobretot –sobretot– de lectora. I, per tant, vull començar llegint-los un poema del poeta Miquel Martí i Pol. Diu així: «No demano gran cosa: / poder parlar sense estrafer la veu, / caminar sense crosses, / fer l'amor sense haver de demanar permisos, / escriure en un paper sense pautes. / O bé, si sembla massa: / escriure sense haver d'estrafer la veu, / caminar sense pautes, / parlar sense haver de demanar permisos, / fer l'amor sense crosses. / O bé, si sembla massa: fer l'amor sense haver d'estrafer la veu, / escriure sense crosses, / caminar sense haver de demanar permisos, / poder parlar sense pautes. / O bé, si sembla massa...»

A nosaltres no ens sembla massa el que demanava Miquel Martí i Pol en aquest poema que és del seu llibre *Vint-i-set poemes en tres temps*, que va escriure el 1972 després que li haguessin diagnosticat la malaltia neuromuscular degenerativa que el duria..., que l'acompanyaria fins a la mort. Era una esclerosi múltiple que el va debilitar, de fet, el va deixar sense mobilitat al final, i amb grans dificultats de parla. És un llibre de poemes, doncs, escrit des de la consciència que esdevindria un ésser dependent dels altres, però aquesta és la mateixa consciència que podem tenir tots nosaltres i totes nosaltres, perquè potser per raons diferents de les del poeta, però tots i totes serem, en algun moment de la nostra vellesa, dependents.

Per això tampoc no em sembla massa la Proposició de llei de mesures urgents per a millorar la qualitat en les prestacions a persones dependents presentada per Ciutadans. No entraré aquí a valorar els aspectes de la llei, com han fet alguns dels meus companys diputats i diputades, però sí que, quan es tramiti, que ara ja veiem que probablement es tramitarà, serà el moment de poder-hi fer millores. De fet, millores com les que fem en la majoria de mocions o de proposicions de llei que es presenten en aquest Ple.

La situació en què es troben les persones dependents a Catalunya, especialment les que tenen una vulnerabilitat econòmica, és extremadament difícil. Fa dies, a la Comissió d'Afers Socials i Famílies, vam poder sentir el senyor Ramírez, president de l'Asociación Estatal de Directores y Gerentes de Servicios Sociales, que va venir a presentar les conclusions de l'informe sobre dependència elaborat per aquesta associació, una associació que el senyor Ramírez definia com altruista, independent, amb sensibilitat social i defensora del sistema públic.

Malgrat que l'informe es referia a tot l'Estat espanyol, ell va posar molt èmfasi a explicar-nos quina era la situació de Catalunya, i ho va fer a partir de dades oficials, de

xifres oficials. Em sap greu, perquè alguna de les coses que diré ja les ha dit la diputada De la Calle, perquè es devia quedar també impressionada, com m'hi vaig quedar jo, quan vaig sentir les coses que explicava el senyor Ramírez, perquè va donar unes dades que potser mai no havíem tingut i que realment impressionaven moltíssim.

El senyor Ramírez –només els en faig algunes pinzellades– va dir coses com aquestes: «A Catalunya cada hora que passa mor un dependent sense haver rebut la prestació o el servei al qual té dret»; «al ritme que anem actualment» –això ja ho ha dit la diputada De la Calle– «es tardaran...» –es tardaria, esperem que es rectifiqui en algun moment– «es tardarien 416 anys per atendre les noranta mil persones dependents que hi ha a Catalunya»; «la llista d'espera a Catalunya és la segona més alta a tot l'Estat després de Canàries»; «el 54 per cent de persones dependents són més grans de vuitanta anys i totes tenen» –totes tenen– «o una discapacitat física, o psíquica, o sensorial, o més d'una.»

Sabem que el Govern de l'Estat té una enorme responsabilitat en el que està passant; sabem que té les comunitats autònomes ofegades, és a dir, té Catalunya ofegada; sabem que no paga; sabem que ha derogat la Llei de dependència d'una manera encoberta; sabem que no ha tingut cap pietat ni de les persones dependents ni de les persones cuidadores, la majoria de les quals... –ho vull dir, no és la primera vegada que ho diem, però jo ho vull deixar avui palès, sobretot avui, que és 8 de març–, que la majoria de persones cuidadores són dones, i que tenen una situació desesperada i que, a més, després d'haver dedicat moltes hores i molt esforç als seus familiars dependents, aquestes dones després no tenen ni tan sols una pensió a la qual poder recórrer. I, per tant, després d'haver treballat moltíssim són pobres.

Si bé no es pot obviar la responsabilitat del Govern de l'Estat, tampoc es pot ignorar que el Govern de la Generalitat no fa res per revertir, en la mesura que sigui possible, aquesta situació; a l'inrevés, de vegades aplica mesures que resulten regressives, sobretot per a les classes mitjanes.

Des de Catalunya Sí que es Pot considerem que si no s'aborda un canvi fiscal, no tindrem un sistema català sostenible. No cal generar expectatives i frustració, una cosa darrere de l'altra, podem fer algunes coses per millorar la situació a les persones dependents, i la reforma fiscal n'és una.

En primer lloc, a Catalunya no es té en compte el patrimoni per accedir al sistema de salut, al d'educació o al de les pensions, que són tres dels pilars del sistema de l'estat de benestar. En canvi, per accedir al que hauria de ser el quart sistema de l'estat del benestar, el sistema de dependència, sí que compta el patrimoni. Això és injust, i per això nosaltres hem demanat que se suprimeixi. També hem demanat que s'eliminin els topalls per injustos. Es poden establir límits sobre la renda, però no se'n poden establir sobre el preu del servei. Només fent aquestes coses es podria fer moltíssim, moltíssim per les persones dependents. Hi insistim, el condicionant econòmic que imposa el Govern de l'Estat és terrible, però la no aplicació de mesures fiscals per part del Govern de la Generalitat agreuja la situació de les persones dependents a Catalunya.

Per totes aquestes raons, nosaltres ens manifestem a favor que es pugui tramitar aquesta llei que ha presentat..., aquesta proposició de llei que ha presentat el Grup de Ciutadans.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Lienas. A continuació, té la paraula la senyora Marisa Xandri, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades..., i al públic que ens acompanya, benvinguts. Bé, abans de mostrar quina és la postura del Partit Popular davant aquesta proposició de llei que avui ens presenta la diputada De la Calle, doncs, m'agradaria fer una mica d'història a mode d'introducció respecte a una llei que el Partit Popular, és cert, va haver de modificar, o, millor dit, vam estar obligats a modificar-la només arribar al Govern, perquè tal com estava plantejada era totalment insostenible. De fet, mai ha tingut una memòria econòmica que l'acompanyés. I ho

dic jo, però ho diuen també, de la mateixa manera, els sindicats, les associacions i els agents implicats, els agents del sector.

Quan el Congrés dels Diputats va aprovar fa una dècada l'esperada Llei de la dependència, la norma havia de convertir-se en la columna vertebral de l'estat del benestar. Es tractava de desplegar recursos per normalitzar la vida diària i garantir l'autonomia a persones grans i a les que tenien alguna malaltia o discapacitat. Amenaçada des de bon principi per la crisi econòmica, és evident que la llei ha avançat –ha avançat, és evident. També és evident que ho ha fet a poc a poc. Encara és cert que els recursos per finançar-la no cobreixen encara avui les necessitats de tots els que sol·liciten beneficiar-se'n; és totalment cert.

La portaveu de Serveis Socials i Igualtat de la UGT de Catalunya, Enriqueta Durán, lamentava fa pocs mesos que el sentit de la Llei de la dependència s'ha pervertit, i ha quedat relegada a meres ajudes econòmiques. «Es tractava de posar recursos i infraestructura, infraestructura pública, per donar resposta a les necessitats de les persones dependents, però l'esperit actual no és aquest i estem decebuts», afirmava Durán. «El primer error –hi insistia– «va ser aprovar una llei que no ha tingut mai una memòria econòmica que l'acompanyés. «Ha faltat finançament i voluntat política», deia la portaveu del sindicat.

Part de les mesures s'han anat desplegant però han arribat amb retard i de manera parcial. I quan el Partit Popular va accedir al Govern espanyol, el 2012, va paralitzar alguns aspectes del desplegament, però és que s'havia de posar ordre, no hi havia cap més remei. I és cert, és cert que ho vam fer. Davant el panorama que hi havia s'havia de prendre mesures per millorar la gestió.

I mirin, jo, davant de tots els atacs que rebem el Partit Popular respecte a aquesta modificació que s'ha fet de la llei, els vull donar una sèrie de dades objectives abans d'entrar en la proposició, no? El Tribunal de Comptes en el seu informe, publicat el maig del 2013, sobre la gestió de la llei entre l'1 de gener del 2007 i el 31 de desembre del 2010 –el Partit Popular no hi era–, va emetre una preocupant radiografia de la situació que revelava un sistema col·lapsat, complex i desigual en el que mancava informació i amb un elevat nombre d'irregularitats amb el consegüent cost econòmic.

Les diferències en la gestió de les comunitats autònomes havia posat en risc tant el dret dels ciutadans a la promoció de la seva autonomia personal com la universalitat del sistema en condicions d'igualtat recollida en el text de la llei. Les comunitats incomplien, i de llarg, el termini màxim de sis mesos establert per llei pel reconeixement del dret a rebre una prestació. El caràcter excepcional de les prestacions econòmiques s'havia convertit en majoritari, en contra de l'esperit de la llei. El tribunal va advertir que, en cas de mantenir-se aquesta tendència, la dependència es podia convertir en un sistema de subsidis.

Existien nombroses deficiències provocades per la manca d'homogeneïtat del sistema d'informació utilitzats per les comunitats autònomes. Hi havia informació sense actualitzar, persones difuntes reconegudes com a beneficiàries, duplicitats, retards en la comunicació de la informació, etcètera, fets que repercutien directament en el finançament a les autonomies. L'Imsero no pagava la totalitat del deute contret amb la Seguretat Social per les quotes de les cuidadores no professionals, el que va generar un deute que va arribar a superar els 1.000 milions d'euros. A aquesta situació que els he descrit s'ha d'afegir que el Partit Socialista, el Govern socialista va reduir en 234 milions d'euros el finançament de la dependència l'any 2011. I fins aquí, acabo la introducció, i entro en la proposició de llei que avui ens presenta Ciutadans.

Bé. A Catalunya, ja ho sabem, hi ha moltes persones, milers de persones que estan rebent prestacions i serveis relacionats amb la dependència. Però tots sabem també que les llistes d'espera són una constant, especialment en el cas dels dependents de grau III, els més greus. Compartim –el compartim– l'objectiu d'aquesta proposició de llei, que és el de millorar la qualitat en les prestacions de serveis a l'autonomia personal i l'atenció a les persones en situació de dependència; qualitat que, sobretot, té a veure amb la puntualitat, amb millorar els terminis d'atenció perquè, precisament, només així podrem millorar a l'hora de prestar serveis.

I, en aquest sentit, no sabem si per una mala gestió, per una manca de professionals que puguin atendre peticions o, senzillament, perquè aquesta no és una prioritat, els processos s'eternitzen i perjudiquen greument les persones que pateixen algun tipus de discapacitat i els seus familiars.

Parlem de valoracions. Tenint en compte les darreres dades de la mateixa conselleria del passat 31 de desembre, en aquests moments hi ha més de quinze mil sol·licituds per valorar d'un total de 41.490 peticions que es van fer l'any passat. I, quant a les revisions de valoració, tenim més de tretze mil peticions en tràmit. La veritat és que les dades posen en evidència que cal més celeritat per part del Govern a l'hora d'atendre aquestes sol·licituds. Per tant, coincidim amb Ciutadans que s'han d'articular mecanismes que garanteixin la màxima celeritat per atendre totes i cadascuna de les demandes, ja sigui per no haver sol·licituds o per renovació.

Tots coneixem casos concrets de persones que estan patint els endarreriments, i el darrer que he conegut, no?: una família que van fer la petició de revisió el març del 2016 i se'ls va donar hora per al 2 de gener, no? Han passat més de nou mesos per atendre una petició de revisió. Què significa això? Què significa? Què suposa estar nou mesos esperant sense ser atès? Doncs, no ho sé. Crec que ens hem de posar a la pell, no?, a la pell d'aquelles persones, a la pell d'aquelles famílies, dels milers d'afectats, i penso que necessitem una reforma; una reforma a nivell estatal sí, però a nivell de Catalunya també.

Una altra qüestió important que es parla en aquesta llei, en aquesta proposta, i crec que aquí està un dels objectius que persegueix, que és el d'aconseguir transparència en la gestió. Ho veiem en diferents punts, en diferents articles, no? «Publicitar periòdicament els criteris que s'han d'aplicar per fer la confecció i modificació de les llistes d'espera.»

A l'article 7 parla de «crear un sistema de coordinació i millora de les diferències de l'oferta pública pel que fa referència a aquests serveis». Però, en definitiva, els articles estrella d'aquesta llei són els que fan referència a la creació d'un registre públic de transparència per tal de gestionar els serveis de la millor manera possible i, sobretot, que els pacients puguin conèixer en quin estat es troben del procés.

Des del Partit Popular farem les nostres aportacions durant la seva tramitació per tal de millorar el text actual, perquè sí que és veritat que, tal com ens el presenten, doncs, podria tractar-se més d'una moció que d'una proposta de resolució. Entenem que s'hauria pogut presentar més com una proposta, no? Però, crec, dit això, que caldrà, no?, fer aportacions per part de tots els grups polítics, però sobretot de tots els agents implicats, no?, que aquesta és una feina de tots i si tots la sabem polir, doncs, podrem millorar la dependència aquí a Catalunya.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Xandri. A continuació, té la paraula el senyor Carles Riera, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Carles Riera Albert

Gràcies, presidenta. Bona tarda a tothom. Bé, ja els dic per endavant que la nostra posició de vot amb relació a aquesta proposició de llei, en principi, havia de ser l'absència. I, tan breument com em sigui possible, perquè ja s'han dit moltes coses, miraré d'explicar-los el perquè d'aquesta posició de vot.

Mirin, nosaltres coincidint amb algunes de les crítiques que ja s'han fet, també considerem que el text que vostès presenten donava com a molt per una proposta de resolució en comissió, o, en tot cas, per una moció, però es queda petit, diguéssim, pel que fa al que lògicament ha de ser el marc d'una proposició de llei. Per tant, aquest ja podria ser per si sol un motiu per al nostre posicionament, però també vull entrar una mica en el contingut, que, des del nostre punt de vista, té bastantes inconsistències o febleses, i també ens desperta alguns dubtes, alguns interrogants. No seré ni molt menys sistemàtic ni exhaustiu perquè ja en intervencions anteriors s'ha fet esment a bastantes de les inconsistències o febleses de la seva proposta.

Però, només per fer esment d'algunes més o subratllar-ne algunes que ja han estat dites, per exemple, tenim la sensació que vostès, pel que fa a un tema cabdal, a un tema molt important com són les clàusules que estableixen els requisits de la concertació, no aporten res significatiu o res que porti un canvi o una millora en aquest aspecte, que, en canvi, és molt important amb relació a tot el que és la prestació de serveis relacionats amb la dependència.

Pel que fa al tema de les llistes d'espera, cal tenir en compte que, teòricament, quan un hom ocupa una plaça és perquè, en principi, hi ha hagut una autorització dels serveis territorials corresponents de la Generalitat, que és on hi han les llistes d'espera, diguéssim, on han d'estar les llistes d'espera. I, per tant, creiem que cal tenir més en compte aquesta realitat de cara a millorar la transparència d'aquestes llistes d'espera. Tot i que, després... –i sobre això, que també em sembla molt important, vostès tampoc hi incideixen, almenys d'una forma prou evident–, tot i que després, com els deia, les entitats privades prestadores a vegades poden negociar la idoneïtat dels candidats que finalment ocuparan places en els seus serveis, la qual cosa afegeix un element, des del nostre punt de vista, de distorsió sobre el qual caldria, també, incidir, no?

Pel que fa al tema de la transparència, també és important tenir en compte tota la problemàtica relacionada amb l'intercanvi de candidats entre les entitats proveïdores, la qual cosa també pot distorsionar o generar disfuncions en tot el procés de seguiment, de traçabilitat i de transparència pel que fa al tema de llistes d'espera, criteris d'assignació de places, etcètera, i pensem que caldria posar més focus en aquesta qüestió, potser, del que vostès posen.

Ja he dit que no vull ser sistemàtic ni exhaustiu, altres ja han fet esment a altres qüestions sobre les quals jo ara tampoc cal que em repeteixi. Només, en tot cas, sí, destacar que potser una qüestió que ens sembla interessant de la seva proposta és, efectivament, l'obligatorietat que vostès plantegen de que el Govern, de que la Generalitat, doni a conèixer quanta gent està en cada moment en llista d'espera. Això, em sembla que sí que l'encerten, en això, no?

Bé. En tot cas, jo vull aprofitar l'ocasió per dir-los quina és la nostra posició política amb relació a aquesta qüestió. Nosaltres el que volem, el que nosaltres perseguim és poder arribar a tenir un marc legislatiu propi, un marc legislatiu propi català sobre la dependència, sobre l'atenció a la dependència, sobre l'autonomia personal i la vida independent de les persones en dependència que ens alliberi del marc legislatiu actual de l'Estat espanyol i que ens permeti desenvolupar un model propi que ens situï al capdavant dels països més avançats en aquesta qüestió o, com a mínim, en proporció al que és el nostre PIB.

I, per tant, per nosaltres... –i aquest també és el segon motiu pel qual nosaltres ens abstindrem–, ens sembla un tema tan important, el de la dependència, que no volem estalviar cap marc de debat parlamentari sobre aquesta qüestió. Sincerament, ens sembla més important, transcendent i rellevant el marc de discussió que es produirà quan el Govern presenti el projecte de llei d'autonomia personal. Ens semblarà que segurament serà un marc de debat prou consistent, però no volem estalviar l'oportunitat de debat i de discussió sobre aquest tema que eventualment poden comportar altres propostes com la seva. Hi insisteixo: com a marcs que per nosaltres són una ocasió i una oportunitat per tal de plantejar les nostres propostes, que segurament en aquests moments poden tenir discrepàncies importants i aportacions rellevants a fer, tant amb relació a les que farà el Govern en el seu moment com les que vostès plantegen en la seva proposició de llei.

En quin marc? En un context com ja s'ha dit, evidentment, d'insuficiència, de mancança, podríem dir «de crisi» del sistema d'atenció a la dependència, de crisi estructural del sistema d'atenció a la dependència, agreujadíssim pel període de crisi anterior, i no prou revertit, encara estem molt lluny de revertir la situació, doncs, que la crisi ha produït i que tan greument afecta aquestes persones i a les seves famílies.

Tenim una distància enorme entre el que seria l'esperit i objectius de la llei i el que és l'aplicació real. Això és absolutament cert: unes llistes d'espera enormes i una sobrecàrrega sobre les persones afectades de dependència i, sobretot, de cara a les seves famílies que generen un gran estat del malestar en les nostres famílies, en moltes de les famílies que es veuen afectades per aquesta situació, que cada vegada en són més atès el progressiu envelliment i augment de l'esperança de vida de la nostra població. Per tant, això esdevé un problema estructural important.

A això cal afegir els dèficits en la prestació del servei i en la qualitat del servei que deriva de la concertació en centres privats amb finalitat de lucre, que provoquen una cosa tan òbvia com que el cent per cent dels recursos que haurien d'anar destinats a l'adequada prestació de les persones afectades i el suport a la seves famílies, doncs, va

a parar al lucre d'empreses que fan negoci amb aquesta necessitat, la qual cosa, hi insisteixo, reverteix en un mal servei a aquestes persones i en unes condicions de treball cada vegada més precàries per a les persones que treballen en el sector.

Nosaltres el que voldríem i el que proposarem, en aquests marcs de debat que properament s'obriran, és un sistema públic, universal, de qualitat, per a tothom que garanteixi un suport a la dependència en primera instància en el domicili, evitant o endarrerint tant com sigui possible la institucionalització; si això no és possible, el següent pas en institucions de tipus ambulatori, de temps parcial, i només al final, i si és imprescindible, en una situació de permanència en residència. Un sistema que vagi acompanyat del suport suficient a les famílies per tal que la persona amb dependència gaudeixi de la màxima autonomia personal i vida independent, però també les famílies i les persones cuidadores gaudeixin també de la màxima autonomia personal i vida independent malgrat tenir una persona dependent a la seva família, i, tenint en compte, com ja s'ha dit, que aquesta tasca de cures, que hauria de ser feta per igual entre homes i dones, en aquests moments és molt majoritàriament feta per dones, que no veuen ni socialment ni econòmicament reconegut aquest treball de cures. I aquest ha de ser un objectiu central, crec, dels nostres debats.

Per acabar, també fer un esment del tema de la llibertat d'elecció de centre, etcètera, o de recurs, que acompanya el debat sobre la concertació. Per nosaltres, el fonamental és garantir la llibertat per poder viure dignament, malgrat que un hom tingui una situació de dependència, amb dignitat, amb equitat, amb qualitat i en igualtat, i que, malgrat la dependència, tothom tingui la llibertat d'una vida autònoma i d'una vida independent. Pensem que això només pot ser garantit amb un servei públic, universal, igualitari i que generi equitat i igualtat d'oportunitats a totes les persones que estan en aquesta situació.

És per tot això, malgrat que no tenim gaire confiança, diguéssim, en el recorregut que pugui tenir aquesta proposició, perquè trobem que té poc gruix..., però, malgrat això, no volem estalviar debats en aquest Parlament per qüestions tan importants. Per tant, esperem poder fer aquestes aportacions i d'altres en aquesta proposició de llei si finalment es tramita, així com, i sobretot, en el projecte de llei d'autonomia personal que properament ens presentarà el Govern.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Riera.

Atès que l'esmena a la totalitat ha estat retirada, la Proposició de llei de mesures urgents per a millorar la qualitat en la prestació de serveis relatius a l'autonomia personal i a l'atenció a les persones en situació de dependència continua la seva tramitació.

(Aplaudiments.)

Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei de l'Estat 52/2007, del 26 de desembre, per la qual es reconeixen i s'amplien drets i s'estableixen mesures a favor dels qui van patir persecució o violència durant la Guerra Civil i la Dictadura

270-00002/11

El setè punt de l'ordre del dia és: debat i votació de la Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei de l'Estat 52/2007, del 26 de desembre, per la qual es reconeixen i s'amplien drets i s'estableixen mesures a favor dels qui van patir persecució o violència durant la Guerra Civil i la Dictadura.

D'acord amb l'article 121.1 del Reglament, té la paraula per a presentar els treballs de la comissió el senyor Ferran Pedret, que en fou ponent relator.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, em correspon, com anunciava la presidenta del Parlament, presentar a la cambra els treballs de la ponència amb relació a la proposta per presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modifica-

ció de la Llei 52/2007, de 26 de desembre, per la que es reconeixen i s'amplien drets i s'estableixen mesures a favor dels qui van patir persecució o violència durant la Guerra Civil i la Dictadura.

És una proposició que, de manera molt resumida, el que pretén és obrir la porta al reconeixement del dret al rescabament de totes les persones que van ser afectades per una sèrie de decrets de les autoritats franquistes durant la Guerra Civil que consistien en confiscar el paper moneda i els signes fiduciaris emesos pel Govern de la República, especialment els emesos amb posterioritat al 18 de juliol, però també se'n quedaven dels que es negaven a bescanviar dels emesos amb anterioritat a aquesta data que els comentava.

Tanmateix, arran de les esmenes presentades –van ser tres esmenes presentades en aquesta proposta–, s'ha introduït també la qüestió dels decrets que la Generalitat republicana va emetre per obrir les caixes de seguretat que estaven en els bancs i caixes dins del territori republicà, dins del territori administrat per la Generalitat. Però vull assenyalar que, en la redacció que consta en aquesta proposta que es fa, es parla d'estudiar la possibilitat del rescabament d'aquelles confiscacions que es fessin fora de la llei, és a dir, més enllà del que els decrets de la Generalitat republicana havien permès de fer.

Això és el que resumidament fa aquesta proposta; és una proposta, per tant, de modificació parcial de la Llei 52/2007. I jo el que voldria fer és agrair molt la tasca i la predisposició al diàleg i a l'acord de la resta de diputats i diputades que han estat ponents en aquesta ponència: el senyor Albert Batalla, la senyora Irene Rigau, la senyora Carmen de Rivera, el senyor Joan Josep Nuet, el senyor Fernando Sánchez i la senyora Miria Boya. I també volia fer un especial esment de la diligència i solvència del lletrat que ens ha acompanyat al llarg dels treballs de la ponència, que certament han estat breus, per aquesta predisposició a l'acord que els comentava, que és el senyor Miquel Lluís Palomares, que, a més, ha entès perfectament la voluntat del conjunt de la ponència d'agilitar al màxim els tràmits d'aquesta proposta que avui els presentem.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Pedret. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula la senyora Lorena Roldán, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gràcies, presidenta. Bien, en primer lugar, quiero dar las gracias a mi compañera Carmen de Rivera, que lleva meses trabajando en este tema, pero que hoy se encontraba mal y es por eso que no ha podido salir ella a defender el tema. Quiero dar también las gracias desde aquí a los miembros de la Asociación de Perjudicados por la Incautación del Gobierno Franquista. Muchísimas gracias por vuestra lucha incansable; la lucha de muchas familias para lograr el reconocimiento de unos derechos que perdieron hace muchísimos años y que nunca más volvieron a recuperar; una lucha, en definitiva, para hacer justicia.

La Ley de memoria histórica supuso la puesta en marcha de muchísimas medidas reparadoras, medidas que pretendían honrar a todos aquellos que sufrieron los horrores del período más triste y más negro de nuestra historia; a los que perdieron la libertad; a los que fueron encarcelados, deportados, internados en campos de concentración; a los que, como ustedes, vieron sus bienes confiscados, su dinero, y por supuesto a aquellos que perdieron la vida, honrarlos a ellos y a sus familias.

Sin embargo, y a pesar de nombrarlo en su exposición de motivos, la Ley de memoria histórica se olvidó de reconocer el derecho a ser resarcidas de aquellas personas que fueron obligadas a entregar el dinero republicano que tenían en su poder al Banco de España, un dinero que nunca les fue devuelto. Los días posteriores a la ocupación las nuevas autoridades obligaron a la ciudadanía a entregar el papel moneda republicano a la vez que también prohibían su circulación. El canje consistió en depositar este papel moneda, esos billetes que hasta el momento servían, en la sucursal del Banco de España, y a cambio se les entregó un resguardo acreditativo; un resguardo que a día de hoy todavía no ha servido para que su dinero les sea devuelto.

Hoy el Parlament de Catalunya aprobará elevar a la Mesa del Congreso de los Diputados una proposición de ley para modificar precisamente la Ley de memoria histórica y amparar a todas aquellas personas y a todas aquellas familias afectadas por la

confiscación del papel moneda y de otros depósitos por las autoridades franquistas y que nunca más pudieron tener de vuelta su dinero.

Esta proposición de ley, por tanto, significa el reconocimiento de un acto injusto y significa y supone también la reparación política y moral, y, en lo que fuera menester, la consiguiente reparación, también, de carácter económico. Porque nadie discute que el dinero incautado era válido y emitido, pues, por el Gobierno legítimo de la República. Los decretos del Gobierno franquista regularon la operación como un canje de billetes, incluso se constituyó el Tribunal de Canje Extraordinario de Billetes. Sin embargo, la segunda fase de esta operación, es decir, el canje en sí mismo, la devolución de este dinero, nunca se produjo y sus legítimos propietarios nunca vieron de vuelta este dinero.

Han tenido resarcimiento por las incautaciones los sindicatos; tuvieron también resarcimiento por las incautaciones los partidos políticos, y es hora ya de que este resarcimiento también llegue a las familias y llegue a las personas, y que esta injusticia no se perpetúe en el tiempo.

Como dijo la vicepresidenta de la Asociación de Perjudicados por la Incautación del Gobierno Franquista, la señora Laura Cervera, en la Comisión sobre Memoria Histórica que tuvo lugar en esta misma cámara, no venían ni a suplicar ni a pedir nada que no les correspondiera, sino que venían a que se reparara una injusticia que se había cometido y donde pasaban los años sin que sus derechos se vieran restituidos.

Pues, bien, hoy el Parlament da un pequeño gran paso en esta dirección –pequeño, pues, como saben, es el Congreso el que deberá tomar en consideración y aprobar, si procede, la modificación de esta Ley de memoria histórica para incorporar esta demanda–, pero a la vez también un gran paso porque es un paso que se va a dar de forma unánime y sin fisuras entre todos los grupos de esta cámara, y yo creo que debemos estar muy satisfechos. Como decía Confucio, el mal no está en tener faltas, sino en no tratar de enmendarlas. Y eso es lo que nosotros, desde Ciudadanos, queremos que pase hoy aquí.

Decía también la señora Cervera en esta comisión, nos decía, que sería una satisfacción muy grande para todos ver cómo algunas de las personas que habían entregado personalmente este dinero pudieran cobrar antes de morir, ya que evidentemente tienen una edad avanzada. Pues, bien, les puedo asegurar, porque así me consta y así me lo ha hecho llegar también mi compañera Carmen de Rivera, que la ponencia ha tenido muy presentes estas palabras y que ha elaborado el informe en un tiempo récord, teniendo en cuenta, pues, que los tiempos parlamentarios frecuentemente son más alargados. Porque, miren, seguramente jamás podremos reparar como se merece el horror y las atrocidades de la Guerra Civil y de la Dictadura franquista; Dictadura que, evidentemente, condenamos igual que condenamos cualquier régimen totalitario que se sirva del miedo, de las coacciones o de la violencia para imponer una determinada ideología. Y es por eso que los poderes públicos debemos y tenemos que solucionar demandas legítimas como las que nos propone hoy esta modificación de ley, que esperamos que pronto se convierta en realidad.

Quiero agradecer, por tanto, al Grupo Parlamentario Socialista por proponer esta propuesta y también las enmiendas formuladas, también, por el Grupo del Partido Popular; agradecer la actitud transaccional durante toda la ponencia, y anunciar, evidentemente, que votaremos a favor, como no podría ser de otra manera.

Hoy estas familias empiezan un nuevo capítulo que esperemos que sea el capítulo ya final y sobre todo feliz para la consecución de este justo y honorable objetivo; un nuevo capítulo en una lucha de casi ochenta años, cuya decisión final será tomada en Madrid, será tomada por el Congreso de los Diputados, en las Cortes, pero que estoy segura que igual que aquí los partidos políticos sabrán estar a la altura de las circunstancias y tomarán en consideración esta propuesta, que no deja de ser, insisto, un acto de justicia, una demanda legítima. Tengan claro que cuentan con todo el respaldo del pueblo de Cataluña, representado por los parlamentarios que estamos hoy aquí.

Antes de finalizar, quiero agradecer a los compañeros diputados, miembros de la ponencia, de parte de la diputada De Rivera –que así me lo ha hecho llegar–, a la señora Rigau, el señor Pedret y el señor Sánchez, así como también a los letrados y lingüistas que nos han asesorado en la elaboración de este informe que hoy votamos, por esta actitud transaccional que comentaba.

Y quiero acabar haciendo una última reflexión sobre esta cuestión. Yo creo que debemos poner en valor que, cuando todas las fuerzas parlamentarias trabajamos a una,

cuando dejamos de lado posturas maximalistas, cuando podemos aparcar nuestras diferencias y somos capaces de fijarnos en aquello que nos une, como, por ejemplo, pasó en la Transición, somos capaces de ponernos de acuerdo, y sobre todo somos capaces de resolver situaciones injustas como la que traemos hoy aquí, y somos capaces de crecer y de avanzar como sociedad.

Trabajemos todos bajo ese espíritu y pongamos en valor lo que nos une, porque estoy convencida de que es muchísimo más que lo que nos separa.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Roldán. A continuació, té la paraula el senyor Ferran Pedret, del Grup Parlamentari Socialista.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades..., també saludo –ara sí– les diverses persones que ens acompanyen des del públic i que, en realitat, són els autors materials de la iniciativa parlamentària, perquè són l'Associació de Perjudicats i Perjudicades per les Confiscacions del Govern Franquista, que han estat durant molts anys impulsant la seva reivindicació, i estem molt contents i molt contentes, des del Grup Parlamentari Socialista, de poder veure avui com es dona aquest primer pas que esperem que culmini amb èxit en els mesos que han de venir.

Mirin, s'ha explicat ja, i ho explica el preàmbul també, quins eren els mecanismes legals a través dels quals les autoritats franquistes van confiscar aquests signes fiduciaris, aquest paper moneda emès per la República: d'una banda, els emesos abans del 18 de juliol del 36, que, en el cas dels que no es van voler bescanviar, quedaven dipositats en un determinat fons de paper moneda de canvi desestimat, i, d'altra banda, els emesos a partir del 18 de juliol del 36 pel Govern legítim de la República, que quedaven, en determinades circumstàncies, en un fons de paper moneda confiscat a l'enemic, en la terminologia, òbviament, de les autoritats franquistes i de l'època.

I hi ha el risc d'abordar aquesta qüestió fixant-se només en una qüestió, que és ben certa, que és la qüestió de que aquestes mesures van afectar de manera bastant transversal persones que podien compartir o no els ideals de la República perquè senzillament hi havia, diguem-ne, un automatisme respecte a aquesta actuació. Però no és políticament neutre, ni molt menys, evidentment, el que van fer les autoritats franquistes. En primer lloc, el mecanisme estava dissenyat com una part d'una guerra econòmica que també es lliurava contra la República –és molt interessant, en aquest sentit, llegir els estudis dels diversos historiadors i historiadores que han, diguem-ne, aprofundit en la importància, en la rellevància, sovint ignorada de la guerra econòmica que es va lliurar contra la moneda de la República. I, per tant, formava part d'aquesta guerra econòmica, en part com a recaptació de fons, però també en part com a càstig, com a repressió anticipada ja a cada zona que l'exèrcit franquista anava conquerint, cap als desafectes al règim. Perquè per aconseguir bescanviar els bitllets emesos abans del 18 de juliol del 36 era necessari presentar-se davant de les autoritats franquistes acompanyat o acompanyada d'alguna persona que fos afecte al règim i reconeguda per aquest règim com a tal, no?, com una persona propera i amiga. I això, evidentment, no estava a disposició de tots i de totes en un moment com el que estem parlant, en plena Guerra Civil o en la immediata postguerra.

D'altra banda, també hem de tenir en compte que les persones que entregaven el paper moneda, els signes fiduciaris, emesos després del 18 de juliol del 36, i estaven obligats a fer-ho per aquests decrets franquistes, ho feien sota l'amenaça, sota la coerció de ser considerats, si no ho feien així, com a contrabandistes i, per tant, amb penes, diguem-ne, molt altes, molt severes, en un moment com el que estem parlant.

I, a més, hem de tenir en compte també el context de la guerra i de la postguerra, en el sentit de que les famílies que es van veure privades així dels seus estalvis i que, a més, estaven políticament significades –que se sap i saben els diputats i diputades que això era quelcom que era relativament fàcil que passés, fins i tot si la significació política o sindical era, diguem-ne, molt tangencial–, aquestes persones es veien afectades de doble manera, perquè no només se'ls havien confiscat els seus estalvis i tenien escasses o nul·les possibilitats de recuperar-los, sinó que, a més, enmig de les enormes penúries de la

postguerra, es veien afectats i afectades per la condició de ser rojos, eh?, i, per tant, per les dificultats que això tenia des del punt de vista de les llistes negres a l'hora de buscar una feina i des de moltíssims altres punts de vista que no és ara el moment de fer-ne una llista però que són a bastament coneguts per tots i per totes.

Per tant, diguem-ne, les disposicions complien aquesta doble, triple finalitat. I crec que és important que s'abordi la qüestió del reconeixement del dret al rescabament de les persones que havien estat confiscades a través d'aquests mecanismes, a través d'aquests decrets de les autoritats franquistes.

Com s'ha assenyalat ja, en el seu moment va haver-hi un acord polític per rescabalar tant els partits com els sindicats que al seu moment van patir les confiscacions d'immobles i d'altres béns per part del Govern franquista. I també, des de l'inici de la democràcia i culminant amb la Llei 52/2007, s'establien una sèrie de compensacions en diverses formes a les persones que havien patit un o altre tipus de repressió o de persecució per part de les autoritats franquistes. Però en cap cas, fins ara, s'havia contemplat la possibilitat de rescabalar les persones que a títol individual havien patit aquestes confiscacions.

I nosaltres, des del Grup Parlamentari Socialista, som molt conscients que es presenten dificultats, que seria absurd ignorar, per establir el concret mecanisme per al rescabament i per arribar a escatir quin pot ser l'import total que això pot suposar per a les arques públiques. Però creiem que era absolutament necessari obrir la porta al reconeixement del dret i facilitar a través de reglament, que és el que es proposa amb aquest text, la possibilitat de que es negociï i es cerqui un acord sobre quins han de ser els procediments, els tràmits, la documentació a aportar, que facilitin que les persones que van patir aquestes confiscacions o, evidentment, tenint en compte el moment en el que ens trobem, també els seus drethavents, puguin rebre algun tipus de compensació per aquestes confiscacions que van patir.

Ho he comentat abans en el meu paper de relator, però en el transcurs dels treballs de la ponència s'han introduït algunes esmenes, de fet alguna fins i tot era alguna autoesmena del Grup Parlamentari Socialista, perquè en el text inicial, potser una mica abrondats, fèiem un..., vaja, la literalitat el que feia era reconèixer el dret i deixar-ho pràcticament tot per definir al reglament; i això no es correspon amb la jurisprudència que demana que la llei sigui una mica més explícita a l'hora de, almenys, donar alguns elements essencials que després puguin ser desenvolupats pel reglament. I ho hem introduït en el text que avui es presenta.

I, d'altra banda, s'ha introduït també una esmena del Grup Parlamentari Popular que d'una manera, crec, prudent introduïa una qüestió que havia plantejat una de les persones expertes que va comparèixer en el tràmit de compareixences d'aquest tràmit legislatiu, que deia que hi havia una sèrie de decrets de la Generalitat republicana que permetien obrir les caixes per recaptar fons per a l'esforç bèl·lic –això en si mateix no planteja un problema i l'esmena del PP tampoc hi entra–, però que, més enllà del que permetien aquestes decrets de la Generalitat republicana, hi havia hagut confiscacions, diguem-ne, per part de grups que executaven això *de facto*, que anaven més enllà del que permetien aquestes decrets. I, per tant, s'introdueix una disposició addicional que el que fa és demanar que el Govern de l'Estat, en col·laboració amb el Govern de la Generalitat de Catalunya, estudiï les possibles fórmules de rescabament d'aquestes confiscacions fetes fora de la legalitat republicana.

I assenyalo això perquè crec que és important que aquí no s'estableix una mena d'equidistància entre el que van fer les autoritats de la República i el que van fer les autoritats franquistes; al contrari. El que es demana és el rescabament de totes aquelles persones que puguin acreditar haver patit les confiscacions derivades dels decrets de les autoritats franquistes, i, en canvi, pel que fa als decrets de la Generalitat republicana el que es fa és demanar que s'estudiï com es podria rescabalar aquells que van ser confiscats, més enllà del que la Generalitat republicana havia previst per finançar l'esforç de guerra.

I, per tant, a nosaltres ens sembla que això és un pas modest, però un pas important, segur, per a tantes famílies que van veure com en la immediata postguerra la seva situació era de molta més penúria que la que hauria estat si haguessin pogut conservar els seus estalvis.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Pedret. A continuació, té la paraula el senyor Joan Josep Nuet, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Joan Josep Nuet i Pujals

Gràcies, presidenta. Vull afirmar al començar la meva intervenció que les plaques franquistes les arrencarem amb les nostres mans, si cal (*alguns aplaudiments*); que ho farem a dalt d'una escala o a collibè si ens hi deixen pujar, però que no hi pot haver cap institució democràtica a Catalunya que es negui a l'aplicació de la Llei de memòria històrica, i que davant del feixisme, a Lleida o a Tortosa, no hi pot haver cap condescendència.

Bé, evidentment, jo vull agrair al Grup Parlamentari Socialista i al company Pedret aquesta iniciativa parlamentària, perquè ell sap bé que l'any 2007 la Llei de memòria històrica es va deixar coses importants al tinter. I, per tant, és un concepte positiu pensar que no estem en pau, que no s'ha acabat el rescabament d'aquells que van patir la persecució de la Dictadura franquista i que, per tant, tenim feina a fer, com ens recorda de forma contínua la nostra consciència, que són aquelles entitats memorialistes que, dia sí i dia també, segueixen treballant per recuperar la memòria històrica. Per tant, també vull agrair la presència aquí al Parlament dels confiscats i confiscades pel franquisme que avui ens acompanyen.

I és evident que vam deixar unes quantes coses al tinter: vam deixar les cunetes dels nostres morts al tinter, vam deixar els judicis franquistes al tinter, vam deixar els ministres que van signar les penes de mort i els torturadors al tinter i vam deixar també el botí de guerra al tinter. Perquè, en definitiva, del que estem parlant avui és que les autoritats franquistes es van fer amb aquells béns de persones particulars que van haver de marxar de la seva terra per no patir la mort, la persecució o la tortura, i que avui moltes fortunes també d'aquestes quatre-centes famílies catalanes, hem de recordar que van començar amb l'espòli franquista i que avui són rics i riques gràcies a que van robar els catalans i catalanes que en el seu moment, ho repeteixo, van haver de marxar de la seva terra. I això ho hem de recordar sempre, per saber cada u d'on ve, i així sabrem cada u on va. Per tant, és un tema, per nosaltres, important.

Evidentment, estem totalment d'acord que aquests tres conceptes que apareixen en la proposta que avui se'ns proposa aquí que aprovem són absolutament justos; que el paper moneda i els altres signes fiduciaris, tant els bitllets de canvi desestimat, com «el fons de paper moneda posat en circulació per l'enemic» –això de l'«enemic» deixa ben clar que això era un botí de guerra–, com les caixes de lloguer de bancs i caixes d'estalvi, són aspectes que s'han de rescabalar, en algun cas de forma clara, en altres, com molt bé deia el diputat Pedret, s'han d'estudiar per trobar la fórmula adient.

Per tant, nosaltres votarem de forma favorable perquè aquests aspectes s'hi puguin incorporar i perquè en ple segle xx, després de vuitanta anys de l'inici de la Guerra Civil, alguna d'aquestes ferides obertes –qui ho hauria de dir?– les comencem a tancar.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Nuet. A continuació, té la paraula el senyor Fernando Sánchez, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Fernando Sánchez Costa

Moltes gràcies, presidenta. Durant la seva intervenció, la diputada de Ciutadans citava Confuci amb relació a la memòria. Jo voldria començar a partir d'un llibre de Nietzsche molt interessant, que és sobre els avantatges i els perills de la història per a la vida. És un llibre apassionant que comença amb una reflexió desconcertant; el filòsof alemany descriu el bestiar pasturant i contempla amb enveja la seva felicitat: «Aquells animalons» –diu– «no coneixen la tristor ni la melangia, perquè no viuen pendents del passat ni del futur, perquè viuen ahistòricament, lligats únicament al moment present.» La tesi és provocadora, i estableix, el filòsof, una relació entre felicitat i la capacitat de viure el present, el moment present, com una finalitat en si mateixa, independentment del passat i del futur, assaborint cada moment. Crear el present, crear cada moment, oblidant el que vam viure ahir i oblidant també el que podem ser demà.

Però Nietzsche reconeix de seguida que això no és possible, que els éssers humans no podem viure ahistòricament, que no podem defugir la memòria ni el passat. Perquè la memòria no és un tret accessori, és un afegit i una capacitat nuclear i constitutiva de la nostra realitat i personalitat. No hi ha plena consciència humana sense memòria. Sense memòria no hi ha llibertat ni experiència personal.

Hi ha una connexió molt estreta entre memòria i identitat. Quan preguntem a una persona: «Explica'm qui ets», si tenim una mica de temps normalment ens comença a explicar la seva història. Per això les persones i les comunitats tenen dret a recordar i a expressar les seves memòries. La memòria és una realitat molt íntima, situada al nucli de la personalitat, gairebé fregant amb la consciència. Per això em venia a mi, pensant això, que hi ha una certa relació entre la llibertat de consciència i la llibertat de la memòria. No podem dictar a ningú la seva memòria ni podem prohibir la seva expressió.

Una altra cosa és com hem d'organitzar la memòria institucional, quines característiques ha de tenir perquè no sigui només propaganda, quina relació ha de tenir amb la història. Però aquest és un altre debat.

Avui el debat és un altre. Les persones que ens acompanyen a la tribuna, i que saludem, són portadores d'experiències i memòries doloroses que encara couen, i els hem d'expressar el nostre màxim respecte, la nostra reverència i la nostra simpatia, i els hem de donar eines per tancar algunes ferides que encara estan obertes. Això és el que avui aprovarem, i estem contents de fer-ho.

Avui votem a favor de reconèixer una millor reparació a un col·lectiu de persones que va patir la guerra i la Dictadura. La guerra és la mare de les injustícies, la guerra és el paraigua de la prepotència, i avui reconeixem la prepotència amb què va actuar sovint la Dictadura, i molts cops, i habitualment, la Dictadura franquista; també, lliurant uns certificats monetaris que després mai va fer efectius, i va deixar penjades moltes famílies.

Però avui també escatim la prepotència amb què van actuar alguns elements sota l'emparedament de la legalitat republicana, en requisar i confiscar les propietats de milers de famílies catalanes que mai van veure de nou allò que els havien pres ni les compensacions promeses. Després desenvoluparé una mica més els fets, però voldria, primer, deixar assentada clarament la posició del nostre grup parlamentari sobre el tema del revisionisme històric.

En primer lloc, no som partidaris de la revisió històrica constant. Aquests darrers quaranta anys han estat els millors de la nostra història, malgrat les seves ombres, que n'hi ha hagut. I això ho hem aconseguit mirant junts cap al futur i no centrant-nos en les batalles del passat. Entre altres coses, perquè el passat és un mar sense ribera. Perquè on posem la fi? Reobrim ara la investigació de la violència policial i sindical a Barcelona a principis del segle xx? Reobrim el judici de guerra que hi va haver contra els catalans que es van aixecar contra l'opressor francès, contra les tropes franceses al segle XIX, a principis del segle XIX? És a dir, quin és el límit?

En segon lloc, nosaltres reafirmem la nostra adhesió a l'esperit i al projecte de la Transició, que inclou també una àmplia voluntat d'amnistia; l'amnistia que demanava l'esquerra llavors i que afecta les barbaritats d'uns però també les ombres dels altres, no ho oblidem. Però amnistia no significa oblit, i ho vull accentuar, perquè potser és veritat que a vegades ens hem oblidat d'això. L'amnistia penal no significa la indiferència davant les víctimes, no tanca les portes a una reparació sincera o no les hauria de tancar. No volem tirar-nos els morts al cap, uns pels altres, però sí que volem estar més a prop d'aquells que encara ploren els seus morts.

I en aquest punt encara podem avançar, encara hi podem aprofundir. I per això votem aquesta llei, que agraiem també al diputat socialista Pedret que l'hagi presentat, com sempre, sense tants escarafalls però amb bastant de treball, i la seva voluntat també de transacció per arribar a acords.

A vegades aquí alguns fan uns discursos com si l'Estat no hagués fet mai cap mena de reparació. És l'estratègia de desprestigi i criminalització contra l'Estat, l'estratègia del microodi constant. Però la realitat és tossuda. Trobem decrets i lleis de reparació i restitució els anys 78, 80, 82, 84, 98, 2005, 2007. Són molt amplis els aspectes que s'han tractat: des dels militars, funcionaris republicans, orfes, empresonats pel franquisme,

víctimes dels darrers anys de la repressió franquista, a partir de l'any 66, etcètera; s'han tractat moltes reparacions. El mateix Partit Popular va aprovar la devolució del patrimoni confiscat als partits i als sindicats, l'any 98.

I avui, precisament, en aquesta línia, anem un pas més enllà; a proposta del Partit Socialista, obrim la porta per anar un pas més endavant: a moltes famílies catalanes, com s'ha explicat –i avui les tenim aquí presents–, les autoritats franquistes els van ordenar entregar els seus diners i els van donar uns resguards, uns certificats, per després tornar aquests diners en el futur, diners que mai els van tornar. És lògic que avui demanin que se'ls retorni allò que se'ls va prometre, complint, com deien abans altres diputats, un deure de justícia. I ho fem de grat.

També obrim més portes avui. Jo vaig dir ja un dia en aquest Parlament que, clar, quan comencem a obrir les portes del passat, el passat en té moltes, i de sorpreses. Com la sorpresa que es va trobar un historiador ara fa quatre o cinc anys quan va trobar al Tribunal de Justícia de Catalunya tota la documentació sencera d'allò que havia estat confiscat de les caixes d'estalvi i dels bancs catalans per decrets de la Generalitat, com explica el mateix Tarradellas en les seves memòries.

Atenció, perquè a aquestes persones, a aquestes deu mil famílies, també se'ls van donar contravalors i pagarés del que tenien, i mai se'ls va fer efectiu; no ho va fer efectiu ni el Govern de la República ni el Govern de Franco, després, que va considerar que allò era un problema de la República i que a ell no li vinguessin amb problemes. Els diners, les joies, l'or van servir per finançar la guerra, i altres també van anar a l'estranger, via Pirineus, i amb destinació desconeguda.

Certament, com ha explicat el diputat Pedret, hi ha una asimetria aquí, hi ha una asimetria en el judici, i ja la volem fer, aquesta asimetria, perquè també les responsabilitats històriques són asimètriques, però..., i, per tant, es lliga, en aquest moment o en aquest estadi, a accions il·legals, la reparació, com s'ha explicat molt bé. Però pensem que és interessant també que es posin aquests debats sobre la taula i agraiem als grups, sincerament, la seva generositat per veure les coses amb perspectiva general.

Senyors i senyores diputats, el capteniment del nostre grup és clar: avancem cap a una millor reparació i, sobretot, un reconeixement més intens. I fem-ho d'acord amb l'esperit de la Transició, que és un esperit de reconciliació i amnistia, però no ha de ser un esperit d'amnèsia. Per tant, fem-ho amb un esperit de memòria reconciliadora.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Sánchez. A continuació, té la paraula la senyora Mireia Boya, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Mireia Boya e Busquet

Gràcies, presidenta. Eth nòste grop parlamentari non a participat activament ena ponència que se dauric entà modificar era Lei de memòria istorica; ja ac anoncièrem ena nòsta prumèra intervencion en plen, hè quauquì mesì, quan se demanèc era tramitacion d'aguesta prepausa ath Congrès des Deputats. Es motius son diuèrsi, e en citaram quauqu'uns d'ua faïçon fòrça brèu.

En prumèr lòc, ena madeisha Lei de memòria istorica, qu'ei der an 2007, aqui existic era oportunitat d'incorporar eth rescabament des drets de particulars afectadi pera confiscacion per part deth regim fascista de sòns estauvis. E en aquest moment eth madeish partit prepausant, non?, eth PSOE-PSC, non ac hec, e non sabem perquè non; damb era lei «estrelha» deth Govèrn Zapatero, perquè non s'atrevic a inclúdir aquest punt qu'aué, doncs, vòlen modificar. Mos ac preguntam. Non ei que siguésquem en contra, mès simplement mos preguntam perquè non se hec en aquest moment en qué vostés auien eth Govèrn e era majoria en Espanha.

En segon lòc, si qu'ei cèrt que quauquì partits politics e d'autes organizacions si qu'an recuperat aquest dret; mès cau díder que non toti. Per exemple, era CNT jamès a rebut un tracte de justícia. Esquerra Republicana de Catalunya non ac a recuperat tot; era paperassa qu'auèc de hèr impossibilitèc recuperar tot aquerò que siguec confiscat.

En tresau lòc, perquè sonque parlam d'un tèma, qu'està molt ben parlar d'aquest tèma, ei necessari, mès perquè non ne higem d'anti? Ja que daurim era pòrta de modificar era Lei de memòria istorica en Espanha, poderíem parlar de moltes d'autes causes.

E eth companh Nuet n'a citat quauqu'ues d'eres. E perquè non higem tot aquerò que demanen totes es associacions de represalhats peth franquisme? E son molti tèmes; poderíem hèr ua longa lista. O, per exemple, parlem de cèrtes propietats qu'eth Govèrn actuau se nègue a retornar tath pòble. Un exemple, eth Pazo de Meiras. Eth Pazo de Meiras aurie de tornar ath pòble, e eth Govèrn deth PP, era setmana passada, s'i neguèc.

D'auti tèmes que non gessen ena Lei de memòria istorica: tot eth tèma des hòsses comunes, era tension psicologica e es programes de supòrt a toti aqueri represalhats e familhes de represalhats. Jamès en aguest país mos auem plantejat auer en compde era salut mental des victimas. E açò ei ua demana qu'ei dessús dera taula e jamès mos auem atrevit a abordar-la, damb aguesta pòur de: qui son es victimas? Es victimas ei claríssim qui son, passe qu'aguest país encara non a era valentia de reconeishé'c.

E non i auem participat pera vergonha que mos produsís qu'eth Govèrn der Estat jamès age demanat perdon ad aguestas victimas. Òc qu'a aprovat molti decrets, mès eth perdon non l'auem entenut jamès. Jamès i a agut era voluntat de daurir es hòsses comunes, de desenterrar es mòrts que son enes costats des camins.

Non i auem participat perque denunciám tanben era vergonha que siguec era Lei d'amnistia, ua lei de *punto final* que dèishe assassins coma Martín Villa, torturadors coma Billy el Niño, que campen tranquillament peth carrèr; ua lei que impedís qu'era jutgessa argentina Servini les investigue e les jutge pes assassinats que cometeren en sòn moment.

E non i auem participat perque auem era certesa que des de Madrid non i a cap intencion de hèr arren damb eth santuari fascista qu'ei eth Valle de los Caídos, ne de tornar as familhes es rèstes des republicans que son aqui enterradi.

E non i auem participat perque, despús de uitant ans de silenci, un programa de TV3, *Trinxeres*, qu'ei capaç de remòir tantes consciéncias tot e hèr un tractament excessivament superficial deth conflicte armat en front der Ebre..., ei impensable qu'un programa atau passe pera television publica espanyòla.

E dilhèu ei per aquerò que tantes causes que mos deisham de costat non les auem en compde en aguesta modificacion.

Tanpòc i auem participat perque èm conscients deth laberint burocratic qu'aguesta prepausa de lei comence ara. E pensam que de bèra manèra ei enganhar as victimas, perque ara aguesta prepausa se met ara coa de totes es prepauses qu'arriben en Congrès des Deputats, e vè a saber quan passarà. De hèt, era majoria deth bunquèr aurà de voler tramitar-la. E ja veiram se n'a ganes de hè'c. Perque, clar, tornar sòus en moment de crisi, de retalhades, e reconeisher qu'es madeishi fondadors deth tòn partit, qu'èren es lhadres que panèren as victimas qu'ara volem méter ena Lei de memòria istorica..., ben, me semble bastant incresible que se tramite aguesta modificacion dera lei, perque ei reconeisher que panèren. Non sai s'ac haràn o non ac haràn.

E non i auem participat avergonhidi pera non aplicacion d'aguesta Lei de memòria istorica en molti de sòns punts. E açò non ei només ua causa dera dreita, des afins ath fascisme. Pensi en Lhèida. E pensi damb vergonha de Lhèida, d'un *alcalde* que se nègue a cambiar eth nòm de nau carrèrs en Lhèida qu'an nòm de franquistes. E non ac ditz era CUP, que son nòms franquistes, ac a dit ua comisions de carrèrs creada pera *paeria*, a on i a representacion de toti es partits politics e a on i a istoriadors expèrts. Perquè eth senhor Àngel Ros non les trè? Non sabem s'ei per aguest pacte dera vergonha qu'a ena *paeria*, mès en tot cas èm segurs que quan ager diguec «agarratz ua escala e un tornavitz», Reventós e Pallach se deuerien remòir en sòn cabòt.

Nosati l'agarram, eth tornavitz. De hèt, ager es dus regidors dera Crida per Lhèida dera CUP ena *paeria* passèren era tarde tranquillament damb un tornavitz treiguent eth fascisme des carrèrs de Lhèida, un *ajuntament* governat peth Partit Socialista. E non sonque en Lhèida; rebrembam tanben era vergonha monumentau de Tortosa, aquera qu'ei en miei der arriu Ebre; aquera qu'està incomplint ua resolucion votada e aprovada en aguest Parlament; aquera que, dilhèu, seguint er exemple des companhs de Lhèida, auram de montar un *comando*, damb dues barques, uns tornavitzs, e trèir-la nosati madeishi damb es nòstes mans. E non ac escartam –non ac escartam–, perque ja està ben d'aprovar causes en aguest Parlament e que non se respècten; ja està ben d'iniciatues que de bèra manèra non son onèstes. Quan tu as un *alcalde* que non vò retirar es nòms fascistes des carrèrs, coma pòs prepausar ua modificacion dera Lei de memòria istorica? A nosati, mos sorpren bastant.

E pòrti aquest tornavitz tà convidar non sonque a toti es abitants de Lhèida, senon a toti es abitants de Catalonha, a agarrar-ne un, a agarrar ua escala e començar a trèir plaques fascistes des carrèrs. E, se voletz, eth dia 18 de març, dissabte, tàs sies dera tarde, i a ua manifestacion en Lhèida tara quau ètz toti convidadi. E a jo m'agradarie qu'es 135 deputats i anèssen tornavitz en man e le diguessen ath senhor Ros que hèsque eth favor de trèir eth fascisme des carrèrs de Lhèida. (*Alguns aplaudiments.*)

Tot e açò –tot e açò–, tot e auer tanti motius tà non auer-i participat, votaram a favor, coma non pòt èster de ua auta manèra; non pòt èster de ua auta manèra perque prepau-sar eth reconeishment, era ampliacion de drets e eth restabliment de mesures a favor de toti aqueri que patiren era persecucion e era violéncia durant era Guerra Civi e era Dictadura ei de besonh, ei obligatòri, non mos i podem oposar, e èm ath costat de totes es victimas e de totes es associacions de victimas e de familiars.

Desiram qu'aquest tramit sigue rapid, en Congrès des Deputats, tan rapid coma si-gue possible tà que aumens es pògui que queden vius d'aquera escura epòca que siguec era Guerra Civi e es prumèrs ans de Dictadura poguen recuperar es sòns estalvis e po-guen veir coma les recupèren.

Voleríem acabar convidant-vos a votar afirmativament ua prepausa de lei que veiràn es pròplèus mesi, qu'ei era de nulitat des judicis sumaríssims. E sabi qu'era unanimitat qu'aué auram per aquesta prepausa, non l'auram, non l'auram en aquest moment. De-uant des victimas, tanben deuant des afectades, deuant deth patiment, non i pòt auer in-terèssi politics ne excuses legalistes. Damb eth fascisme..., ni oblit ni perdó.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Boya. A continuació, té la paraula el senyor David Bonvehí, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

David Bonvehí i Torras

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, bona tarda. Primer de tot, una salutació a les famílies, als familiars, doncs, dels perjudicats en aquesta causa, i amb els que tant, aquests dies, hem estat en contacte, aquests mesos, i que crec que després de tot el transcurs de tota la tramitació de la llei, doncs, un cert grau de satisfacció hem de tenir entre tots plegats; sent conscients –i ara en la meua intervenció intentaré explicar-ho– que el que fem avui aquí és, sí, felicitar-nos, en certa manera, o agrair, en certa manera, tota aquesta proposta que el senyor Pedret, doncs, ha liderat. Però també avui el que es-tem fent aquí entenc que és un grau d'exigència dels propers passos, un grau d'exigèn-cia que sobretot passa pel Congrés dels Diputats, i que ja no valen més excuses perquè, doncs, les majories en el Congrés dels Diputats són les que són i ara no s'entendria que tot l'esforç, tota la il·lusió i totes les ganes i tota la justícia que avui aquí aprovem, això, no es porti a terme.

També, un agraïment a totes aquelles famílies que també estan seguint una altra via en reclamar aquest rescabament d'aquests perjudicis; tota aquella gent, doncs, que també ha acudit a la justícia –a la justícia ordinària, a la justícia internacional– perquè els sembla que poden aconseguir també el reconeixement. Nosaltres aquí no estem de-batent aquella via, estem debatent, doncs, canviar la llei, perquè això sigui efectivament més ràpid, però també volíem fer esment que hi ha altres famílies... –no sé si aquí en el públic n'hi ha alguna–, però també hi ha altres famílies que han optat per la via ordinà-ria per reclamar aquestes reivindicacions.

I, com els deia, doncs, una intervenció que intentaré fer de manera esquemàtica, per-què em sembla que el senyor Pedret ha exposat molt bé el que avui hem debatut; però també, al costat d'aquesta felicitació per la seva iniciativa, també, com deia, un grau d'exigència, perquè crec que entre tots ens l'hem de posar.

El Grup Parlamentari de Junts pel Sí donarà suport a aquesta proposta, com vam dir en l'aprovació inicial, però també, doncs, convençuts que aquesta és la postura que els diferents partits, els diferents moviments que ara conformen Junts pel Sí, han reivindi-cat des de fa anys, i que el Congrés dels Diputats, sigui per unes coses, sigui per unes altres, doncs, mai no ha aprovat, i ho recordaré.

La proposició presentada per Esquerra Republicana el juliol de 2005 demanava això i es va rebutjar. La proposició de llei presentada, en aquest cas, per Izquierda Unida

—però ara també, els que aquí estan, més representats pels companys de Catalunya Sí que es Pot—, doncs, també la va presentar, l'any 2008, i el Congrés també la va rebutjar. El 28 de juliol del 2008 va ser el Grup Parlamentari de Convergència i Unió que la va presentar, i tampoc. I, a partir d'allà, l'última el 2009-2010, altres proposicions no de llei, que tampoc no van tenir sort.

Per tant, ara, tenint en compte aquests antecedents, entenc, o ho volem entendre i ens ho volem exigir, doncs, que aquesta vegada, quan aquesta proposició de llei arribi al Congrés dels Diputats, definitivament s'aprovi. Perquè, com els he dit, doncs, ara hi ha les majories que en aquesta cambra legislativa d'aquí del Parlament representen els grups que també estan representats al Congrés dels Diputats, i aquí, com dic, no hi ha excusa, i s'hauria d'aprovar.

També estic content avui de constatar que aquest Parlament continua compromès amb la memòria històrica. Com a país —i crec que sempre hi ha hagut majories parlamentàries en aquest Parlament— hem intentat sempre creure en la memòria històrica. I no és que vulguem sempre contraposar el que ha fet aquest Parlament amb el que fa el Congrés dels Diputats, però és evident que, com diu l'informe de les Nacions Unides sobre desapareguts forçosament, o d'altres informes que s'han fet a nivell internacional, les polítiques de memòria a Catalunya van més avançades i han estat sempre, doncs, millors i han estat sempre més justes que no pas les que ha fet el Govern de l'Estat fins ara al Congrés dels Diputats fins ara.

I, per tant, complint allò que ens marca l'Estatut d'autonomia, però també allò que tradicionalment ha caracteritzat aquest país, la memòria històrica avui torna a situar-se en el centre del debat i torna a reconèixer, doncs, que Catalunya hi creu i té ganes, doncs, de practicar-la.

I, per últim, m'agradaria, també, fer palès que en el tràmit de ponència aquesta proposició de llei s'ha millorat. I, per tant, aquí donar les gràcies a tots els ponents i, un cop més, doncs, al ponent relator, perquè ens sembla, doncs, que els dos..., el redactat i els dos temes que s'hi incorporen, doncs, milloren el text. Un, en concret, allò que detalla que, en el reglament, doncs, que hauria de desenvolupar el Govern de l'Estat, ha de quedar clar, en aquest reglament, doncs, quins aspectes s'hi concreten. I, després, doncs, aquesta disposició addicional novena, que s'afegiria a la Llei de la memòria històrica, que diu que el Govern de l'Estat, en col·laboració amb el Govern de la Generalitat, ha d'estudiar i habilitar mesures per rescabalar dels béns dipositats a les caixes de lloguer de bancs i caixes d'estalvi que van ser confiscats durant la Guerra Civil. Aquesta segona millora..., és ben cert que no s'havia detectat fins fa pocs anys que existia aquest cas, però, com dic, per al compromís d'aquest país i per al compromís d'aquest Parlament, tornem a obrir una altra finestra i anem més enllà que mai, doncs, en la reivindicació, una vegada més, de la memòria històrica.

Dit això, Junts pel Sí, per al seu compromís, i també mirant el futur però també reconeixent el passat, donarem suport a aquesta iniciativa legislativa.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Bonvehí.

Acabat el debat, procedirem a la votació del dictamen de la Comissió d'Acció Exterior i Cooperació, Relacions Institucionals i Transparència.

Estem cridant a votació.

Senyor Pedret, perquè em demana la paraula?

Ferran Pedret i Santos

Per al·lusions, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies. No era la meua intenció, però la senyora Boya m'hi obliga. En primer lloc, vinguin totes les escales i tots els tornavisos per fer complir el que diu la Llei 52/2007 respecte a la retirada de símbols franquistes; molt millor si és en mans de la brigada

municipal, perquè és a les administracions públiques a qui correspon fer complir la llei.

En segon lloc, he sentit amb molta atenció, he escoltat amb molta atenció, les seves propostes, nombroses, en matèria de modificacions de la Llei de memòria històrica del 2007. Podien, perfectament, haver-les presentat en forma d'iniciativa del seu grup, o podien haver-les presentat en forma d'esmena a aquesta proposta. No hi són a temps en aquesta, però n'hi ha una altra en tràmit, també de modificació de la Llei 52/2007, on espero amb molt delit les seves propostes.

La presidenta

Senyora Boya, perquè em demana la paraula?

Mireia Boya e Busquet

Per al·lusions, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Mireia Boya e Busquet

Senyor Pedret, ens encantaria que la brigada municipal tragués les plaques, el que passa és que el que fa és apallissar militants d'Arran Lleida que ho van intentar, en lloc d'ajudar-los.

(Pausa llarga.)

La presidenta

Procedim a la votació. Comença la votació.

La Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés del Diputats la Proposició de llei per la qual es reconeixen i s'amplien drets i s'estableixen mesures a favor dels qui van patir persecució i violència durant la Guerra Civil i la Dictadura ha estat aprovada per 133 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre l'operació Catalunya

252-00004/11

El vuitè punt de l'ordre del dia és: debat i votació de la Proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre l'operació Catalunya. Atès que aquesta proposta de resolució ha estat presentada pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí, en primer lloc, intervindrà el senyor Lluís Guinó, en nom de Junts pel Sí.

(Remor de veus. Pausa.)

Si us plau, com sempre, demano als diputats i diputades que surtin en silenci i de pressa per continuar amb la sessió plenària.

(Pausa.)

Quan vulgui, diputat.

Lluís Guinó i Subirós

Presidenta... Senyors diputats, deixin-me començar dient que em fa fàstic haver de parlar en el Parlament de Catalunya sobre l'operació Catalunya. I reitero, ens fa fàstic absolutament haver de parlar de l'operació Catalunya al Parlament de Catalunya, com a diputat, com a representant de la ciutadania de Catalunya i com a responsable polític i polític en general. I els explicaré els motius.

El primer motiu té a veure amb el fet de que aquesta no és una qüestió que faci referència estrictament ni a la diferència política, ni als plantejaments diversos que tenim els grups polítics que configurem aquesta cambra, ni tan sols té a veure amb adscripcions polítiques. Aquesta és una operació planificada des del Govern de l'Estat, i, en concret, des del Ministeri de l'Interior. Ja aniré concretant quins són els actors d'aquesta activitat policopolicial, però el que sí vull dir és que, més enllà de diferències polítiques, aquesta és una planificació feta des de l'estructura bàsica de l'Estat, amb el que això suposa de problemàtica de confiança política, de participació de l'Estat contra la dissidència política, contra les diferències polítiques i contra, clarament, l'independentisme.

Els actors principals d'aquesta història comencen en el Ministeri de l'Interior, a l'estructura bàsica de l'Estat i amb el senyor Jorge Fernández Díaz, que, a partir de l'any 2012, al veure o no assumir pròpiament quin era el canvi que es produïa a la societat catalana respecte als incompliments per part de l'Estat, i, a més a més, respecte a la necessitat que hi havia de canviar la situació política al país, creu que engegant una activitat com la que definiré posteriorment, d'alguna manera els catalans deixarien de pensar o, d'alguna manera, de perllongar els seus anhels i les seves inquietuds més enllà del que és avui l'estat de les autonomies.

La senyora Alícia Sánchez-Camacho, presidenta encara avui del Partit Popular i secretària del Congrés del Diputats, és també una protagonista principal de tota aquesta història, i no ho diem nosaltres des d'una perspectiva de formar part d'un altre partit polític, sinó que ho diem perquè algunes de les manifestacions fetes en les gravacions que apareixen del famós dinar de La Camarga acrediten que ha participat activament en aquesta història juntament amb un altre actor, que és Jorge Moragas, que és una persona de confiança màxima del president del Govern.

El ministre també hi va participar, i també consta no perquè ho diguem nosaltres, sinó perquè ho diuen les gravacions efectuades, i com a conseqüència d'això va haver de dimitir el director de l'Oficina Antifrau, el senyor De Alfonso. I en darrer terme, la policia. I la policia es refereix concretament al senyor Eugenio Pino, excap de la policia, que davant d'un jutge, fa molt poc –i així consta acreditat, no és cap invent del diputat del Partit Demòcrata–, va parlar de que ell tenia una imaginació poderosa per inventar-se coses i... –utilitzo el castellà perquè s'entén millor–, «y dar las cosas por sentadas», que significa que ni s'investigava, ni hi havia recerca policial com correspondria i evidentment no respectaven mínimament la necessitat d'acreditar objectivament les qüestions i les denúncies.

Un altre actor principal, principalíssim, és el senyor Villarejo, que era comissari. D'aquest senyor, un periodista que durant dos anys ha estudiat a fons l'operació Catalunya des del primer dia, diu expressament: «Puede parecer una exageración lo que estoy escribiendo, pero tras dos años de investigación periodística no me cabe la menor duda: José Manuel Villarejo Pérez es el gran arquitecto de un entramado mafioso policial-judicial que ha secuestrado la justicia, ha extorsionado la democracia y está emponzoñando la política española, y lo ha hecho de la manera más descarada, amparada por los poderes fácticos en todo momento.»

Com devia ser aquest senyor, com devia treballar aquest senyor, com devia investigar aquest senyor que el mateix ministre, el senyor Zoido, quan va prendre possessió, va decidir cessar-lo i amb ell tot l'equip que l'acompanyava. Per tant, és, d'alguna manera, una acció política que acredita certament que hi havia la necessitat, per part del departament, de regenerar-se, perquè la situació era molt difícil d'explicar, sobretot el que s'ha anat desenvolupant amb posterioritat.

A l'entorn d'ell hi havia el Marcelino Martín-Blas, que era l'excav d'Assumptes Interns; el senyor Fuentes Gago, que era el director general operatiu, i tot un conjunt de persones que es van dedicar durant aquests pràcticament tres anys i mig, quatre, a cometre operacions il·legals, a fer muntatges policials, a elaborar dossiers falsos per desprestigiar, per fer mal políticament a les persones, per difamar, per calumniar, per ofendre, per utilitzar fons reservats per a totes aquestes accions i, des d'aquest punt de vista, i el que és més greu, com a policies, a actuar de forma secreta i d'esquena a la llei; aquells precisament que utilitzen el legalisme, les lleis i les normes per, d'alguna manera, imposar determinats criteris.

S'ha actuat, certament, en un estat teòricament democràtic amb tots els elements i amb totes les característiques d'un estat no democràtic i, per tant, des del nostre punt de vista, totalitari. La policia política havia desaparegut o semblava que havia desaparegut del nostre llenguatge polític. La «policia política» és un concepte de dictadures. Si un cerca informació sobre el que és la policia política, alguns diuen que és com la tortura, una vegada que t'hi lences, per aquest camí, ja no pots parar fins que, a més a més, t'acaba autodestruïnt. Això és la policia política. Aquesta és l'activitat de la policia política en un estat democràtic.

És realment una involució democràtica, sense cap mena de dubte; és una involució democràtica inacceptable. És la persecució de la dissidència, de les diferències. La

persecució política de la dissidència en un estat democràtic resulta incompatible quan alguns, precisament, expliquen de forma contínua en determinats discursos que, precisament, la transparència, els posicionaments polítics de cadascú són sempre defensables des d'una perspectiva del diàleg.

Jefferson deia que, a més a més..., i, potser, el que és més greu i, sobretot, quan afecta directament no tant responsables policials sinó responsables polítics com, en aquest cas, la senyora Sánchez-Camacho, deia Jefferson que només existeix una sola ètica, que no hi ha divisió entre l'ètica pública i l'ètica privada, sinó que és especialment important, punyent i decisiva l'ètica que afecta els polítics, perquè els objectius polítics no justifiquen, en cap cas, mitjans que són immorals i no ètics. La veracitat reconeguda des de, fins i tot, la Il·lustració, com una condició prèvia per fonamentar la confiança dels ciutadans en els polítics és incompatible amb la mentida.

Mentir políticament, com han fet alguns, genera pèrdua de confiança; genera, d'algun manera, el fet que els ciutadans deixin de confiar en els polítics, i, a més a més, hauria de generar la pèrdua del càrrec de la persona que menteix políticament. Perquè, en el fons, no és una mentida que es pugui justificar, sinó que és una mentida a tota la societat, a tots els ciutadans que en un moment determinat han confiat en els polítics. I aquesta és la situació. I quan deia que em feia fàstic, ho deia perquè estem davant una trama d'extorsió, d'intentar destruir l'adversari polític. I això no es fa en democràcia.

Tenir plantejaments diversos en l'àmbit polític és el que hauria de ser habitual i, a més a més, són defensables tots els posicionaments polítics en aquesta cambra i, especialment, ara –tots, absolutament. Tothom pot exposar la seva visió, però el que no té cap sentit i no ha de justificar-se des de cap perspectiva és la persecució política del que pensa diferent. Evidentment que es pot aplicar el Codi penal, però això ja és una responsabilitat directa dels jutges, a nosaltres ens interessa la política, i demanem i demanarem que compareguin totes aquestes persones a explicar el que han fet i, a més a més, a assumir-ne les responsabilitats.

I per acabar la meva intervenció, i parlant de mentir en política, ja deuen haver sentit alguna vegada el que va dir Abraham Lincoln, que es pot mentir a uns quants durant molt temps, es pot mentir i enganyar a molts durant poc temps també, però el que no es pot fer mai és mentir a molts sempre.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Guinó. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula el senyor Carlos Carrizosa, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Señoras y señores diputados, miren, nosotros no vamos a evitar esta comisión de investigación, pero no podemos votar favorablemente a una comisión que se llama «operación Cataluña», porque ustedes, con esto, están haciendo una utilización del nombre de Cataluña y se lo están apropiando. Y esto no va de una operación Cataluña. *(Aplaudiments.)* Va de un espionaje a la oposición, va de espionaje político. Ustedes, ni Esquerra Republicana, ni Convergència i Unió, ni el señor Junqueras, ni el señor Mas son Cataluña; ustedes no lo son. Si a ustedes les espía un gobierno, con intereses políticos, eso lo tenemos que defender todos los demócratas, pero no apropiándose del nombre de Cataluña.

El señor Mas, el señor Pujol, no son Cataluña. Los Pujol, con sus millones en el extranjero, echaban la culpa a la operación Cataluña de que se les había desvelado cuales eran sus cuentas. Por cierto, hace menos de un mes, el Tribunal Constitucional andorrano ha dicho que de eso nada y no les ha dado la razón en sus discursos. Por tanto, esto es un caso de espionaje político.

Y les voy a decir cuál es la posición de Ciudadanos respecto a este asunto. Miren, les quiero recordar la denuncia de esta intolerable actuación por parte del ministro la hicimos desde el minuto cero. Des del minuto cero pedimos la destitución del director de Antifrau, pedimos explicaciones inmediatamente al ministro, votamos en el Congreso a favor de su reprobación, pedimos expresamente su dimisión, y por último votamos a favor en el Congreso de que se constituyese una comisión de investigación allí. Y no puede ser de otra

forma, porque esa es la posición invariable que ha mantenido Ciudadanos en todo aquello que atañe al control democrático de los gobiernos y a la regeneración democrática.

Quiero recordarles que nosotros aquí, en el Parlament de Catalunya, votamos a favor de la comisión de investigación de las cajas que aquí ahora se va hacer también a instancias de Ciudadanos con alcance nacional en el Congreso de los Diputados, que esto afecta a las actuaciones de los partidos de la vieja política, que se sentaban en los consejos de administración de las cajas, también junto con los sindicatos, mientras los ciudadanos veían expoliado su patrimonio con hipotecas abusivas, con *swaps* y con preferentes.

Nosotros impulsamos esta comisión de investigación aquí, en Cataluña, como pioneros, de la misma forma que lo hicimos con la comisión de investigación del asunto Pujol a la que ustedes, por cierto, cambiaron el nombre para desvincular a la amable familia que nos expoliaba y tampoco era una comisión del caso Convergència. Y ustedes hicieron..., le cambiaron el nombre para votar favorablemente llamándola «de la corrupción, la evasión fiscal» y tal..., en general. Esto es lo que votamos.

También les quiero recordar a los proponentes de esta comisión de investigación que nosotros votamos favorablemente y que Esquerra Republicana y Convergència y también el PSC votaron en abril de 2013 en contra de que se abriese una comisión de investigación sobre el espionaje político. Porque les recuerdo que aquí en Cataluña tuvo que comparecer en el Parlamento el *conseller* Puig por los supuestos espionajes que habían salido en prensa a los propios miembros del Gobierno de Convergència –recuerden–, y a los de Unió –que la memoria política a veces nos falla–, al *conseller* Gordó, que se sienta hoy día como diputado en estos escaños, también se acusó de haber sido investigado precisamente a instancias del Gobierno. Y les recuerdo que Convergència y Esquerra echaron un tupido velo sobre esa cuestión que nosotros sí que promovimos en su momento y que ustedes votaron en contra.

Yo les pediría aquí: sean ustedes valientes y amplíen el objeto de esta comisión de investigación, cámbienle el nombre, no le llamamos «operación Cataluña», porque no lo es, porque no hay nada con Cataluña, hay espionaje contra partidos de la oposición, muy censurable. Ampliemos el nombre, la llamamos «comisión de investigación sobre las prácticas de espionaje político» y entonces nosotros podemos hablar de cambiar el sentido de nuestro voto, que no puede ser por el momento otro que la abstención.

Miren, el objetivo de esta comisión no es borrar el caso Palau; el caso Pujol; el caso 3 por ciento; el caso ITV; enmascarar todo el lío que ustedes están armando, que no saben por dónde salir, del nuevo 9 de noviembre...; no es este. El objetivo de una comisión de investigación contra el espionaje político es dar luz a lo ocurrido, que los ciudadanos sepan quiénes son los responsables políticos de haber intentado investigar a políticos de la oposición. Y el objetivo es también que esto no vuelva a ocurrir.

El objetivo, cuando un parlamento hace una comisión de investigación, es defender la democracia, que la política se enaltezca y que tenga un brillo especial la labor que hacemos nosotros defendiendo las libertades de todos. El derecho de la oposición es defenderse de los abusos de un gobierno y vigilar a ese poder. En los Estados Unidos, recuerden ustedes que hubo el caso Watergate. Aquí tuvimos los dosieres de Método 3 sobre dirigentes catalanes de la agencia de detectives. En Italia en el 94 hubo agentes del servicio secreto que denunciaron haber sido expulsados por negarse a seguir a políticos de partidos de la oposición. En 2006 fue Berlusconi quien fue acusado por el Gobierno de Romano Prodi de estar detrás del espionaje a políticos famosos. En Francia el primer ministro Villepin encargó al general Rondot, de los servicios secretos, investigar a supuestas listas de pagos de comisiones hechas a Sarkozy y luego resultó que esas listas resultaron falsas.

Así que esto..., no se ha inventado nada aquí en España. Allí, en los Estados Unidos, en Italia, en Francia no dijeron la «operación Italia», la «operación Francia», la «operación Estados Unidos», lo llamaron por el nombre de los escándalos que se suscitaron. Ustedes no son Cataluña, ustedes deberían ser solamente unos demócratas que exigen que el Gobierno de su nación no abuse de su poder, no espíe a los demás, que cumpla con las leyes, que se someta al control democrático de los parlamentos. Sean ustedes esos demócratas que exigen en nombre de la democracia todo eso. Y cumplan ustedes también, como Gobierno que son, y me dirijo ahora a los miembros del Gobierno, con los deberes de un gobierno democrático. No se vean involucrados ustedes tampoco en estos asuntos con el Cescicat, como ocurrió en los años 2013 y 2014 bajo los gobiernos de Artur Mas.

Nosotros, en Ciudadanos, estaremos al lado de toda investigación que sirva para clarificar un abuso de poder por parte de un gobierno o de un ministro, siempre; pero lo que no podemos hacer es avalar una comisión de investigación que se hace con un nombre que ya denota la finalidad de esta comisión, que es hacerse las víctimas, utilizar de forma desviada esta comisión. Y, por lo tanto, ya les he dicho que nosotros queremos llegar al final de todo esto, lo haremos también en el Congreso de los Diputados. Todos estos partidos que estamos hoy aquí formamos parte del Congreso de los Diputados, excepto las CUP. Todos tendremos ocasión en el Congreso de los Diputados, también, de investigar. Esta comisión saldrá adelante, igualmente, en el Parlamento. Nosotros participaremos de ella, pero les repito: no podemos avalar con nuestro voto favorable una comisión a la que ustedes le dan un nombre en el que ya están describiendo perfectamente cuáles son sus intenciones.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Carrizosa. A continuació, té la paraula el senyor Jordi Terrades, del Grup Parlamentari Socialista.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, cal preguntar-se: les forces de seguretat estan al servei de la societat o del partit que governa? L'anterior ministre de l'Interior, el senyor Jorge Fernández Díaz, va crear una unitat anomenada «policia patriótica» al servei dels seus interessos? Ho coneixia el president del Govern, el senyor Rajoy? Ho va deixar fer?

Pel que hem anat coneixent pels mitjans de comunicació, per les filtracions interessades des de la mateixa unitat patriótica, més ben dit, per les lluites cainites que s'han produït entre els seus membres, el senyor ministre presumptament havia finançat un grup irregular de policies d'alt rang i de la seva confiança amb un doble objectiu: criminalitzar forces polítiques democràtiques i obstaculitzar de pas investigacions que afectaven alguns dirigents del Partit Popular. Ep!, no només a Catalunya –no només a Catalunya–, a tot l'Estat espanyol. Perillós, molt perillós! Això és una de les línies vermelles que els estats de dret no es poden permetre.

Aquest comportament, des del nostre punt de vista, és profundament antidemocràtic i, si em permeten, antipatriòtic. I això succeïa en paral·lel a una altra realitat. El Govern de Catalunya i un dels partits que formen la coalició de Govern, sens dubte, tenen un problema amb la corrupció: sumaris oberts per trames il·legals per robar diners, alguns dirigents imputats des d'Osàcar a Viloca, ja ho veurem. El judici del cas Millet, Montull i la primera fase del 3 per cent, presumpte finançament irregular de Convergència Democràtica en marxa.

Per cert, avui els dirigents, els responsables han apuntat directament a Convergència Democràtica en la línia que les conclusions de la comissió parlamentària –que, els hi recordo, fa vuit anys es va crear en aquest Parlament– ja apuntava. De fet, després del piromusical que ha començat avui, crec que els hi ha tocat en alguns el Gordo de Navidad, eh? Tota la família de l'expresident Pujol imputada, el cas ITV que s'ha recordat abans, el cas Torredembarra, més 3 per cent.

Mirin, la justícia ha d'arribar a fons, però això no pot ser cap excusa pel que ha estat passant: muntatges sobre un paisatge presumptament real d'irregularitats i corrupció però de guerra bruta des de les clavegueres de l'Estat per combatre no la corrupció, ho torno a repetir, per combatre idees polítiques, independentistes i no independentistes. I les posicions independentistes –per cert, tan legítimes com les que defensem posicions contràries a l'independentisme– han de tenir una resposta política des de les institucions democràtiques, no des de les clavegueres de l'Estat.

Però un muntatge que al final ha estat tan desastrós i incontrolat que fins i tot el senyor ministre..., exministre, va ser gravat en el seu propi despatx oficial en amigable conxorxa amb l'anterior director de l'Oficina Antifrau. El preocupant és com pot ser que el màxim responsable de la seguretat de l'Estat sigui gravat en el seu propi despatx oficial. Això és un escàndol. I encara més escàndol que a qui li havia de demanar responsabilitats i, de fet cessar-lo, com hauria passat en un estat democràtic normal, com sempre es va fer l'orni i va mirar cap a un altre costat. És que ho consentia el senyor Rajoy?

Però s'obren més interrogants que no tenen resposta de moment. Hi ha més gravacions? Sembla que sí. Amb qui? Per què? Algú o alguns volen sotmetre l'Estat i el Govern a xantatges criminals? Quan van saltar les primeres alarmes semblava que hi havia un grup policial que actuava sense control i des de l'anonimat per desprestigiar la classe política contrària al Partit Popular; a Catalunya, dirigents independentistes, però en altres parts de l'Estat, els seus adversaris polítics.

Avui aquesta teoria pel que hem anat coneixent no s'aguanta. I això ha passat en un quinquenni negre: retallada de llibertats amb l'anomenada «Llei mordassa» i una expressa voluntat d'utilitzar procediments obscurs contra adversaris polítics al marge dels tribunals de justícia amb un clar desviament de poder. I no estem parlant d'unes persones qualsevol, estem parlant d'una part de la cúpula policial. Els despatxos no estaven en la temuda, o soterranis de la temuda brigada politicosocial, estaven a prop dels responsables policials i polítics del Ministeri de l'Interior.

El que ha passat i no sabem si passa encara és més propi de règims autoritaris. Un cop coneguts els fets no només no s'han depurat responsabilitats, sinó que a sobre s'ha premiat generosament els qui participaven a la conxorxa amb destins dels més sollicitats pel seu salari o amb col·locacions preuades a l'empresa privada en responsabilitats de seguretat.

Aquesta comissió treballarà en paral·lel a la comissió creada al Congrés del Diputats a instància, entre d'altres grups, del Grup Parlamentari del Partit Socialista Obrer Espanyol. Aquestes comissions que treballaran en paral·lel, com a mínim nosaltres, volem saber..., volem saber, perquè és així de senzill i de clar: volem saber què ha passat.

Els deia «aquí al Parlament», també al Congrés de Diputats s'haurà d'arribar a conclusions. A conclusions, de què? De per què s'han elaborat dossiers de dubtosa veracitat i rigor? Per què determinats personatges també d'aquí, de Catalunya, han estat i estan, des de fa dècades, en els tripijocs dels concursos de serveis i de construcció i amb connexions amb serveis policials? Haurem... –i això li toca al Govern de l'Estat i, si no, la resta de partits democràtics hauran d'impulsar-ho–, s'han de sanejar les infraestructures d'Interior.

Perquè al final les estructures d'Interior s'han de sanejar perquè els cossos de seguretat han fet, fan i faran una tasca fonamental en la lluita contra el terrorisme i la delinqüència, i perquè són un pilar fonamental d'un estat amb garanties jurídiques. I tots els diputats i totes les diputades saben que a Catalunya no tot és idíl·lic, ho sabem, perquè de gravacions i monitoratges de mòbils i correus electrònics també n'hi ha hagut, fins i tot, han provocat dimissions de responsables governamentals. Els vull recordar, si algú no se'n recorda, el cas del Cescicat, que no fa pas tant temps.

I, per cert, mentre s'iniciava aquest procés de filtracions interessades, amb veritats, amb mitges veritats i amb falsedats, en el Congrés dels Diputats el Grup Socialista demanava explicacions. I saben què passava? Que el grup de Convergència Democràtica pactava amb el Govern del PP la Llei de seguretat privada. Quina casualitat! Tindrem temps també de parlar-ne en aquesta comissió d'investigació.

Però el que ha passat no ens ho podem agafar a broma. Estem davant d'episodis que apunten a pràctiques policials guiades per interessos partidistes i d'obstrucció a la justícia. Fins i tot, la fiscalia ha protestat per la forma d'actuar d'aquest grup d'incondicionals del senyor exministre i del seu director general de Policia. Encara bo que la immensa majoria de policies són bons professionals al servei de la seguretat dels ciutadans.

Ens queda un dubte: la policia pròpia de la Generalitat de Catalunya tenia coneixement dels tripijocs? També ens agradarà conèixer-ho.

I, finalment, el Grup Socialista espera que la voluntat de Junts pel Sí, a l'hora de proposar aquesta comissió d'investigació, a la qual el Grup Socialista donarà suport, esperem que la voluntat, ho torno a repetir, de Junts pel Sí no sigui tancar la comissió Santiago Vidal i les maniobres trileres d'alguns de vostès, que volen arribar a la independència per la via exprés.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Terrades. A continuació, té la paraula el senyor Marc Vidal, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, presidenta. Senyor Guinó, té raó, no es pot enganyar sempre tothom. Prengui nota per si apareixen mentides algun dia.

El nostre grup votarà a favor de la creació d'aquesta comissió, però ho farà des d'una profunda desconfiança, desconfiança en un parell de temes que els explicaré.

El primer és amb relació als resultats que es puguin obtenir. En aquest cas, em vull remetre a les conclusions de la Comissió sobre el Frau i l'Evasió Fiscal de la legislatura passada, la que es va originar com a conseqüència, com vostès saben, de la confessió de frau del president Pujol, en referència a les capacitats per investigar d'una comissió com aquesta al Parlament de Catalunya. Ni per als recursos que es tenen ni per als mecanismes que marca el Reglament, qualsevol fet investigat que, a més, tingui contacte amb altres investigacions de caràcter judicial difícilment podrà passar de consolidar amb més o menys fortuna les hipòtesis inicials de plantejament de cada grup sense que les conclusions es puguin considerar fets consolidats, ni tan sols els de caràcter polític.

El fet de la inconsistència jurídica en l'obligatorietat o no de la presència de determinades persones fora de l'àmbit de Catalunya, el fet de la preponderància en l'exposició dels testimonis i la poca flexibilitat en la interrogació dels diputats, el fet del silenci legal quan algú està sent investigat per la justícia i alguns altres fets recollits en aquelles recomanacions que no s'han abordat des d'aleshores ens situen en una alta probabilitat d'acabar elaborant unes conclusions que podrien assimilar-se més a les d'una comissió d'estudi, amb un cert caràcter vinculant i poca cosa més.

Tot i que això és important –això és important. I, si no, valorin les conclusions de la comissió d'investigació del cas Palau, que apuntaven directament als fets que avui mateix estem coneixent; estem trigant massa anys, però en surten enfortides. O valorin les conclusions de la comissió del cas Pujol, que tothom qualificava d'espectacle, però que s'estan confirmant una a una amb el pas dels dies. Però les investigacions reals les ha portat la justícia. I el Parlament ha aportat estudi, ha aportat indicis, ha aportat recomanacions.

Aquesta prevenció, doncs, és amb relació a una investigació real, especialment en el cas que ens ocupa, que pot tenir un caràcter altament especulatiu, i és la que ens genera la nostra primera desconfiança.

Però la segona és amb relació als objectius i a les finalitats que s'hi pretenen, que no és el mateix. Segur que compartim que l'objectiu essencial és desemascarar què hi ha de realitat en les actuacions escandalosament irregulars d'algunes institucions de l'Administració que presumptament han estat utilitzades amb fins polítics per lesionar l'adversari, sense miraments a l'hora de prostituir la feina de la policia i de la justícia. Ara bé, és aquesta, la finalitat real de crear ara una comissió d'investigació, quan el detonant ja fa mesos que ha passat? És ara, quan comença justament el judici pel cas Palau i estem confirmant les sospites que Convergència i Unió ha pogut fer campanyes electorals i guanyar eleccions amb diners escatimats del Palau? És ara, quan el jutge està acorralant el partit del 3 per cent? –més aviat del 4, pel que sembla, amb l'aparició dels nous casos. És ara, quan esclata el cas Manga, amb la imputació de desenes de persones relacionades amb els partits en el Govern? És ara, quan també es demana investigar què hi ha de cert en les afirmacions d'un jutge sobre unes actuacions que tindrien un inqüestionable caràcter totalitari del Govern de la Generalitat, si fossin certes? Per tant, coincideix la finalitat real dels proponentes amb l'objectiu compartit? O estem assistint a una pura i simple maniobra de distracció? Aquesta és la segona i enorme desconfiança cap a aquesta comissió d'investigació. I aquest grup, a això, no hi col·laborarà.

Ens interessa saber, com els primers, si s'ha utilitzat alguna institució no per a allò que ha estat concebuda, sinó per perseguir l'enemic polític de manera irresponsable i fraudulenta, i si s'arriba a aquesta conclusió, portar-la com a parlament a la fiscalia perquè actui jurídicament contra els responsables d'una actuació que posa sota sospita el funcionament correcte de l'estat de dret. Els primers en exigir responsabilitats penals, si fes falta.

Ara bé, nosaltres no col·laborarem en cap maniobra de distracció ni a teixir cortines de fum sobre les gravíssimes acusacions que pesen sobre el que ha estat el primer partit d'aquest país amb relació als seus casos de corrupció. I volem saber quins dels seus càrrecs són responsables de tenir les mans brutes. Perquè fixin-s'hi bé: si no existissin aquestes sospites i no estiguessin fortament arrelades en la consideració social de la seva existència, no hauria pogut funcionar cap operació Catalunya, perquè ningú se l'hauria

cregut. És a dir, per col·locar una mentida de tal forma que sembli veritat, l'has de col·locar enmig de moltes veritats, i aquesta podria ser –aquesta podria ser– la realitat.

Per nosaltres, doncs, és indiscutible que les forces de seguretat de l'Estat no poden utilitzar amb fins polítics els instruments legals que tenen a la seva disposició, i molt menys recórrer a la guerra bruta per debilitar o per destruir un projecte polític. Ens arremangarem i intentarem gratar al màxim per arribar a alguna conclusió en aquest sentit, tot i les limitades atribucions d'aquest Parlament. Ara bé, al mateix temps, diem que la corrupció ha de ser investigada, jutjada i condemnada en cas que sigui provada; és igual el color polític i el pes simbòlic dels implicats i amb quina bandera s'emboliquin. I això sortirà indiscutiblement en aquesta comissió. Perquè, de la mateixa manera que estem convençuts que en el marc de la suposada operació Catalunya es poden haver acusat persones sense fonament, estem igualment convençuts que hi haurà altres persones l'acusació de les quals sí que pot tenir fonament, perquè forma part de la feina diària d'investigació que fan policia i justícia. I faríem un molt feble favor a la justícia del país si sota els greus errors de forma utilitzats permetéssim la innocència de defraudadors, corruptes i corruptors.

I, mirin, deixin-me fer un recordatori per a aquells que tenen poca memòria. Els recordo que el dinar de La Camarga és del juliol del 2010, tot i que explota i es coneix el 2013, i és en aquest famós dinar amb «florero» que podem situar el tret de sortida d'això que avui anomenem «l'operació Catalunya». Però els ho diré clar i català: nosaltres no voldríem en cap cas que una operació engendrada quan Convergència i Unió i el Partit Popular estaven a punt de començar a col·laborar al Parlament de Catalunya i es donaven suport mutu aquí i a l'Estat, i va estar silenciada durant tres llargs anys d'amor idíl·lic entre elits, pogués justificar ara socialment o jurídicament, per defectes de forma, les malifetes dels Pujol i de la Convergència dels negocis. En aquest joc, no només no hi entrarem, sinó que en aquesta comissió procurarem que aquests dos elements quedin ben reflectits i estiguin prou equilibrats. I estic convençut que la resta de grups que no tenen res a amagar estaran d'acord amb aquesta posició.

Pel nostre grup, doncs, aquesta no ha de ser una comissió on es pretengui alimentar el victimisme demostrant la suposada guerra bruta de l'Estat espanyol contra l'independentisme, sinó destapant qualsevol guerra bruta, destapant els comportaments il·legals, il·lícits o fraudulents d'aquells que han utilitzat institucions, a l'Estat espanyol i també a Catalunya, per difamar determinats adversaris polítics i obtenir-ne un rèdit personal o electoral.

Els torno a recordar, senyors de Convergència i d'Unió, ara amb noms diferents però amb moltes de les mateixes cares, que a La Camarga, quan tot això comença, vostès encara no eren independentistes; però, en canvi, ja eren conegudes les activitats de la família Pujol i del seu cercle de beneficiaris. I suposo que m'acceptaran que aquest cercle perd els favors i els silencis d'aquells amb qui havien estat pactant fins aleshores quan esclata el fervor independentista, i és quan aquesta operació pren una volada diferent, implica personalitats del nivell més alt i embolica determinats estaments de la justícia i de les forces de seguretat, que és, suposo, el que ens tocarà investigar.

Per tant, el nostre grup, tenint en compte aquestes dues grans desconfiances i, en especial, la més que probable inassistència de determinats testimonis que serien clau per al coneixement dels fets, voldrà presentar un programa de treball centrat en dos grans objectius: què hi ha de concloure en la utilització fraudulenta de les institucions per a la persecució política i què hi ha de probable en les sospites aparegudes en el marc dels treballs policials desenvolupats en aquest període.

Mirin, el comportament il·legítim d'uns determinats personatges no invalida ni pot invalidar el comportament legítim de la majoria; també el de la policia i el de la justícia. En base, doncs, a aquesta hipòtesi i a la de l'existència dels dos comportaments anteriors, haurem de presentar i consensuar el programa de treball de la comissió, que desitjaríem que fos una comissió curta, funcional i pràctica, i no pas una comissió victimista, insubstancial i retòrica. En això ens hi posarem i en això col·laborarem.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Vidal. A continuació, té la paraula la senyora Esperanza García, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Esperanza García González

Bé; gràcies, presidenta. Diputats, diputades..., miri, senyor Guinó, s'ha de tenir –s'ha de tenir– molta barra i moltes penques per venir aquí, a aquest faristol, i dir que li fan fàstic determinades coses quan tenim de rerefons el senyor Montull i el senyor Millet parlant. (*Remor de veus.*) «Fàstic», parla vostè?, un senyor de Convergència? Faci el favor, si us plau! Cal recordar que vostès, això que anomenen «l'operació Catalunya», la no operació Catalunya, al final, amb el que comença és amb motxilles i bosses plenes de diners que el senyor Pujol i la seva família s'emportaven a Andorra. Aquesta és la realitat que vostès volen amagar amb aquesta petició de comissió d'investigació.

Aquesta petició de comissió d'investigació, pel que veiem, segurament s'aprovarà. I s'aprovarà la creació d'una comissió d'investigació d'una cosa que no existeix. No existeix cap operació Catalunya. El que existeix –i nosaltres ho diem així, claríssimament– és una operació de distracció. «La gran evasión», que dicen; el tapar con esta comisión otra que se creó recientemente, la semana pasada, esa que les debería dar asco y vergüenza, esa que nace por unas declaraciones del señor Vidal –padre putativo de la pseudoconstitución catalana– y el señor Salvadó –todavía hoy secretario de la hacienda catalana–, diciendo y afirmando que se vulneraban sistemáticamente derechos fundamentales de los catalanes. Esa es la verdadera operación, la de la vergüenza. Esa que además nos indicaba que se recopilaban datos de catalanes, datos personales de carácter fiscal, listas de jueces buenos y malos. Y esta comisión que ustedes vienen a pedir aquí, obviamente con el apoyo de algunos grupos parlamentarios, lo que quiere precisamente es tapar eso, tapar que a día de hoy ni siquiera el *president*, ni el *vicepresident*, ni los *consellers*, ni los implicados han dado ninguna explicación al respecto; nada. ¿Ustedes no tienen que decir absolutamente nada? ¿Vulneran los derechos fundamentales de los catalanes y no van a dar ninguna explicación en esta cámara donde estamos representados todos los catalanes? ¿Es eso calidad democrática? ¿Ustedes van a dar lecciones de calidad democrática? Yo creo que no.

Ustedes se han dedicado a vulnerar no solo derechos fundamentales, sino a pisotear a ciudadanos catalanes, haciendo listados ilegales y listados de jueces merecedores del edén y jueces merecedores del destierro. Esa realidad es la que tenemos aquí, en esta cámara, y no una operación inexistente. En todo ese contexto de listados se añade que la semana pasada dos diputados que están sentados en esta cámara y que trabajan en una ley de transitoriedad, esa ley del golpe que ustedes guardan bajo llave –esa ley del golpe, sí señor–, adviertán en un auditorio que el camino hacia ese soñado estado catalán no iba a ser ni pacífico ni ordenado. Eso es lo que están haciendo ustedes. Se mueven entre mentiras e ilegalidades; mentiras e ilegalidades cuando hoy precisamente –hoy precisamente– se ha reconocido el saqueo al que hemos sido sometidos los catalanes durante muchísimos años. Y se ha reconocido en un tribunal de aquí, no en uno de Madrid; lo ha cometido gente de aquí, no gente de Madrid, en relación con la carísima obra pública que hemos pagado todos los ciudadanos de aquí, todos los ciudadanos catalanes, que hemos pagado los sobrecostes en las obras públicas, porque ustedes, precisamente los señores de Convergencia Democrática y su marca blanca –es decir, somos los mismos miembros, pero cambiamos el título de la cosa–, se llevaban a su partido..., o bien a su partido o, según qué lores de su partido, a sus bolsillos.

Esa es la realidad. Se han pasado ustedes toda la mañana de reajo mirando qué es lo que pasaba en la vista del caso Palau. Esa es la realidad ante la que nos encontramos. Y esta tarde –esta tarde– ya no miran de reajo, porque ahora, en esta tarde, los nervios ya son nominativos, ya tienen nombre y apellido. Y por eso sí que van a tener que dar ustedes explicaciones. Esa es la verdadera operación Cataluña, la que articularon señores como Millet y el clan Montull; ayudados, por supuesto, de una estructura de una Convergencia Democrática que se ha dedicado durante muchos años a hacer que los catalanes pagaran por sus obras públicas un exceso de sobrecoste y llevarse dinero a sus bolsillos. Esas por las que ustedes nunca han dado explicaciones, ni bajo una sigla ni bajo otra.

Porque la única operación Cataluña, que no ha existido..., y lo único que ha hecho el Gobierno de España durante estos años, ¿sabe lo que ha sido? Ha sido impedir que ustedes sigan vulnerando derechos fundamentales de los catalanes, y evitando que perpetúen ustedes listados entre catalanes de primera y catalanes de segunda, siendo los de segunda aquellos que no comparten su proceso de ruptura. Se han seguido pagando

facturas de aquells serveis públics que uestedes impagaban: dependència, centres de atenció de dia. Se ha ajudat al sosteniment del estat del benestar, de ese del que gozen tots els catalanes, sean o no independentistes.

¿Y sabe cómo? Con el esfuerzo de todos los españoles, con más de 62.000 millones de euros recibidos entre 2012 y 2016 para pagar a esos proveedores que ustedes no pagaban, con el FLA, con facilidades financieras, con esas ayudas y con esa realidad económica que se ha vivido aquí durante muchos años, que incluso el señor Junqueras reconocía en un informe frente a inversores extranjeros que iba a durar hasta el año 2026. En definitiva, ¿el Gobierno de España saben a lo que se ha dedicado? A ser el Gobierno de todos los españoles, incluidos también los catalanes, esos a los que ustedes han dejado abandonados a su suerte.

Por ello, desde el Partido Popular no vamos a apoyar y a prestarnos a esta maniobra de distracción, que parece que no tiene mucho éxito: tengo que decirles que el *trending topic* de hoy precisamente son el señor Millet y el señor Montull. Parece que la maniobra de distracción no les está saliendo muy bien. Nos parece triste que otros grupos parlamentarios acaben siendo la muleta de esta maniobra de distracción que denuncian desde este *faristol* pero que, de forma ágil, se prestan a votar a favor.

No se inventen ustedes más operaciones. No se inventen más operaciones Cataluña, *diàleg, pastanaga...*, en fin, ustedes tienen una creatividad lingüística ya más que demostrada, porque los únicos que capitanean aquí una operación son ustedes, que es la operación de la ruptura, una operación que desde luego no tiene ninguna salida buena.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyora García. A continuació, té la paraula la senyora Mireia Boya, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Mireia Boya e Busquet

Gràcies, presidenta. Fa temps que la guerra bruta de l'Estat contra l'independentisme català s'ha mediatitzat i acapara titulars, i no és gens estrany que aquest Parlament pugui fer preguntes i demani respostes a aquells que la fan, a aquells que l'han fet sempre. No és estrany, tampoc, que aquest Parlament permeti la queixa pública d'aquells demòcrates que no la volen més, que l'han patit i que encara la pateixen.

Ara bé, no ens enganyem, la guerra bruta de l'Estat, dels seus cossos policials, dels seus tribunals polititzats, fa molts anys que existeix. La gent de l'esquerra independentista, dels moviments anticapitalistes, de la dissidència, de tots aquells, en definitiva, que construeixen contra hegemonia, ho saben prou bé, perquè han patit invencions, detencions, infiltracions i, fins i tot, tortures i assassinats.

L'Estat persegueix sistemàticament tots aquells moviments que qüestionen de manera clara l'*statu quo*. Sempre ho ha fet. I és per això que nosaltres una comissió d'investigació sobre l'operació Catalunya pensem que no es pot restringir ni al moment actual, ni als polítics actuals, ni al Principat. I parlarem deu minuts i tindriem històries per parlar-ne mil, perquè operacions Catalunya n'hi ha hagut moltes i segurament moltes més vindran en el moment històric en el que estem, doncs, moure's pels laberints del clavegueram és la seva manera d'entendre la democràcia, una democràcia que fa pudor a claveguera.

U: independència. Fa trenta-cinc anys, 14 de març de 1982, les forces polítiques autonomistes havien convocat una manifestació contra la LOAPA, aquella llei de recentralització política, hereva directa del cop d'estat del 23-F i que evidenciava que per a les forces polítiques espanyoles s'havia anat massa lluny en això de l'autonomisme. L'independentisme va sortir en bloc diferenciat dins la manifestació darrere la pancarta d'independència més gran que s'havia fet fins aleshores i feta a mà, darrere dels comitès de solidaritat amb els patriotes catalans, els partits IPC, el PSAN, i molta gent que s'hi anava afegint a mesura que la manifestació anava avançant.

I el que va passar ja és ben sabut, i d'un personatge que coneixem molt bé i que tot hom demanarà que comparegui. El governador civil de Barcelona, senyor Jorge Fernández Díaz, ja trenta-cinc anys enrere, el ministre de la porra, va manar detenir, aplicar la nova llei en defensa de la democràcia, i empresonar els dirigents de l'IPC que estaven a la primera fila d'aquesta manifestació, just darrere de la pancarta d'independència, acusats de promoure la rebel·lió.

Carles Castellanos i Ramon Pelegrí van ser portats a la presó Model, i Eva Serra, Teresa Lecha, la Blanca Serra i la Maite Carrasco van ser empresonades a la presó de la Trinitat. S'hi van estar un mes, gràcies al senyor Jorge Fernández Díaz, sense cap tipus de prova, perquè la pancarta no la van trobar, estava ben amagada. Un mes, i al carrer gran mobilització: una intensa campanya de suport, amb un lema que era «Jo també hi era». No sé si els sona una miqueta, allò de «9-N som tots». Fa trenta-cinc anys l'independentisme havia gosat sortir a l'escenari polític, mostrar-se obertament enmig d'un clima de repressió.

Dos: mentides i tortures. 1992, *operación Garzón*. La celebració dels Jocs Olímpics com a pretext. Les forces i cossos de seguretat de l'Estat van iniciar una campanya de repressió política i policial que va comportar la detenció, totalment arbitrària, sense proves i amb tortures, d'una cinquantena de persones vinculades a l'esquerra independentista catalana, per una suposada vinculació amb Terra Lliure. L'Audiència Nacional –aquell tribunal que tenen allà a Madrid i que ja sabem de qui és hereu– va determinar que els blaus, les marques a la pell i les ferides diverses dels detinguts havien estat causades per autolesions. I no va ser fins al 2004 que, després de cap investigació a Espanya, el Tribunal Europeu dels Drets Humans va dictaminar la culpabilitat de l'Estat espanyol en aquest afer de les tortures.

Tres: guerra bruta, connexió amb la ultradreta, bombes i Països Catalans. Finals dels setanta, la batalla de València a la Transició. El sector més reaccionari de la dreta valenciana va voler erradicar el predomini de l'esquerra mitjançant les coaccions i l'anticatalanisme com a estratègia de xoc. Milícia Catalana va ser terrorisme de dretes i d'estat: bombes contra el catalanisme a l'estadi del Llevant, a l'aplec del País Valencià a la plaça de bous, a casa de Joan Fuster, entre moltes altres. El blaverisme que ha governat el País Valencià durant tants anys de la mà dels feixistes de Fuerza Nueva.

De la connexió entre feixisme i terrorisme d'estat, en podríem parlar hores –en podríem parlar hores. Per exemple, de Guillem Agulló, aquell militant de l'organització juvenil de l'esquerra independentista Maulets, de Burjassot, de l'operació Panzer i del nazi que el va assassinar, Pedro Cuevas; les caceres que organitzava Alianza Nacional i Espanya 2000, assassins que es presenten a unes eleccions en un sistema democràtic, i se'ls deixa. Oblit de marcar

Quatre: persecució dels moviments socials. Recordem el període de Julia García Valdecasas, també molt coneguda. Delegada del Govern a Catalunya entre 1996 i 2003, en ple aznarisme. A banda de la seva duresa repressiva contra el moviment ocupa i antiglobalització –recordem el desallotjament del cinema Princesa el 1996–, es va obstinar a vincular l'esquerra independentista catalana amb l'esquerra *abertzale* pel que fa als mitjans de lluita. I exemple d'aquesta política fou el cas dels tres de Gràcia, aquells tres joves als que s'imputava l'organització d'un grup armat imaginari construït a partir d'informes de la Policia Nacional espanyola. Acusació arxivada. Mentides. La sentència, molt divertida, deia textualment: «Els informes semblen redactats per la desapareguda Brigada Político-social del franquisme.» Evidència dels mitjans emprats per la senyora García Valdecasas.

Cinc: altres, arreu, fraternalment. No oblidem què va ser el GAL al País Basc, el quarter d'Intxaurren, Mikel Zabala mor emmanillat surant al riu Bidasoa vint dies després de les detencions dels grups parapolicials. Lasa i Zabala enterrats en calç viva. La tortura com a eina d'estat i una pensió vitalícia per als assassins de 1.600 euros pels serveis prestats a l'Estat espanyol.

No oblidem tampoc què va ser l'afer Cubillo a les Canàries. Aquell intent d'assassinat d'un líder independentista per agents dels serveis policials espanyols. Qui? Martín Villa, el mateix darrere la matança del 3 de març a Vitòria, el mateix del cas Escala contra la CNT, perseguint l'anarquisme, el mateix que reclama la justícia argentina via la jutgesa Servini per crims contra la humanitat durant el franquisme. Un assassí que ha acabat presidint Endesa. Allò de les portes giratòries i el pagament pels serveis prestats a l'Estat.

Més: els diaris *Egin*, *Egunkaria*, tancats al País Basc; la il·legalització dels partits i l'apartheid electoral a l'esquerra *abertzale*. Sí, Patxi López, el candidat que acaba de tornar de Catalunya i parla de nacionalisme cultural. Sí, guerra bruta. Això també és operació Catalunya. També ho és.

Parlaríem mil minuts però me'n queden dos i vint-i-tres segons. Per tant, hi insistim: res de nou sota un cel de plom –res de nou sota un cel de plom. El búnquer serveix tant per perseguir les urnes del 9-N, com per assetjar la presidenta i la Mesa d'aquest Parlament, com per acusar el regidor de Vic, Joan Coma, de sedició. Ho ha fet sempre. El senyor Fernández Díaz fa trenta-cinc anys que ho fa. No és cap novetat. Ho ha fet sempre. Ho seguirà fent. I és per això que no volem limitar aquesta comissió d'investigació sobre l'operació Catalunya, ni al moment actual, ni als polítics actuals, ni als temes que han sortit en els intervencions que m'han precedit.

Potser hauríem de convidar a comparèixer els pares de Guillem Agulló. I malauradament ja no podem convidar molts independentistes com en Macià Manera, de l'MDT, perquè ens expliqui com el van detenir i com el van portar a Madrid en helicòpter simulant tirar-lo al mar a mig camí, la Guàrdia Civil, enviada per l'Estat espanyol.

I acabo amb un autorecordatori, perquè a Catalunya també s'ha fet una particular guerra bruta contra la dissidència des de les unitats d'informació dels Mossos d'Esquadra. I recordo només un cas, el de la Núria Pòrtulas, per exemple. No ho oblidem nosaltres tampoc, això. I en qualsevol operació Catalunya nosaltres farem sempre nostre en Xirinacs quan deia que «lluitarem contra el fort mentre siguem febles i contra nosaltres mateixos quan siguem forts».

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Boya.

Acabat el debat passarem a la votació.

Estem cridant a votació.

(Pausa llarga.)

Iniciem la votació. Comença la votació.

La proposta de creació de la comissió d'investigació sobre l'operació Catalunya ha estat aprovada per 98 vots a favor, 11 en contra i 22 abstencions.

Interpel·lació al Govern sobre justícia democràtica i estat autoritari de dret

300-00135/11

El novè punt de l'ordre del dia és: interpel·lació al Govern sobre justícia democràtica i estat autoritari de dret, presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Benet Salellas.

(Remor de veus.)

Com sempre, els demano que surtin de pressa i en silenci, si us plau, perquè hem de continuar.

(Pausa.)

Benet Salellas i Vilar

Sí; gràcies, presidenta, i gràcies als que us heu quedat. L'últim punt de l'ordre del dia. Volia començar la interpel·lació deixant clar que aquelles persones que durant anys hem trepitjat els tribunals de justícia sabem que en la base del nostre sistema judicial..., la base d'aquest sistema és plena de gent honesta, de gent treballadora, de gent anònima i de gent que té un concepte de justícia importantíssim, que s'esmerça sempre i cada dia perquè la llei i el dret siguin, sobretot, fonts de solució de conflictes i no pas de creació de problemes, no? Vull deixar clar, per tant, des del nostre grup parlamentari, en primer lloc, un reconeixement a tota aquesta gent. I per deixar clar, doncs, que els animem a continuar treballant en aquesta direcció.

Però, dit això, el contingut de la nostra interpel·lació va en el sentit de posar de manifest l'eixamplament accelerat, al nostre entendre, que es viu en el nostre país per l'embat judicial que vivim, entre llei i democràcia, o entre legalitat i justícia, no? I aquestes són algunes reflexions al respecte que nosaltres volíem posar sobre la taula. Nosaltres tenim clar que l'Estat espanyol, els actors jurídics de l'Estat revelen una fortíssima continuïtat del passat, no només del passat franquista, sinó també de l'època anterior; em refereixo al segle XIX, que és el moment en què la cultura jurídica espanyola es va, d'alguna manera, forjar.

És cert que l'any 78 es va aprovar una constitució que va instaurar un estat social i democràtic de dret, però aquest Estat no es va construir sobre un espai buit, sinó que es va construir sobre un sistema format per elements normatius, institucionals i comportamentals que eren del passat. És a dir, a l'Estat espanyol, a diferència de la República Federal Alemanya, no hi va haver una *tabula rasa* amb l'ordenament jurídic, no es van derogar normes –majoritàriament–, no es van declarar nul·les les sentències, no es van depurar ni reformar a fons ni la judicatura, ni la fiscalia ni les altres institucions de l'Estat...

I ens ha portat a una situació que, sociològicament, com explica el professor d'Història del Dret de la Universitat Pompeu Fabra, l'Alfons Aragoneses, utilitzant la metàfora del pergamí..., ens trobem que, d'alguna manera, igual com passava a l'Edat Mitjana, en què els pergamins eren escassos, doncs, es rascava el que s'havia escrit i, moltes vegades, l'escriptura anterior quedava igualment, romania en el text. Doncs, d'alguna manera això és el que passa amb la cultura jurídica a l'Estat espanyol, no?, que continua sent molt present tot aquest bagatge, aquest *background* que transmeten jutges i fiscals en una estructura piramidal gerontocràtica, que es dedica a anar reproduint aquesta cultura, hi insisteixo, jurídica del segle XIX.

Tot això, a més a més, és possible en un esquema de fiscalia que no és independent, que..., és una pena que no hi sigui el diputat Carrizosa, perquè avui hauríem de recordar-li que el model de fiscalia del règim del 78, diu la mateixa Constitució que la fiscalia..., no és que digui que no és independent, és que directament diu que és dependent jeràrquicament del Govern. I, en aquest cas, el Govern avui és un dels governs més corruptes d'Europa, un dels governs amb més condemnats per corrupció, que es diu Partit Popular.

El desplaçament del que fins ara havia estat fiscal superior a Múrcia, el senyor Manuel López Bernal, que, a més, ha denunciat públicament pressions i intimidacions per haver-se destacat en la lluita contra la corrupció, precisament en una comunitat governada pel Partit Popular, va arribar a afirmar fa molt poc que es persegueix més els fiscals que lluiten contra la corrupció que no pas els corruptes.

De fet, en aquestes darreres setmanes hi ha hagut també un moviment a la fiscalia anticorrupció, en què s'ha modificat el que era fiscal en cap i s'hi ha col·locat precisament una persona que no tenia cap experiència en la lluita contra la corrupció, el senyor Moix, i que és amic, és conegut amic d'Esperanza Aguirre.

És a dir, sí que existeix una clara depuració a la fiscalia espanyola a fi de que siguin tots ells, els alts comandaments, doncs, persones afins a aquest Govern de corruptes del Partit Popular. És més, la premsa de Madrid, la setmana passada, publicava com Consuelo Madrigal, la que havia estat fiscal general, que va rellevar Eduardo Torres-Dulce, no ha estat revalidada com a fiscal general, precisament perquè es negava a fer totes les modificacions a la cúpula de la fiscalia que li havia demanat el ministre de Justícia.

No oblidem que Consuelo Madrigal va arribar a ser fiscal general després que hagués dimitit Eduardo Torres-Dulce, que va dimitir arran de les pressions que havia rebut i es queixava de les constants..., de com s'immiscia constantment el Ministeri de Justícia en la Fiscalia General de l'Estat i, concretament, pel cas de la querella del 9-N; querella que havia portat prèviament un cessament d'un altre fiscal en cap a Catalunya, el senyor Martín Rodríguez Sol.

I penso que la querella, l'anomenada «segona querella contra Forcadell», escrita directament per la fiscalia general, i no per la Fiscalia de Catalunya, que exclou el diputat i company Joan Josep Nuet només pel resultat dels seus vots anteriors en aquest Ple, fa que molts de nosaltres ja no ens estranyem de res del que ve de la fiscalia espanyola i que estiguem convençuts que la fiscalia espanyola no pot avui predicar-se que és objectiva i molt menys que és imparcial.

Però, per tancar, diguem-ne, aquest cercle fan falta, com a mínim, dos elements més que volem posar sobre la taula: un es diu Manuel Marchena. És avui president de la Sala Penal del Tribunal Suprem i, per tant, la darrera instància, el darrer tribunal que resoldrà totes aquestes querelles que es produeixen en aquest context d'embat judicial contra el sistema institucional català. Doncs, escoltin, si repassem quin era el currículum del senyor Manuel Marchena descobrirem..., ah que no saben que era abans de ser jutge del Tribunal Suprem, el senyor Manuel Marchena? Doncs, ni més ni menys que fiscal.

Casualment, el senyor Manuel Marchena era, abans de ser jutge..., precisament era fiscal. I amb qui havia treballat el senyor Manuel Marchena? Doncs, en l'època del Go-

vern de José María Aznar, era la mà dreta d'un fiscal general que va passar a la història precisament pel seu anorreament constant dels drets i llibertats, i per una visió clarament «decimonònica» de com és el sistema de drets i llibertats contemporani, m'estic referint al senyor Jesús Cardenal.

Manuel Marchena era la mà dreta de Jesús Cardenal, que es va mantenir a la fiscalia fins que va arribar Rodríguez Zapatero. I en aquell moment, el senyor Marchena va entrar de magistrat al Tribunal Suprem i, amb la presidència de Rajoy i el seu control del Consell General del Poder Judicial, se'l va nomenar president del Tribunal Suprem.

I parlant precisament del Consell General del Poder Judicial, el seu president, Carlos Lesmes, que és qui s'encarrega, en definitiva, de designar els presidents dels tribunals superiors de justícia i de les audiències provincials..., qui és aquest president del Consell General del Poder Judicial, Carlos Lesmes? Doncs, miri, casualment, també havia estat fiscal.

I totes les dades que estic exposant són públiques, conegudes i absolutament transparents, senyors del PP. I era interessant poder-los explicar que Carlos Lesmes, president del Consell General del Poder Judicial, havia estat, ni més ni menys, que director general del Govern de José María Aznar. I que, per tant, havia mantingut un càrrec dins de l'Executiu de José María Aznar, de 1996 fins al 2004.

I aquesta persona, que havia format part de l'executiu de José María Aznar i que estava a sou, precisament, del Govern del PP, és, ni més ni menys, avui, que el president del Tribunal Suprem i del Consell General del Poder Judicial, encarregat d'instruir els expedients disciplinaris contra jutges. Expedients disciplinaris que..., no deixem de recordar que la setmana passada denunciaven diverses associacions judicials que un jutge de Barcelona, Manuel Ruiz de Lara, un dels jutges més actius en denunciar clàusules abusives de la banca i que més qüestions ha plantejat davant la justícia europea..., ha estat investigat, aquest jutge, de forma secreta durant més d'un any per part d'aquest Consell General del Poder Judicial, presidit per Carlos Lesmes.

Per tant, fiscalia no independent, Manuel Marchena per un costat, Carlos Lesmes per l'altre... Tot això són qüestions que no ho diu la CUP, ho diu un informe del Consell d'Europa; un informe del grup Greco, del Grup d'Estats contra la Corrupció, que en el seu informe del 2016 destaca l'absoluta falta d'independència de la cúpula judicial i fiscal de l'Estat espanyol.

Des d'aquesta perspectiva, al nostre entendre, és absolutament impossible mantenir avui que a Catalunya tenim una fiscalia independent que es pugui sostreure dels mandats i ordres polítics del ministre de Justícia de torn. Ens resulta impossible mantenir que disposem, en aquest context, d'una suficient cultura jurídica per pensar o per entendre que en aquest engranatge hi ha una concepció democràtica suficient que frenarà els abusos que des de la perspectiva del Ministeri de Justícia es faran quan es donin ordres a totes aquestes persones.

I, per tant, nosaltres arribem a la conclusió que no n'hi ha prou amb haver aprovat una constitució fa quasi quaranta anys per dir, per proclamar que la legalitat en la que vivim és una legalitat democràtica. Més aviat, a la vista de totes les intervencions que han fet tots i cadascun d'aquests poders en els darrers mesos, a nosaltres ens porta a pensar que efectivament vivim en un estat de dret; però la pregunta que li adreçem al conseller de Justícia del nostre Govern és: aquest és un estat de dret democràtic o comencem a acostar-nos cada vegada més a un estat autoritari de dret?

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Salellas. Respon el senyor Carles Mundó, conseller de Justícia.

El conseller de Justícia (Carles Mundó i Blanch)

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, en fi, jo crec que amb els molts exemples que vostè ha relatat, que són efectivament exemples que podem anar a trobar simplement revisant els currículums de les persones que formen part dels òrgans de govern dels principals estaments vinculats a la justícia, a l'Administració de justícia, certament estem en un context en què és preocupant la qualitat democràtica en la que en determinats aspectes..., i jo crec que és bo el que vostè ha subratllat a l'inici, quan fem referència a la justícia, no posar tothom en el mateix sac, sinó centrar-ho en aquelles qüestions que es discuteixen en el marc d'un tribunal, però que no són pròpies d'un tribunal.

Per tant, és evident que la majoria, la immensa majoria, segur que la quasi totalitat dels jutges que imparteixen justícia ho fan seguint el seu millor criteri tècnic i el seu millor saber. Però també és veritat que quan els jutges són encarregats de resoldre qüestions que no s'han de discutir en un tribunal, i que, per tant, estan emmarcades en el debat polític, és evident que en aquest cas tenen dificultats més que objectives –i vostè n'ha relatat unes quantes– per poder defensar sense posar-se vermells que el criteri respon exclusivament a la interpretació del dret o a l'avaluació de les proves i dels fets.

I, de fet, la preocupació per la independència de la justícia i la preocupació per la imparcialitat amb què s'imparteix la llei no la tenen només les persones que viuen potser amb més intensitat la política, sinó que la tenen el conjunt dels ciutadans; el conjunt dels ciutadans de Catalunya, però també el conjunt dels ciutadans de l'Estat. I vostè en la seva explicació es referia a dades concretes, a exemples concrets i situacions que podem corroborar i que moltes vegades consten en els mateixos currículums de les persones que vostè esmentava.

Però és que si ens mirem el grau de confiança que tenen els ciutadans de l'Estat espanyol –per tant, del conjunt de ciutadans, d'aquells que estan més preocupats per les qüestions que poden tenir a veure amb la vida política de Catalunya i aquells que n'estan més allunyats–, veiem que, efectivament, la immensa majoria de ciutadans de Catalunya creu que la llei no s'aplica de forma igual per a tothom. Per tant, la percepció sobre la independència judicial està posada durament en qüestió pel conjunt de ciutadans de l'Estat espanyol.

I algú pot dir: «El conseller fa una afirmació que potser és certa o potser no.» És una afirmació que es basa en l'opinió que els ciutadans manifesten quan la Comissió Europea, en el marc dels diferents estudis vinculats a l'eurobaròmetre que fa l'any 2014 –i seria de gran interès que aquest exercici es reproduís en l'actualitat–, l'any 2014, el 15 per cent dels ciutadans de l'Estat espanyol van dir que creien que a l'Estat espanyol la llei s'aplicava de forma igual per a tothom, o el que és el mateix, el 85 per cent dels ciutadans de l'Estat espanyol afirmen, quan se'ls pregunta, que creuen que la llei no s'aplica de forma igual per a tothom. I algú podrà dir que un 15 per cent no està malament.

Bé, situem-lo en el context. El 15 per cent vol dir que l'Estat espanyol, en una enumeració dels vint-i-vuit estats de la Unió Europea, està exactament en el lloc vint-i-vuit. Per tant, els ciutadans de l'Estat espanyol consideren que la justícia no s'aplica, que la llei no s'aplica de forma igual per a tothom i, per tant, dels vint-i-vuit estats de la Unió Europea, l'Estat espanyol és aquell en el que els ciutadans confien menys en les seves institucions judicials. I això, certament, hauria de ser un motiu d'extrema preocupació per a l'Estat espanyol, perquè és evident que un estat es configura també amb la confiança que els seus ciutadans tenen en el poder judicial. I pels exemples que vostè ha relatat i molts més que en podem extreure, certament, els ciutadans no confien en el poder judicial, no creuen que en aquelles qüestions que no són potser de la quotidianitat en què, com dèiem al principi, sens dubte segur que els jutges apliquen la llei de la millor manera que saben i interpreten els fets amb un sentit de justícia tan profund com són capaços d'aportar, en aquelles qüestions que es discuteixen als tribunals i que no són de l'àmbit de la justícia, sinó que són de l'àmbit de la política, els ciutadans han comprovat massa vegades que s'està fent un abús del dret i s'està fent un abús de les institucions, sovint, per perseguir idees polítiques, i aquest Parlament, desgraciadament, n'és probablement el millor exemple.

Hem observat com fa poques setmanes es celebrava un judici per haver posat urnes perquè es volia demanar l'opinió de la gent; veiem com ara els membres de la Mesa que pensen el que pensen, doncs, són perseguits amb querelles de la fiscalia posant de manifest la mateixa fiscalia, i això crec que és un tema gravíssim i que no l'hem de passar per alt en cap oportunitat que tinguem per explicar-ho, en què en funció de si un mateix fet el porta a terme una persona independentista o no això mereix que se'l pugui perseguir penalment o no se'l pugui perseguir penalment; això, des del punt de vista democràtic, és un escàndol, i des del punt de vista jurídic, és una insensatesa.

Per tant, és evident que, quan es tracta de qüestions vinculades a la política, la justícia i el poder judicial no actuen de forma correcta, no actuen amb la voluntat d'aplicar la llei, sinó que actuen amb la voluntat d'utilitzar les eines del poder judicial per perseguir idees polítiques. I aquests exemples que relatàvem i d'altres que trobaríem són, sens dubte, exemples que il·lustren aquesta afirmació, que és gruixuda, que sona malament, però

és que és així. I això té un pecat original, també, que és la forma com s'organitza el poder judicial a l'Estat. Vostè ho apuntava amb alguns detalls, però és evident. El poder judicial de l'Estat –i quan parlem de la politització de la justícia és aquí on hem de posar el focus– és evident que és un poder judicial que es tria a partir de la fidelitat als partits polítics.

I això ho dic jo com a conseller de Justícia, però ho llegíem aquest mateix matí en una entrevista a la contraportada d'un diari en què el representant d'una entitat professional de jutges assenyalava sense matís que, efectivament, en el marc de l'elecció de les persones que encapçalen les principals institucions jurídiques de l'Estat hi ha un criteri partidista al darrere. I parlava de la polèmica entre els grans partits a l'hora d'eleger les persones que han de formar part de l'òrgan de govern dels jutges, i parlava dels equilibris entre associacions professionals. Per tant, és evident, i ho deia ell, també, que el mèrit no és el criteri que es fa servir per elegir les persones que formen part de l'òrgan de govern dels jutges. En el marc del Consell General del Poder Judicial, en el ple del Consell General del Poder Judicial, format per vint membres, les decisions es prenen per votació, es valoren els mèrits dels candidats, ho deia vostè, a presidir els tribunals superiors de justícia o les presidències de les audiències provincials, es valoren els mèrits, però resulta que després de valorar els mèrits les votacions són nou a onze. El «bloque de la mayoría», el «bloque de la minoría» són termes que utilitzen els mateixos membres del Consell General del Poder Judicial.

Per tant, és evident que si es valora el mèrit d'algú quan aquest mèrit es valora, si el mèrit és indiscutible, probablement la votació s'acostarà molt al vint a zero, no al sistemàtic nou a onze. Jo crec que això és indicatiu de la manera en què se selecciona, aparentment per mèrits però a la pràctica per fidelitats a posicions partidistes, com se selecciona l'òrgan de govern dels jutges. I aquest és un fet realment preocupant i, no en va, quan els assenyalava la posició vint-i-vuit sobre vint-i-vuit de la confiança dels ciutadans de l'Estat espanyol en l'Administració de justícia, no en va, fets com aquests segurament expliquen el per què d'això. O ho expliquen també un àmbit que no és pròpiament poder judicial perquè la mateixa Constitució espanyola el separa del poder judicial, que és el Tribunal Constitucional. El Tribunal Constitucional, que té encarregada per la Constitució la funció d'interpretar si una norma s'adequa o no al que estableix la Constitució, a la pràctica s'ha convertit en un òrgan per decidir què pot, per exemple, pensar o opinar un parlament o un membre d'un parlament. I això és certament apartar-se de les seves funcions. I ara veiem com, per exemple, en l'àmbit del Senat, en què se'ls planteja la renovació de quatre membres d'aquest Tribunal Constitucional, estem a les portes de veure com el Partit Popular i el Partit Socialista Obrer Espanyol arriben a un pacte perquè uns en triaran dos i els altres en triaran dos més sense mirar qui tria qui perquè ningú es fica en les decisions dels altres. Un altre exemple que aquí no és el mèrit el que prima sinó que és l'afinitat, sinó que és la fidelitat a un partit polític.

I el que és ja l'escàndol més suprem, si em permet la comparança, és el que previsiblement serà el nou president del Tribunal Constitucional, una persona que segur que té molts mèrits, segur que és un expert en l'àmbit jurídic i que té un gran coneixement dels afers sobre els que hagi de decidir, però entre els seus mèrits hi compta el d'haver estat durant disset anys diputat del Partit Popular. Jo crec que en una organització judicial i en un poder judicial d'aquesta naturalesa hi ha més motius per a la preocupació que no pas per a l'optimisme.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, conseller. Té la paraula el senyor Salellas.

Benet Salellas i Vilar

Gràcies, presidenta. Gràcies, conseller; diguem-ne que em va bastant bé que hagi deixat el tema en la qüestió del Tribunal Constitucional perquè és també un punt que nosaltres teníem ganes de tractar en aquesta interpellació. Sobretot perquè si la judicatura, en sentit ampli espanyol, no tingués, malauradament, no arrossegues aquesta cultura jurídica del segle XIX, probablement, quan se li van plantejar al Tribunal Constitucional qüestions tan importants com la famosa sentència de l'Estatut potser hauria tingut una certa prevenció democràtica i hauria tingut l'oportunitat, en aquell moment, i l'encert potser de dictar una sentència més a l'estil canadenc que no a l'estil hispànic amb què ens vam trobar, no?

I és que ara, en aquests moments, ens trobem en una situació jurídicament, en termes democràtics, amb el Tribunal Constitucional molt paradoxal, no? I és que l'Estatut de 1979 es troba derogat perquè és evident que es va derogar quan es va aprovar l'Estatut del 2006, que l'Estatut del 2006 que es va portar a les urnes i que, per tant, d'alguna manera, està avalat democràticament no és vàlid, i que, en canvi, tenim un altre estatut, que és l'Estatut del Tribunal Constitucional –és a dir, l'Estatut del 2010– que és vàlid però que no ha estat avalat democràticament per ningú.

Per tant, d'alguna manera, les normes, el marc en el que nosaltres ens regim és un marc que no té aval democràtic perquè l'aval democràtic es va donar a un marc diferent del que nosaltres tenim. Evidentment, no només hi ha una qüestió de cultura jurídica hi ha una qüestió d'aquesta designació partitocràtica que el mateix conseller ha assenyalat i que avui ens ha convertit un Tribunal Constitucional que no és més que una mena de taula extensiva del Consell de Ministres de cada divendres, no?

Però jo sí que, més enllà de la forma d'elecció dels magistrats del Tribunal Constitucional, jo sí que li volia posar sobre la taula una petita reflexió en aquesta tasca una mica d'escatir els currículums que hem fet amb relació als membres del Tribunal Constitucional. D'entrada, deixar dit que dos dels actuals magistrats del Tribunal Constitucional van ser escollits pel Govern directament. És a dir, tant el senyor Antonio Narváez com el senyor Pedro José González-Trevijano –que aquest segon és, diguem-ne, un participant habitual de la FAES– són magistrats nomenats directament pel Govern i, per tant, la fidelitat i la lleialtat en aquest sentit està molt clar per quina part la tenen. Que hi ha quatre altres magistrats –Santiago Martínez Vares, Juan Antonio Xiol Ríos, Ricardo Enrique i Juan José González Rivas– que abans de ser membres del Tribunal Constitucional eren membres del Tribunal Suprem, i que tots quatre –tots quatre!– van començar la seva carrera judicial com a jutges durant el franquisme: el 69, el 71, el 72 i el 75. Per tant, són quatre persones que van jurar fidelitat al règim de Franco a l'hora d'exercir el seu càrrec de jutges, i que ningú –ningú– els ha exigít després cap tipus de rectificació, modificació, o cap tipus, d'alguna manera, de canvi en la seva conducta.

Per tant, jo no tinc cap dificultat per dir, des d'una perspectiva absolutament transparent, que més d'un terç del Tribunal Constitucional és judicatura predemocràtica. I això passa avui a l'Estat espanyol l'any 2017. Per tant, tenim quatre magistrats que són judicatura predemocràtica, dos magistrats escollits directament pel Govern; dos magistrats que són directament militants del PP, és a dir, el que fins ara era president del Tribunal Constitucional, el senyor Francisco Pérez de los Cobos, i el que serà, sembla ser, nou president del Tribunal Constitucional, que assenyalava el mateix conseller que durant disset anys havia sigut diputat al Congrés per part del Partit Popular. Aquesta estructura, per tant, de vuit jutges d'onze que són en aquests moments directament vinculats al règim, a la judicatura franquista o al mateix Partit Popular, és un òrgan legítim –legítim– per poder discutir qualsevol cosa que tingui a veure amb dret, qualsevol cosa que tingui a veure amb lleis, qualsevol cosa que tingui a veure amb decisions democràticament preses per aquesta cambra?

Nosaltres pensem que no –nosaltres pensem que no. Ho pensem avui, que disposem d'evidències i proves més que constatables, ho pensàvem el 9 de novembre de l'any 2015 quan vam votar, conjuntament amb la majoria de la cambra, la Declaració 1/XI, que reivindicuem la seva validesa, i en la que en el seu punt setè reivindicàvem que no reconeixíem cap legitimitat al Tribunal Constitucional per continuar avaluant, suspent, revocant, d'alguna manera, les decisions sobiranament preses per aquest Parlament i, per tant, nosaltres som conscients que tot allò que s'adopti per aquesta cambra, tant en votació inicial com en votació definitiva, tant per esmena com per disposició addicional, tant li fa, serà suspès sistemàticament per aquest Tribunal Constitucional format per jutges franquistes i militants del PP.

I la nostra pregunta és: estarà el Govern al costat d'aquest Tribunal Constitucional absolutament deslegítimat? O estarà al costat de la reivindicació d'un nou dret democràtic, de la legitimació democràtica del mandat del 27 de setembre i, per tant, estarà en disposició d'obeir només el mandat dels ciutadans?

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Salellas. Té la paraula el conseller de Justícia.

El conseller de Justícia

Moltes gràcies, presidenta. Doncs, en fi, jo crec que ha sigut, aquesta segona part de la intervenció, una oportunitat més per insistir en el que ja vostè assenyalava en la seva primera intervenció i, òbviament, crec que des d'aquest Parlament i des de qualsevol possibilitat on tinguem l'oportunitat d'explicar en quins termes el sistema judicial espanyol afronta qüestions que no li pertanyen, que pertanyen al debat polític, doncs, ho hem de fer, ho hem de seguir fent aquí i a fora. Perquè és evident que sota l'aparença d'un estat democràtic i de dret no tot s'hi val. És evident que l'abús institucional que es fa de les institucions i una interpretació abusiva del dret no s'hi val, per exemple, per impedir debats polítics legítims, no s'hi val per impedir i no respectar l'opinió dels ciutadans quan s'expressen en unes eleccions que conformen unes majories parlamentàries que potser no agraden a aquests tribunals i potser no agraden al Govern espanyol, però que són absolutament legítimes.

I és en aquesta legitimitat a la que ens devem. Són els ciutadans qui ens han portat a aquest Parlament a defensar una qüestió que va ser absolutament plantejada de forma nítida abans d'aquelles eleccions. Per tant, quan els ciutadans de Catalunya van conformar una majoria d'aquesta cambra i no una altra, ho van fer sabent perfectament quina era la posició de cadascun dels diputats i diputades que s'asseien en aquest hemicicle. I és en aquest mandat al que ens devem i, per tant, és aquest mandat el que hem de fer digne.

I és evident, deia, que aquesta explicació l'hem de fer a dins i l'hem de fer a fora, perquè també és evident que moltes de les qüestions que ara s'estan discutint en els tribunals acabaran sent discutides per tribunals fora de les nostres fronteres, per tribunals europeus, pel Tribunal Europeu de Drets Humans. Veurem com d'aquí a uns anys, si finalment es van confirmant aquestes sentències que estan a la vista, el Tribunal Europeu de Drets Humans posarà vermell l'Estat espanyol, perquè és evident que no es pot coartar des d'un tribunal absolutament polititzat, com és el Tribunal Constitucional, un tribunal format per diputats i per càrrecs i per persones de confiança dels partits polítics i dels governs i, per tant, vinculats clarament a una afinitat política, és evident que un tribunal d'aquesta naturalesa no pot impedir, no pot forçar, no pot prohibir que es produeixi un debat polític.

I és justament això també el que hauria de fer reflexionar i reaccionar els ciutadans de l'Estat espanyol, del conjunt de l'Estat espanyol, perquè l'ús abusiu que es fa dels tribunals per intentar resoldre qüestions de la política en el marc d'un tribunal el que fa és desgastar, dia sí, dia també, la credibilitat de la justícia, la credibilitat del poder judicial. I, per tant, els representants del poble espanyol haurien de fer una reflexió profunda, seriosa i honesta d'on estan portant el poder judicial a l'Estat espanyol; l'estan convertint en una prolongació del poder executiu. I això no només no servirà per resoldre una qüestió de naturalesa política, com és la que es viu a Catalunya; cap sentència, cap tribunal, cap jutge donarà resposta a una qüestió que és de naturalesa política, però el que segur que aconseguiran pel camí és posar potes enlaire el sistema judicial espanyol, perquè l'estan fent servir per a allò que no serveix. Estan traslladant en l'àmbit del poder judicial qüestions que són de l'àmbit del poder executiu i del poder legislatiu. És en els parlaments, és entre governs que s'han de resoldre les qüestions polítiques; no és amagant-se darrere les togues dels magistrats del Tribunal Constitucional, que fan la feina bruta d'anul·lar opinions polítiques d'aquest Parlament, que jutgen la gent en funció de la seva ideologia, no dels fets concrets. Això, des d'un punt de vista d'escrupolositat democràtica, és inacceptable. Ens ha de fer reflexionar a Catalunya, però també hauria de fer reflexionar el conjunt de ciutadans espanyols.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, conseller. Moltes gràcies a totes i a tots.

I suspenem la sessió fins demà al matí a les nou.

La sessió se suspèn a dos quarts de set del vespre i tres minuts.